

Giới thiệu Hắc Là Vương Phi Của Ta

Truyện Hắc Là Vương Phi Của Ta của tác giả Ngọn Gió Cô Đơn nói về một tình yêu hài hước của một vương thượng của huyền giới, vẫn chưa lập hậu, đang bị thừa tướng ép. Hắc quyết định xuống trần gian tìm vương phi của hắc.

Nhưng tể tướng không chịu, do hắc mang trong mình dòng máu của kỳ lân vương tộc nếu cùng người phạm kết hôn thì sẽ làm mất dòng máu cao quý. Hắc sẽ tìm về một vương phi sao đây? Rất bất ngờ nha.

Mời các bạn cùng theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

“Vương thượng! Vương thượng! Ngài muốn đi đâu a? A! Đó, đó là cổng huyền giới, ngài, ngài không thể...”

“Thừa tướng à, đừng có lè mè như vậy, nếu không phải các người ép buộc bản vương lập hậu, bản vương ta cần phải bỏ chạy sao?”

“Nhưng, nhưng vương thượng, ngài có muốn chạy cũng không thể chạy xuống nhân giới a!”

“Ha ha, bản vương ta vốn muốn tới nhân giới tìm vương phi, thừa tướng người cũng không phải là không biết!”

“Vương thượng, cự thần đã nói rất nhiều lần rồi, kỳ lân vương tộc không thể cùng nhân loại kết hôn, như vậy sẽ phá hủy huyết thống cao quý của kỳ lân bộ tộc...”

“Hừ hừ, là ai nói? Xem bản vương, huyết thống không phải là rất tinh khiết sao, lại là kỳ lân vương, bản vương nói không phá hủy là không phá hủy. Thừa tướng a, người ngoan ngoãn chờ ta đem vương phi về đi!”

”Vương thượng! Vương thượng! Cho dù ngài có đi cũng phải coi trời cho thần trước đã chứ! Ôi chao! Vương...”

“Vương phi thân yêu của ta, vì phu tới đây! Ha ha ha ha.....”

Đêm, trong rừng rậm tối đen, ẩn giấu sát khí.

Một người đang chạy trốn, phía sau không ngừng truyền đến trận trận tiếng kêu gọi:

“Trưởng Tôn Minh Đức! Người trốn không thoát đâu! Mau mau thúc thủ chịu trời! Ha ha ha!”

Tiếng cười cuồng ngạo phảng phất như tiếng yêu ma đòi mạng, đáng tiếc người ở phía trước vẫn chưa hề bị đe dọa, ngược lại di chuyển càng nhanh trong rừng.

Nhưng theo ánh trăng ẩn hiện trong rừng cây rậm rạp, có thể phát hiện người nọ toàn thân đã đỏ tươi. Ven mặt đường đều là vết máu nhỏ xuống từ người y. Tuy rằng thân thể đã đau đớn đến sắp mất hết cảm giác, nhưng y vẫn cắn chặt răng, sử dụng nốt một chút khí lực còn sót lại trong cơ thể, một lần nữa phi nhanh về phía trước, chân không dừng lại dù chỉ một chút.

Trưởng Tôn Minh Đức không hề nghĩ tới mình sẽ trúng phải gian kế của Bạch Linh phu nhân.

Bạch Linh xảo quyết, y nhất thời vô ý, lọt vào bẫy rập của ả, bị bắt tới Vô Hận cung.

Người này tàn nhẫn cực điểm, nhiều lần hướng y cầu hoan bị cự tuyệt, liền giận dữ, không chỉ cắt đứt gân hai tay y, còn hạ kịch độc, giam vào địa lao tăm tối. Vốn tưởng rằng phải táng thân nơi đó, nhưng không nghĩ tới tên thù vạ địa lao nhất thời sơ sẩy, mới khiến y có thể trốn thoát khỏi Vô Hận cung.

Vô Hận cung được xây dựng trong núi sâu, rất ít dấu chân người lai vãng, bên ngoài có lời đồn đại rằng ở đây quanh năm có lệ quỷ thường lui tới, xung quanh năm mười dặm hoang tàn vắng vẻ. Trưởng Tôn Minh Đức nhìn khu rừng không hề có một chút nhân khí trước mắt, bất đắc dĩ nghĩ: xem ra lần này tai kiếp khó tránh khỏi...

Trên gương mặt tái nhợt không khỏi lộ ra nét cười khổ, y đã bắt đầu cảm giác được trước mắt mờ dần, có lẽ là mất máu quá nhiều...

Đột nhiên, chân trái bị vật gì trên mặt đất kéo lại, thân thể nặng nề vô lực thoáng cái ngã nhào trên mặt đất. Trong khoảnh khắc thân thể tiếp xúc với mặt đất băng lạnh, trái tim của Trưởng Tôn Minh Đức cũng trầm xuống.

Từ vong không đáng sợ, điều đáng sợ chính là nếu rơi vào tay nữ nhân đó, sẽ bị hành hạ như thế nào. Cứ như vậy chết đi có lẽ sẽ dễ dàng hơn... Trước khi mất đi ý thức, đây là điều duy nhất y nghĩ đến.

Không biết qua bao lâu, Trương Tôn Minh Đức mới từ trong mê man tỉnh lại.

Toàn thân tri giác đều khôi phục, y hoàn toàn không cảm giác được đau đớn vốn có, ngược lại, ngoại trừ đầu còn có chút mê muội, toàn thân từ trên xuống dưới đều rất thư sướng.

Vô cùng kinh ngạc, y lập tức mở bừng mắt. Không lẽ, ta đã đến địa phủ?

Những tia sáng chói mắt khiến Trương Tôn Minh Đức nhất thời không thấy rõ mình rốt cuộc đang ở nơi nào.

Mở mắt sẽ thấy ngưu đầu hay mã diện? Y đoán.

“Cuối cùng ngươi cũng tỉnh! Thật là, ngươi đã ngủ suốt bảy ngày rồi, đói bụng không? Ai da, ngươi xem, ta đang nói cái gì chứ? Ngươi chắc chắn là đang rất đói rồi. Hắc hắc, ta đã chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, a, đương nhiên là tìm người khác mang tới... A, nhưng mà cái này không quan trọng. Á, ngươi thích ăn cái gì? Đầu cá nấu cay* được không? Được rồi, ngươi bây giờ chỉ có thể ăn một chút đồ ăn nhẹ thôi, ta sẽ nấu cháo, ngươi thích cháo bí đỏ hay cháo ngô, có muốn cho thêm cầu kỳ** không, người ta nói ăn rất có dinh dưỡng...”

“Mẹ nó câm miệng!”

Anh tuấn bất phàm, võ nghệ cao cường, bình thường đối nhân ôn hòa, khiêm tốn hữu lễ, là tân tú*** được mọi người trong võ lâm tôn sùng, là vị hôn phu có điều kiện tốt nhất, nhi tử của võ lâm minh chủ – Trương Tôn Minh Đức, càng nghe đầu càng đau như muốn nứt ra, phi thường thô lỗ cắt đứt tiếng huyền não phát ra từ kẻ nào đó đang” thao thao bất tuyệt“:

“Câm miệng? Được được được được được, chúng ta tất cả đều nghe theo chỉ thị của vương phi thân yêu, ha ha ha.....Bản vương rất nghe lời có đúng không?”

Thanh âm rõ ràng mang theo ý đồ tranh công tiếp tục vang vọng trong tai Trương Tôn Minh Đức, lăng trì thần kinh yếu đuối của y. Lời nói kỳ quái khiến cho Trương Tôn Minh Đức nghĩ y đang lâm vào một tình trạng vô cùng kỳ lạ.

Rốt cuộc, thị lực của y cũng khôi phục lại bình thường, nhưng lại bị dọa đến giật nảy. Thử hỏi, một khuôn mặt siêu lớn không hề có chút động tĩnh lù lù trước mắt, ai chẳng kinh hãi.

“Ngươi, ngươi là...”

Y cuối cùng cũng nhìn rõ người trước mặt.

Hắn vốn có dung mạo khuynh thành, điểm lệ vô song, mà ngay lúc này đây bộ dạng xán lạn tươi cười khiến lực sát thương tăng lên gấp bội, làm cho kẻ luôn luôn quả dục (4) Trương Tôn Minh Đức cũng có chút cảm lòng không nổi, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng.

“Ha ha.....”

Người nọ thấy trên mặt Trương Tôn Minh Đức hiện lên rặng mây đỏ thì càng đắc ý.

“Vương phi cũng thích ta đúng không, xem ra hai chúng ta có thể uyên ương hí thủy, ... A, sai rồi, là song túc song tề...”

Trương Tôn Minh Đức hoàn toàn thanh tỉnh, nhìn “cô nương” mỹ lệ này, đột nhiên nhận ra cự ly giữa hai người thực sự là quá gần, không hợp lễ nghĩa. Y vội vã ngồi dậy, xê dịch lù về phía trong giường.

Cử động của y khiến vị “cô nương” kia lập tức cúi đầu xuống, xem ra “nàng” vô cùng mất hứng.

“Sao vậy? Lẽ nào ngươi đối với ta có chỗ nào không hài lòng sao?” “Tiếng nói có chút trầm thấp, “cô nương” nhướn mày, ngữ khí bất thiện hỏi.

.
. .

(*) Ma lạt ngư đầu: không biết có đúng không nữa (-__-)

(**) Cầu kỳ: vị thuốc Đông y

(***) Tân tú: ngôi sao mới mọc, ý nói nhân tài trẻ tuổi

(4) Quả dục: trong” thanh tâm quả dục“

Chương 2

“Cô nương ngàn vạn lần xin đừng hiểu lầm. Ta, ta đều không phải là không hài lòng. Chỉ là, chỉ là, chỉ là nam nữ thụ thụ bất thân...”

Trưởng Tôn Minh Đức nhìn thấy vị “cô nương” sắc mặt đột nhiên trở nên rất khó coi, liền vừa hoang mang, vừa rối loạn, vội vàng giải thích. Trên khuôn mặt mỹ lệ như vậy không nên xuất hiện loại biểu cảm này. Bỗng dưng Trưởng Tôn Minh Đức cảm thấy không hề muốn nhìn thấy “cô nương” không vui.

“Nam nữ thụ thụ bất thân?”

Vị “cô nương” nghe xong sùng sốt một chút, ngay lập tức trên mặt liền nở nụ cười cực kỳ tươi tắn.

“Vậy nam nam thì có thể? Ta thực là thông minh quá đi, nghe một liền hiểu mười, ha ha ha.....”

“Nam nam?” Trưởng Tôn Minh Đức nhất thời không phản ứng nổi.

“Đúng a?” “Người nọ hưng phấn nắm tay Trưởng Tôn Minh Đức đặt lên trên ngực.

“Chờ, chờ một chút...” “Không kịp ngăn cản, tay của Trưởng Tôn Minh Đức đã đặt lên ngực “nàng”.

Đây là...

Không có sự mềm mại như trong tưởng tượng, cảm xúc trên tay rất thật, bằng phẳng đến mức không thể phẳng hơn được nữa, khiến Trưởng Tôn Minh Đức rất nhanh liền nhận ra y đã nhầm lẫn vô cùng tệ hại.

Bất quá cũng không thể trách y, ai bảo nam nhân này quá ư là “họa thủy” (1) làm chi?

Tuy rằng nói thì nói vậy nhưng chuyện này đối với Trưởng Tôn Minh Đức quả thực là một chấn động lớn, vì thế cho nên y đã đỡ người tại chỗ mất hơn mười giây.

Mà trong khoảng thời gian ngắn này, cái tên nam nhân “họa thủy” kia đã ra sức đem thân thể của hắn áp sát vào y cọ tới cọ lui.

“Huynh đài, huynh đài, huynh đài xin tự trọng!” Trưởng Tôn Minh Đức vừa mới thoát ra khỏi chấn động đã bị cử động của hắn dọa tới mức liên tục lùi ra phía sau, kề sát tường, háng giong nhắc nhở.

“Huynh đài?” “Nam tử nghe được cách xưng hô của Trưởng Tôn Minh Đức sắc mặt liền biến thành bộ dáng rom-rom, ướt át, “Hai chúng ta đã là quan hệ gì rồi? Người, người còn gọi ta là huynh đài? Người thật là, thật là, thật là không có lương tâm mà! Ô...”

“Quan hệ... gì cơ?” Trưởng Tôn Minh Đức mờ mịt nhìn nam nhân bên cạnh vừa chỉ trích y vừa chùi chùi mắt, đột nhiên y có cảm giác mình đứng là một kẻ phụ tình tâng tặn lương tâm.

“Đương, đương nhiên... là loại quan hệ đó đó...” Nam tử bỗng nhiên trở nên e thẹn không gì sánh được, hai má đỏ bừng. Trưởng Tôn Minh Đức vừa nhìn thấy tim liền nhảy lên một cái.

Bất quá ta với hắn cuối cùng là có quan hệ gì? Loanh quanh suốt nửa ngày Trưởng Tôn Minh Đức vẫn không hề có bất kỳ một chút ấn tượng nào.

“Xin huynh đài xem xét lại...”

“Huynh đài gì chứ?” “Nam tử lập tức giương nanh múa vuốt, “Người phải gọi là bảo bối mới đúng nha!”

“Cái gì!?” “Lời hắn nói như một chậu nước đá đổ ụp lên đầu Trưởng Tôn Minh Đức, khiến cho vị Trưởng Tôn đáng thương kia toàn thân cứng ngắt. “Bảo... bảo bối?”

“Đúng rồi, ha ha...” Nam tử kéo nhẹ vạt áo, Trưởng Tôn Minh Đức thanh thanh sờ sờ (2) nhìn thấy bên trong, trên làn da trắng nõn, trơn mịn hiện lên điểm điểm hồng ngân (3).

“Cái đó, cái đó, ta, chúng ta...” Trưởng Tôn Minh Đức đã nói không ra lời. Hướng theo ánh mắt tràn ngập “tình cảm mãnh liệt” của nam tử, y thỉnh thoảng phát hiện vạt áo của mình cũng đang mở rộng, mà bên trong.... Thật đáng tiếc, cũng có vô số “trái dâu”.

Ta ,ta , ta , ta rồi cuộc đã làm gì người ta rồi ?

Việc đã đến nước này , Trương Tôn Minh Đức tròn tròn mắt , cảm giác như muốn té xỉu . Mà lần này , thật may , y được như nguyện .

Vững vàng đỡ lấy thân thể bất chợt ngã xuống , chậm rãi diu y nằm xuống , kéo chăn đắp cẩn thận , nam tử cười khổ , lẩm bẩm : “ Xem ra thân thể bảo bối vẫn chưa thể thích ứng được nhanh như vậy “

Ai ~ , cứ từ từ vậy .

Nam tử muốn vạn nhu tình chăm chú nhìn người đang nằm hôn mê trên giường , cúi đầu , đặt một nụ hôn lên trán Trương Tôn Minh Đức .

“ Thật là tốt quá , may mà tìm thấy người đúng lúc . Người làm ta sợ quá đi , vương phi của ta ...”

Hắn cười hề hề nhớ lại lúc Trương Tôn Minh Đức phát hiện dấu hôn trên ngực hắn thì biểu lộ ra vừa kinh hãi vừa xấu hổ .

Ha ha ... bản vương thật là thông minh , dựng lên “ sự đã rồi “ . Đến lúc đó bảo bối có muốn vứt bỏ ta cũng không được . A , uhm , tuy rằng lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn là không đúng ...

Bất quá , hắn thương cảm sờ sờ vết tích trên ngực , phải biết , hắn phải tự véo mới có hiệu quả tốt như vậy , quả là không hề dễ dàng chút nào .

.
. .
.

(1) Họa thủy : ” hồng nhan họa thủy ” , ý là gây tai họa

(2) Thanh thanh sở sở : rõ ràng

(3) Hồng ngân : dấu vết đỏ (dấu hôn)

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Ra khỏi khu rừng u ám , trước mắt là một khoảng không gian rộng lớn . Mặt trời chiếu rọi , bách điều lượn bay , thật là một ngày nắng đẹp , rất thích hợp xuất du (1) .

Đáng tiếc , trong tiết trời đẹp như vậy , Trương Tôn Minh Đức lại bày ra bộ dạng ỉu xìu . Khuôn mặt tuần dật bất phàm , bình thường luôn mang theo nụ cười như gió xuân xị xuống . Hiện tại y không hề có tâm tình thưởng thức hoa hoa cỏ cỏ dưới chân . Lúc này y đang cố hết sức vắt óc nhớ lại xem rốt cuộc thì lúc nào y làm việc đồi bại không bằng cảm thụ với người ta .

Cái tên nam nhân xinh đẹp không hề có chút nào giống nam nhân tự xưng là Hạ Phong kia vẫn luôn lẻo đẻo bám theo đuôi y , ồn ào , khiến Trương Tôn Minh Đức vốn đang tâm tình buồn bực lại càng trở nên tệ hại . Nhưng được giáo dục tốt từ nhỏ nên y chỉ có thể tự hận không thể vứt bỏ hắn , huống chi y mới là người có lỗi .

Có người nói (đương nhiên là dựa theo Hạ Phong miêu tả) , trong lúc y trúng độc ý thức không rõ , dưới tác dụng của độc dược cuồng tính bộc phát , hoàn toàn mất lý trí , liền , liền đem kẻ qua đường tốt bụng cứu y là Hạ Phong làm ra chuyện khó có thể mở miệng , sau đó độc không biết vì sao tự nhiên tiêu tán . Tuy nhiên chuyện khiến Trương Tôn Minh Đức khó có thể tin chính là làm thế nào mà gân tay bị cắt đứt của y cũng đã được nối lại ? Bất quá Trương Tôn Minh Đức cũng không đem tâm tư của mình đặt ở chuyện nhỏ không đáng kể này . Khiến y đau đầu chính là tại sao giữa y và Hạ Phong lại phát sinh loại quan hệ “kỳ diệu” này .

Tốt xấu gì y cũng thuộc danh môn chính phái , làm ra chuyện sai lầm như vậy , cuối cùng cũng phải chịu trách nhiệm với người ta .

Nhưng ... nhưng nếu là một cô nương thì không nói làm gì , đem cưới về là được . Nhưng hắn là nam nhân a ! Như vậy bảo y làm sao ăn nói với phụ mẫu ? Nếu như để cha y biết y làm ra chuyện như vậy với một nam nhân , sợ là cho dù không đem y đuổi ra khỏi cửa , cha y cũng vì tức ói máu mà chết .

Ai

~Nghĩ đến đây , Trương Tôn Minh Đức lại bày ra bộ dạng đăm chiêu ừ ừ , ngay đến bước đi cũng nặng thêm rất nhiều . Y không hề quay đầu lại nhìn .

Hạ Phong đang đi theo phía sau sung sướng đến mức hoa tay múa chân, thiếu chút nữa vì hưng phấn quá độ mà ngã bổ nhào.

Ha ha ha ! Tốt lắm ! Chờ xem bản vương tiếp tục cố gắng, nắm bắt cơ hội, một tay bắt cóc bảo bối, ha ha ha

Trưởng Tôn Minh Đức đang đi ở phía trước bỗng cảm thấy có một luồng hàn khí lạnh thấu xương ập tới, khiến y phát run ...

.

.

Hiện nay toàn thể võ lâm đều công nhận địa vị tối cao trên giang hồ chính là Truy Nguyệt sơn trang.

Trang chủ Trưởng Tôn Hiền là minh chủ võ lâm, uy vọng cực cao. Phu nhân Tiêu Vũ Lam, năm xưa là giang hồ đệ nhất mỹ nhân. Giai nhân phối anh hùng, hai người yêu nhau khiến người người hâm mộ. Khi nghe tin Tiêu Vũ Lam xuất giá, có rất nhiều hiệp khách thất vọng chán chường, thoái ản giang hồ.

Có thể lấy được kiểu thế như vậy, Trưởng Tôn Hiền đương nhiên có chút kiêu ngạo, tuy nhiên khiến Trưởng Tôn Hiền càng thêm tự hào chính là con trai độc nhất – Trưởng Tôn Minh Đức.

Có thể nói hiện nay Trưởng Tôn Minh Đức chính là thần tượng trong mộng của không biết bao nhiêu nữ tử trên giang hồ. Không chỉ có võ nghệ phi phàm, tướng mạo tuấn mỹ, lại có nhân phẩm đoan chính, khiêm cung thủ lễ (2), hầu như bất cứ vị tiền bối võ lâm nào gặp qua y đều khen không dứt miệng, nhất trí cho rằng y có đầy đủ điều kiện tốt nhất để ứng cử võ lâm minh chủ kế nhiệm.

Nhưng lần này Trưởng Tôn Minh Đức bị nữ ma đầu Bạch Linh bắt giữ, chỉ sợ dữ nhiều lành ít ... Cứ nghĩ đến đây, Trưởng Tôn Hiền liền bạc một sợi tóc. Còn Tiêu Vũ Lam đã khóc hôn mê không biết bao lần. Hải tử duy nhất đến giờ sinh tử còn chưa rõ, khiến vị mẫu thân yếu đuối này vô cùng thương tâm.

“Thiếu gia, thiếu gia đã về rồi !” Người hầu vừa sợ vừa chạy đến đại sảnh thông báo tin tức.

“Cái gì ?!” Trưởng Tôn Hiền đứng bật dậy, không tin vào tai mình, “Có thật không ?”

“Thiên chân vạn xác (3) lão gia ! Hơn nữa, thiếu gia còn dẫn theo thiếu phu nhân trở về”

“Thiếu phu nhân ?”

.

.

.

(1) xuất du : đi chơi, dã ngoại, tóm lại là thời tiết đẹp nên đi ra ngoài

(2) khiêm cung thủ lễ : khiêm tốn, lễ phép

(3) thiên chân vạn xác : vô cùng chính xác

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Không quản nhiều chuyện như vậy, Trưởng Tôn Hiền cùng Tiêu Vũ Lam nhanh chóng chạy đến cổng chính. Thấy ái tử (1) không hề bị thương đứng trước mặt, phía sau còn có một tuyệt sắc nữ tử mặc nam trang (2).

“Đức nhi !” Trưởng Tôn Hiền thấy con trai cung bình an vô sự, thể xác lẫn tinh thần đều thả lỏng, nhịn không được rơi lệ. Tiêu Lam Vũ thoáng cái nhào tới bên nhi tử, đem y xoay tới xoay lui, từ trên xuống dưới kiểm tra xem có bị thương hay không, vừa nhìn vừa khóc.

“Cha, nương, hải nhi khiến hai người lo lắng rồi” Thấy tình hình như vậy, Trưởng Tôn Minh Đức cay cay mắt. Khiến cha, nương lo lắng, y thật bất hiếu ...

“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi...” Trưởng Tôn Hiền thì thầm nói, lúc này mới phát hiện Hạ Phong đang bị bỏ quên bên cạnh.

“Vị này là ...”

“Hắn, hắn, hắn là...” Một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán Trương Tôn Minh Đức chảy xuống, y bắt đầu lắp bắp. Rốt cuộc nên giải thích thế nào mới không kích động họ?

Không đợi y nghĩ ra biện pháp, Hạ Phong đã mở miệng.

Chỉ thấy Hạ Phong đỏ mặt, xấu hổ cúi đầu, đôi môi đỏ thắm hé mở, phát ra giọng nữ mềm mại: “Ta là Hạ Phượng, là, là, là...”

Hắn “là” cả buổi, càng nói càng chần chờ khiến mọi người vô cùng hiếu kỳ, ngay đến Trương Tôn Hiền cũng kiềm chế không nổi truy hỏi: “Rốt cuộc là cái gì?”

“Ai~, bảo ta nói thế nào bây giờ...” Đôi mắt phượng câu hồn nhiếp phách của Hạ Phong lướt qua phía Trương Tôn Minh Đức đang đứng đại ra, lập tức khép lại. Toàn bộ tế bào não của Trương Tôn Minh Đức đều bị điện giật một cái, chết ngay tại chỗ.

“Ta cùng Trương Tôn đại ca ... đã có quan hệ thân thiết (3) ...” Nói xong, mọi người đều thấy khuôn mặt đỏ lừ của Hạ Phong.

“Cái gì!? “Trương Tôn Hiền vô cùng kinh hãi nhìn chằm chằm Hạ Phong, “Ngươi nói các ngươi...”

Trương Tôn Minh Đức đến lúc này mới hồi phục tinh thần, phát hiện cha, nương đang há hốc miệng nhìn về phía y.

“Đức nhi, Hạ cô nương nói có thật không?” Tiêu Vũ Lam cuối cùng cũng chấn định lại, nghiêm túc hỏi.

“Dạ, không phải, là vì cứu hài nhi nên mới ... Nhưng, hắn không phải...” Trương Tôn Minh Đức nói năng lộn xộn. Tình hình hiện trường hỗn loạn khiến hắn không biết nên nói cái gì.

Thấy hài tử không nói nổi, Tiêu Vũ Lam đi tới cạnh Hạ Phong, cầm tay hắn. Cảm giác trong tay có chút khác thường, nhưng lúc này Tiêu Vũ Lam đã không còn sức lực chú ý đến “vấn đề nhỏ” này nữa. Dùng giọng điệu vô cùng thân thiết hỏi: “Hạ cô nương đừng sợ, lại đây, nói cho ta biết, giữa ngươi và Đức nhi rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Kết quả, Hạ Phong đem toàn bộ câu chuyện bịa đặt hoàn hảo vốn đã đọc mấy ngàn lần đến thuộc lòng, một chữ cũng không vấp nói ra. Trương Tôn Minh Đức đứng nghe xanh cả mặt, nhưng lại không dám mở miệng phản bác một chữ.

Nửa khắc sau (4)

“Thuần khiết nữ nhân bị ngươi hủy, cho dù thế nào, Đức nhi, ngươi nhất định phải cưới nàng” cuối cùng, Tiêu Vũ Lam kết luận.

Trương Tôn Minh Đức kinh hãi, vội nói: “Thế nhưng, thế nhưng hắn là ...”

“Đức nhi! “Trương Tôn Hiền rống to hơn, “Không phải từ nhỏ ta đã dạy ngươi làm đại trượng phu đội trời đạp đất sao? Kể mà ngay cả trách nhiệm nam nhân cũng trốn tránh, không phải con cháu Trương Tôn gia!”

“Ta không có! Thế nhưng, thế nhưng hắn là ...”

“Ô ta cũng không muốn ép buộc ... Coi như ta với Trương Tôn công tử không có duyên làm phu thê ...” Hạ Phong che mặt muốn chạy.

“Cô nương chờ một chút! “Tiêu Vũ Lam vội vàng kéo hắn lại.

Lúc này Trương Tôn Hiền đã tức giận đến đỏ mắt nổi gân, “Chuyện này do ta làm chủ! Hai người các ngươi ngày mai thành thân!”

“Cái gì! “Trương Tôn Minh Đức ngây ra như phỗng.

Thấy phụ thân đem ánh mắt trách cứ nhìn, mẫu thân cẩn thận đỡ Hạ Phong bước vào trong, y nhất thời cảm thấy trước mắt là một mảng đen tối ...

Sao lại trở thành như vậy ???

.
. .
.

(1) ái tử: con yêu, con cưng

(2) nam trang: quần áo nam

(3) vốn là ”cơ phu chi thân” có nghĩa là quan hệ xác thịt, edit lại là ”quan hệ thân thiết” nghe đỡ thô hơn, với lại đặt trong ngữ cảnh chắc ai cũng hiểu là quan hệ gì nhỉ?

(4) nửa khác : tớ cũng chịu , không biết là bao lâu nữa , nhưng chắc cũng không lâu lắm .

Ps : Cuộc đời đen tối của bạn Đức bắt đầu rồi ==))

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Tuy nhiên chỉ nửa ngày sau, Hạ “Phượng” thực sự sắp diễn . Không phải bởi vì “Ái phi thân yêu” Trương Tôn Minh Đức của hắn, mà là vì “cha chồng” và “mẹ chồng” tương lai.

Chuyện này cũng có thể lý giải. Phụ mẫu luôn luôn muốn nhi tử bảo bối của mình có thể cưới về một cô nương thuần khiết.

Nhưng hai vị này cũng quá cố chấp đi, thực là muốn đem tổ tông mười tám đời của hắn đều hỏi ra cho tường tận. Đồng chí Hạ Phong đáng thương cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghĩ qua vấn đề này. Vì vậy hắn liền phát huy năng lực ứng biến khẩn cấp phi thường của mình, vội vã chấp vạ lung tung, biến ra một một kịch bản thiên kim đại tiểu thư gia đạo sa sút, bất hạnh bị son tặc đánh cướp, phụ mẫu đều qua đời, lưu lạc giang hồ, cơ khổ không nơi nương tựa. Còn vì tránh né son tặc bất phải trốn đông trốn tây, này đây mai đó, vì bảo vệ sự thuần khiết không nề hà dùng bùn đất bôi lên mặt, vậy mà cuối cùng lại bị Trương Tôn Minh Đức đem ... Khụ !!

Quả thực là muốn bao nhiêu bi thảm thì có bấy nhiêu bi thảm, hơn nữa thần thái điềm đạm đáng yêu của Hạ Phong rớt rớt nước mắt, kết quả khiến nhị lão thương tiếc khôn nguôi. Tiêu Vũ Lam nghe xong tao ngộ của “nàng” liền khóc sụt nước mắt, Trương Tôn Hiền lại càng vỗ ngực bảo chứng với “nàng” nhất định không cho Trương Tôn Minh Đức “bội tình bạc nghĩa”.

Ai ~ Hạ Phong ngồi một mình trước gương, nhìn người trong gương cặp mắt sưng đỏ, vô cùng ủy khuất.

Dung mạo tuyệt thế của bản vương

~ Ái phi a, tất cả đều là vì nguoi nha ! Ô ô ô ...

Đột nhiên, Hạ Phong dường như có linh tính, quay đầu hướng về phía ngoài cửa sổ đang mở rộng nhìn. Quả nhiên, một bóng người xuất hiện ở bên ngoài, nhảy vào.

“Bảo bối ! Nguoi tới tìm ta sao !” Hạ Phong vạn phần vui vẻ thoáng cái đã phi tới, quần lên như bạch tuộc, hất thế nào cũng không ra.

Trương Tôn Minh Đức hỗn hển. “Nguoi xuống ngay cho ta !”

“Không chịu” . Ha ha a

~~Thật vất vả mới có cơ hội chạm vào, Hạ Phong ở trên người Trương Tôn Minh Đức cọ tới cọ lui. Không giống hương phấn son nồng đậm của nữ nhân, mùi vị tươi mát quen thuộc khiến Hạ Phong bất giác nhắm mắt lại, nhớ lại vòng tay ấm áp nhiều năm trước.

Thích ! Thích ! Thích !

Tiếng tim đập đều đều bên tai Hạ Phong khiến hắn an tâm mỉm cười.

Trương Tôn Minh Đức vốn muốn đem cái tên đang bám cứng trên người đuổi xuống, chợt thấy đáng về an tâm tươi cười đó, mê muội dừng lại động tác, mặc cho khuôn mặt của Hạ Phong dán chặt trên ngực.

Thế nhưng ...

“Nguoi không được một, tắc, tiến, một, thước !” Trương Tôn Minh Đức nghiêng răng nghiêng lợi, đem cái tay không biết từ bao giờ đã vói vào trong áo cổ sức lôi ra. Cái tên mặt dày này, không thể nhẹ dạ với hắn được.

“A ? Ha ha a ~” Hạ Phong cười ngây ngô rút lại ma trảo.

Bảo bối thật là, đem “cánh tay ngọc ngà” của nguoi ta niết thật là đau, ô ô

chẳng biết thương hương tiếc ngọc gì hết ...

Trương Tôn Minh Đức khó khăn lắm mới đẩy được Hạ Phong ra, đứng thẳng thân thể, nghiêm túc nhìn cái tên đang dùng ánh mắt trách cứ trừng trừng lờm y.

“Ngươi không phải nữ tử, ta cần gì phải thương hương tiếc ngọc với ngươi...”

“Bảo bối a ! Ngươi biết ta đang nghĩ gì ?” Hạ Phong vẽ mặt kinh hi, “Chúng ta đúng là thần giao cách cảm a !”

Trưởng Tôn Minh Đức nhất thời nghẹn lời, cực kỳ buồn bực.

Kỳ quái ? Ta sao lại biết hắn đang suy nghĩ cái gì ? Chẳng lẽ ~ đây là nhân duyên thiên định ? Y nhìn lại Hạ Phong đang cười ngớ ngẩn như sắp sửa chảy cả nước miếng, thân thể run lên, một cơn ớn lạnh từ trong xương tỏa ra. Áo giáp, nhất định là áo giáp !

“Ngươi giả nữ lên vào trong phủ rốt cuộc là có mục đích gì ?” Trưởng Tôn Minh Đức nhìn thẳng Hạ Phong, nỗ lực bảo trì thanh tĩnh, kiên quyết không để bị vẻ bề ngoài mê hoặc người lừa gạt. “E rằng không phải chỉ là đơn giản muốn ta chịu trách nhiệm”

“Mục đích gì ?” Hạ Phong hiếm khi lộ ra thần thái nghiêm túc, khiến Trưởng Tôn Minh Đức vốn quen nhìn khuôn mặt tinh quái của hắn có chút không thích ứng được. “Đương nhiên là vì ngươi rồi”.

.

.

.

Sau gần 1 tháng bận rộn tở đã có thời gian ngồi edit tiếp . Nếu thuận lợi (không có việc bận đột xuất) thì 1 tuần sẽ có 2 chap .

Ps : Vừa đọc xong ” Xuất Vân thất tông “tội””, hài chết được . Có nên “xử lý” luôn không nhĩ ???

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

“Vì ta ?” Trưởng Tôn Minh Đức hồ đồ .

“Bởi vì ngươi đã cứu mạng ta” Hạ Phong nhướn mày, khóe miệng hơi cong lên , Trưởng Tôn Minh Đức lập tức cả khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng , vội nhìn sang chỗ khác.

“Ăn cứu mạng không có gì hồi báo , ta chỉ có thể lấy thân đền đáp “

“Ta , ta không nhớ rõ ... lúc , lúc nào đã , đã cứu ngươi ...” Kỳ quái ? Chẳng lẽ là độc vẫn chưa giải hết ? Vì sao chỉ cần hắn liếc mắt , thân thể sẽ không tự chủ nóng lên ?

“Ta nhớ kỹ là được rồi” Hạ Phong cười xấu xa , đi tới trước mặt Trưởng Tôn Minh Đức , lấy tay quay đầu y lại , khiến y nhìn thẳng vào mình.

“Dù sao giữa hai ta cũng là nhân duyên thiên định ...”

“ ! “

Sao hắn lại biết ? Đáng ghét , rốt cuộc thì có chỗ nào không bình thường ?

“Yên tâm , tất cả đều rất bình thường . Chúng ta chỉ cần chờ ngày mai bình yên qua đi là được rồi “

Trưởng Tôn Minh Đức chặt vật đẩy Hạ Phong ra , “Ngươi đang nói chuyện ma quỷ gì vậy ? Chỗ nào bình thường ? Ngươi , ngươi có thể sinh con sao ?”

Y nhớ lại vừa rồi tại thư phòng , cha y đã nghiêm túc nói : “Đức Nhi , Trưởng Tôn gia chúng ta chín đời đều đơn truyền (1) , tất cả sau này đều dựa vào ngươi . Ngươi nhất định phải nhanh lên một chút , thay Trưởng Tôn gia khai chi tán diệp(2) “ . Nghe xong lời này , lúc đó y đã rất muốn nói với Trưởng Tôn Hiền : cha , nếu thật sự có thể khai chi tán diệp , mới thực sự là có quý !

“Ha , nguyên nhân bảo bối lo lắng chuyện này a “ . Hạ Phong ra vẻ chột hiểu , “Chuyện đó thì có gì đáng lo ngại ? Yên tâm , ta nhất định sẽ nỗ lực “.

Trên mặt Trưởng Tôn Minh Đức lập tức hiện vẻ kinh khủng , người này đang nói cái gì ? Lỗ tai của ta không có vấn đề a ?

“Được rồi , bảo bối ngươi đừng lo lắng , chuyện này cứ để ta lo “ . Hạ Phong vỗ ngực .

“Ngươi ... “Trưởng Tôn Minh Đức triệt để ghen lời .

“Hơn nữa , nếu bây giờ nói ra sự thật , hậu quả sẽ ...”

Yên lặng .

Hạ Phong tưởng như vô ý đã nói trúng tim Trưởng Tôn Minh Đức !

Y chỉ cần vừa nghĩ đến phản ứng của phụ mẫu khi biết Hạ Phong không chỉ là nam nhân còn cùng y có quan hệ “phu thê” thì ...

Một vị phụ thân qui củ đến cực điểm nếu biết nhi tử duy nhất cùng một nam nhân ... Nhất định trước tiên giết y để an ủi liệt tổ liệt tông , sau đó sẽ vì xấu hổ mà tự sát .

Trời ạ ! Phải làm gì bây giờ ? Trưởng Tôn Minh Đức gần như ngửa cổ lên trời hét lớn .

“Yên tâm , “Hạ Phong cười dễ dãi , “thuyền tới đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng (3) . Bảo bối , ngươi phải tin tưởng ta “.

Tin ngươi có mà bán nhà (4) ! Tiếp nhận ánh mắt không hề tín nhiệm của Trưởng Tôn Minh Đức , Hạ Phong cũng không buồn bực , chỉ vươn tay nắm lấy y , siết chặt .

“Dù sao cũng chỉ cần để tất cả mọi người tin ta là nữ nhân là được rồi phải không ?”

“Nhưng ngươi không thể ... “

“Về chuyện hài tử , ha ha ~ bảo bối ngươi yên tâm , ta sẽ có biện pháp “.

Hạ Phong cười thần bí , ánh mắt mỹ lệ như phát ra dục vọng muii phản chói lọi .

Thoáng chốc , Trưởng Tôn Minh Đức như cảm thấy mồ hôi lạnh túa ra .

“Dù , dù sao cũng ... là như vậy ... Ta đi trước !”

Không được ! Trưởng Tôn Minh Đức nhanh chóng nhảy ra khỏi cửa sổ , thoáng cái đã không thấy bóng .

Hạ Phong nhìn y chạy chối chết , trong lòng nảy sinh một luồng ám áp .

Bất luận là chuyện khó khăn gì ta đều giúp ngươi giải quyết . Cho nên , xin ngươi , nhanh lên một chút , hãy yêu ta .

.

.

.

(1) đơn truyền : mỗi đời đều chỉ có 1 con trai duy nhất

(2) khai chi tán diệp : kiểu như sinh con đàn cháu đống ý

(3) thuyền tới đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng : ý nói chuyện gì rồi cũng có cách giải quyết

(4) câu này thực sự là không biết luận ra thế nào nữa , nhưng mà đại thể ý nghĩa của nó là thế

Ps : tuần hai chap là mục tiêu tối thiểu đề ra , sẽ cố gắng hoàn thành . Còn nếu có thời gian thì sẽ có thêm (1 hoặc 2 hoặc 3 chap cũng không chừng ^^)

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Ngày hôm sau hôn lễ quả thực vô cùng hỗn loạn .

Trước tiên , cần phải khích lệ một chút , hiệu suất làm việc của Truy Nguyệt son trang xác thực rất cao .

Mặc dù thời gian gấp gáp , nhưng những vật dụng cần thiết dùng trong nghi thức thành thân trong vòng một đêm đã mua sắm đầy đủ . Đương nhiên , chuyện này cũng là do nhị lão mong có cháu đến sót ruột , đã sớm giấu Trưông Tôn Minh Đức mua sẵn cất trong nhà chỉ chờ đến ngày này .

Do chuyện xảy ra đột ngột , Truy Nguyệt son trang không kịp mời nhiều bạn bè thân thích đến dự .

Lại nói , ái tử của mình chủ võ lâm thành thân , hơn nữa với danh vọng của Trưông Tôn Minh Đức trên giang hồ , đây đã được coi là một đại sự . Nhưng Trưông Tôn Hiền thấy ái tử tựa như đối với chuyện hôn nhân này rất không hài lòng . Để sớm được bế cháu , cũng để tránh đêm dài lắm mộng , không còn cách nào khác là trước tiên để gạo nấu thành cơm , đem danh phận định ra trước rồi tính sau . Còn về việc mở tiệc chiêu đãi thân hữu , sau đó bổ xung là được .

Tuy nói thế nhưng cũng có rất nhiều nữ tử nghe tiếng không quản ngại đường xá xa xôi , ra roi thúc ngựa , phong trần mệt mỏi đến phá ... Á ... Dự lễ .

Sự thực chứng minh , nữ nhân quả nhiên là điên cuồng nhất , mà một đám nữ nhân hoàn toàn mất lý trí càng ... điên cuồng đến tột đỉnh .

“Ô

Ngươi thật vô lương tâm, sao có thể bạc tình bạc nghĩa với ta như vậy ?”

Trên đại đường , Trưông Tôn Minh Đức mặc hỉ phục đỏ thắm , thần tình rạng rỡ , khiến một đám nữ nhân ngấm đến tâm tủy thần mê .

Nhưng vào lúc này , y cũng chỉ có thể bất đắc dĩ không nói gì đứng nhìn trận náo loạn này . Một đám nước mắt nước mũi tèm lem chỉ y oán trách “lừa dối tình cảm” khiến tâm tình y rất là phiền táo . Vừa nghĩ đến hôm nay khó có thể thuận lợi bái đường thành thân , trong ***g ngực bỗng nhiên nghẹn tức .

A ? Kỳ quái ? Chẳng phải ta vẫn luôn không muốn cùng tên kia thành thân sao ?

Trưông Tôn Hiền cùng Tiêu Vũ Lam ngồi ở thượng vị “thường thúc” cục diện hỗn loạn , sắc mặt vô cùng khó coi .

Đó , đó thực là các tiểu thư khuê các vẫn thường đến làm khách ? Mắt thấy ái tử mặt càng ngày càng đen , nhưng vẫn miễn cưỡng nở nụ cười , nhị lão trong lòng chợt thấy áy náy .

Thảo nào hài tử này mãi vẫn không chịu thành thân , thân làm phụ mẫu còn ép y cùng đám nữ tử như lang như hổ này tiếp xúc ...

Ai ~ , hài tử a , thực sự là làm khổ ngươi rồi ...

Lúc này , tân nương đã được bà mối dìu đỡ chậm chậm tiến vào . Đại sảnh ồn ào trong phút chốc lặng ngắt như tờ . Tất cả ánh mắt nữ nhân đều đồng loạt như kiếm sắc hướng về phía nữ tử đang trùm kín khăn đỏ .

Không biết nữ nhân này ở đâu nhảy ra , dùng thủ đoạn “đê tiện” như vậy cướp đi kim quy trong lòng . Đáng lẽ nên sớm hạ thủ vì cường mối đứng ... Chúng nữ tử vô cùng hối hận ...

“Ngươi là ai ? Dám tranh tương công với ta ? “ Một vị nữ tử khai pháo , những người khác cũng không ngăn cản , dù sao mục đích của họ cũng là không để hai người thành thân . Như vậy ai cũng đều có cơ hội .

Nghe vậy , Trưông Tôn Minh Đức chợt cảm thấy khó chịu . “Mã cô nương xin tự trọng , người này chính là nương tử của ta “

Vị cô nương họ Mã nghe Trưông Tôn Minh Đức nói những lời này , nước mắt lưng tròng “Nàng là nương tử của ngươi , vậy ta phải làm sao ... Đêm đó chúng ta đã ...”

“Ngươi !” Cho dù tốt tính như Trưông Tôn Minh Đức , nghe đến chuyện chụp mũ như vậy cũng không thể nhịn được . Nhưng thói quen từ nhỏ khiến y không biết “phản kích” lại “kẻ yếu” này như thế nào mới phải .

“Vị này là Mã cô nương phải không .” Tân nương lên tiếng dưới lớp khăn trùm . Thanh âm mềm mại uyển chuyển , nhưng vẫn có thể nghe ra trong giọng nói có ý trách cứ .

“Danh dự của cô nương gia ngàn vạn lần không nên tùy tiện tự hủy hoại , nếu không sau này sẽ thành trò cười , đến lúc đó cũng không thể oán trách ai được .”

“Ngươi , ngươi dựa vào đâu mà nói ta ? Ngươi có tư cách gì ? “ Mã tiểu thư không phục nói . “ Ai biết đã nha đầu ngươi từ đâu nhảy ra , dùng thủ đoạn gì ... “

Nghe đến đó , tân nương đột nhiên vén một góc khăn lên . Nhất thời , đại sảnh đường chỉ còn lại tiếng hít không khí . Trưông Tôn Minh Đức lại càng ngo ngắc nhìn “tân nương” của mình không thể rời mắt .

Y vốn rất rõ Hạ Phong có bao nhiêu mê hoặc . Nhưng ngày hôm nay Hạ Phong mặc toàn thân y phục đỏ , lại còn trang điểm , quả thực là ...

“Dựa vào việc ta là thê tử chính thức có mai mối đảng hoàng của y .” Ngữ khí lạnh lùng , sau đó Hạ Phong đột nhiên nở nụ cười quyến rũ , nhích lại đứng cạnh Trưông Tôn Minh Đức nói , “ Tương công , giờ lành sắp qua rồi , nếu không bái đường sẽ không tốt đâu .”

Tiếp đó , tân nương nắm lấy tay tân lang đi tới phía trước , dùng ánh mắt ra dấu với người chủ trì , nhân lúc mọi người đang ngẩn ngơ , cuối cùng cũng bái đường thành công .

.

.

.

Từ giờ sẽ có h , tuy là nhẹ nhưng mà tớ vẫn đề pass . Gọi ý nhé : Tên của mẫu thân Trương Tôn Minh Đức (không viết hoa , viết liền)

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

“Xem ra đào hoa của ngươi cũng thật là nhiều a .” Vất vả mãi mới vào đến tân phòng , Hạ Phong ngồi vào trước gương tháo trang sức , không thèm để ý đến Trương Tôn Minh Đức bên cạnh . Khiến cho tân lang rất có cảm giác như bị bắt gian , không có cách nào , đành phải thành thành thật thật đứng ở một bên , chân tay luống cuống .

Được hoan nghênh cũng không phải là lỗi của ta a ... Trương Tôn Minh Đức oan ức nghĩ thầm .

“Bắt quá như vậy cũng chứng tỏ ánh mắt của ta rất tốt , ha ha”

“...”

“Ngươi ...” Trương Tôn Minh Đức đang định nói gì đó bỗng nhiên ngưng bật , si ngốc đứng nhìn Hạ Phong quay người lại .

Y phục nửa mở , trên ngực trắng như tuyết ẩn hiện tiểu quả đỏ hồng , khoe mỗi hơi cong lên , ánh mắt ướt át , không có nơi nào là không phá hủy lý trí ít ỏi của Trương Tôn Minh Đức .

“Ngươi , ngươi , ngươi , ngươi làm gì ...” Lấp bắp run rẩy , khuôn mặt Trương Tôn Minh Đức trở nên đỏ bừng . Y vội vã quay đầu qua một bên , không nhìn yêu tinh này nữa .

“Đương nhiên là động phòng rồi .” Hạ Phong ra vẻ ngươi biết rõ còn cố hỏi , ngữ khí cực kỳ vô tội khiến Trương Tôn Minh Đức có cảm giác như chuyện này vốn dĩ là đương nhiên .

“Động phòng ...” Trương Tôn Minh Đức si ngốc lặp lại ... Động phòng ? Động phòng ? Cùng ... nam nhân ? Ta ?

“Chờ một chút ! Ngươi là nam nhân a ...”

“Ta biết . Chúng ta không phải đã làm rồi sao ...” Dối trá mà lòng mày không hề nhú lấy một cái , Hạ Phong hùng hồn nói . Nghe vậy , Trương Tôn Minh Đức nghẹn họng , không nói được gì .

Nhân dịp này , Hạ Phong dùng một tay đẩy Trương Tôn Minh Đức ngã lên giường , ngồi khóa ở trên người y , từ trên cao chăm chú nhìn y . Từng sợi từng sợi tóc đen nhánh tán lác , phủ xuống ôm lấy khuôn mặt y .

Lúc này Trương Tôn Minh Đức như chú bướm bị mắc vào mạng nhện , không còn chút sức lực nào để giãy dụa . Người phía trên dùng cái lưỡi hồng hồng khẽ liếm bờ môi xinh đẹp , ngọn lửa dục vọng cuồng liệt trong ánh mắt nóng bỏng đang nhìn y như muốn đem y thiêu cháy .

Trương Tôn Minh Đức cảm giác như bản thân bị yêu ma mê hoặc tâm thần , trong đầu chỉ còn lại ánh mắt rực lửa của hắn . Chìm đắm trong hơi thở của hắn , thân thể cũng dần dần không kiểm chế được nóng lên .

Khuôn mặt nóng bừng , chân tay cũng trở nên thiêu đốt , dục vọng cuộn trào mãnh liệt , khiến Trương Tôn Minh Đức không biết làm sao .

Vì sao ? Vì sao chỉ cần tên kia nhìn như vậy , bản thân đã không thể khống chế được dục hòa ?

Lẽ nào Hắn thực sự là yêu mị mê hoặc thể nhân ? Hắn thực sự là tòi để tìm ta ? Thực sự là ta đã cứu hắn ? Chẳng lẽ trên trời đã định sẵn , hắn là kiếp số của ta ?

Miệng khô lưỡi khô , Trương Tôn Minh Đức vô ý thức liếm liếm đôi môi khô khốc

“Không được !” Yêu mị cúi đầu hôn y , “đó ... là quyền lợi của ta ...”

Toàn thân bị khóa không thể động đậy . Miệng bị chiếm lĩnh , toàn thân rã rời . Võ công gì đó đều bị quăng lên chín tầng mây . Lưỡi quán quít , y phục trên người dần dần bị cởi xuống . Tưởng tượng bàn tay như ngọc di chuyển trên thân thể , tìm đập điên cuồng như sắp vỡ tung .

Vì sao ? Vì sao ? Vì sao lại trở nên như vậy ? Ta ... là ta thật sao ?

Nụ hôn kết thúc , Hạ Phong rời môi .

Một sợi chỉ bạc vương trên đôi môi ướt át đỏ thắm , trong đôi mắt mơ màng phản chiếu bóng bản thân , dưới tay ***g ngực phập phồng gấp gáp , tất cả đều khiến Hạ Phong không cảm lòng được , tiếp tục cúi đầu vừa liếm , vừa cắn .

“Buông , buông ra ...” Khó khăn lắm Trương Tôn Minh Đức mới tìm được kẻ hở , gian nan cất tiếng .

Chạy mau ! Nhất định phải mau chóng thoát đi ! Nếu không ...

Hạ Phong nghe vậy , mỉm cười , tay phải tìm đến trái thù du , gảy nhẹ , dễ dàng đánh nát bảy ý trí của Trương Tôn Minh Đức .

“Uhm !” Hai mắt nhắm nghiền , không nhìn đến dung mạo tuyệt lệ , mê hoặc tâm thần .

“Người đã sớm chạy không thoát được rồi ...” Đúng vậy , ngay lúc người ngã gục trong rừng cây , ngay lúc người uống máu của ta , ngay lúc người tỉnh lại . Người , Trương Tôn Minh Đức , đã định trở thành của ta — duy nhất của ta .

Chậm chậm đưa tay xuống , tìm đến nơi yếu đuối của tình nhân ...

Đôi mắt đóng chặt của Trương Tôn Minh Đức thoáng chốc mờ bùng , lập tức bắt gặp ánh mắt rực lửa đầu độc nhân tâm . Từ trong ánh mắt có thể thấy tình cảm mãnh liệt như đại hồng thủy , đem bản thân y nhấn chìm .

Dường như Đã nhìn thấy ánh mắt này ở đâu đó ...

Bàn tay chậm chạp chạm vào khuôn mặt người nọ , cảm giác trơn nhẵn như gốm sứ khiến Trương Tôn Minh Đức bất giác thở dài yếu ớt .

“Ô !” Đột nhiên , bàn tay nắm giữ điểm yếu của y bắt đầu chuyển động , dục vọng thịnh linh ập đến khiến Trương Tôn Minh Đức tiếp tục trầm luân ...

Ý thức như thoát khỏi cơ thể , tất cả cảm xúc dường như đều tập trung tại nơi bị nắm giữ . Bàn tay , đôi môi của người nọ , tất cả , tất cả đều thăm dò trên thân thể y . Trong mắt hấn , bản thân dường như không còn lưu lại chút gì . Thân thể , trái tim , hồn phách , toàn bộ đều dâng cho hấn , tựa như té phẩm dâng cho thiên thần trong truyền thuyết , không thể phản kháng , chỉ có thể bất lực gầy dựa thờ dốt ...

Mặc cho thân thể bị mở thành tư thế xấu hổ , đau đớn dường như nhỏ bé không đáng kể , giống như tất cả đều là vì hấn mà sinh .

Tự nhiên tiến nhập ... Tự nhiên chuyển động ... Tự nhiên như vậy ... Cao trào dâng lên

Lý trí của Trương Tôn Minh Đức đều bị vùi lấp trong khoái cảm , ngay cả bị thay đổi tư thế , xoay thân úp sấp trên giường cũng không phát hiện .

Nằm úp trên lưng tình nhân , một lần nữa tiến nhập thân thể hấn , không thể tự kiềm chế va chạm mãnh liệt . Bị dục vọng bao trùm , không kiềm lòng được cắn lên cổ người phía dưới , lưu lại dấu răng đỏ thắm .

Khoảnh khắc sau cùng , ngay trong nháy mắt , Hạ Phong nhìn thấy trên tấm lưng màu mật ong , hiện ra đỏ tươi ... hình xăm Kỳ Lân .

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Trong rừng cây rậm rạp , tiếng chim kêu không ngớt . Khi hoàng hôn buông xuống , cánh rừng vốn xanh um tươi tốt bắt đầu hiển lộ rõ sự kinh khủng và dữ tợn của nó .

Bóng đêm chậm chậm bao trùm khu rừng , dã lang đã bắt đầu hoạt động , từ sâu trong rừng thỉnh thoảng truyền đến tiếng tru khẳng định sự tồn tại của chúng .

Một bé trai nhỏ khoảng chừng năm , sáu tuổi một mình lang thang trong rừng rậm , mắt ngẩn lệ nhìn quanh , hi vọng tìm được một chút dấu hiệu của con người . Nó đâu biết nơi này là vùng đất khủng khiếp được người dân địa phương gọi là Mê Vụ sâm lâm . Trước đây có rất nhiều người đã tiến nhập nhưng không thấy quay lại , vì vậy nên từ đó trở đi ngay cả người dân quanh vùng cũng không dám đi vào cánh rừng này . Người ngoài nếu muốn tiến đến chắc

chấn sẽ bị người dân ở đây kéo lại, nhiệt tình miêu tả sự khủng bố của nơi này.

Trưởng Tôn Minh Đức bé bỏng không biết mình đang ở nơi nào.

Khó khăn lắm phụ thân mới chịu dẫn nó đi chơi, thế nhưng do tùy hứng ham chơi, lên trốn ra khỏi nhà trọ, kết quả đã vô tình đi đến nơi đáng sợ này.

Ô ...

Không, không được, ta không được khóc, cha nói, nam hài tử chảy máu không đổ lệ ... Nhưng, nhưng nơi này thực sự rất đáng sợ ...

Tuy rằng là nhi tử của mình chủ võ lâm, từ nhỏ đã được giáo dục khác hẳn với trẻ em bình thường, nhưng dù sao nó cũng chỉ là một đứa bé năm tuổi, hơn nữa lại là lần đầu tiên chạy tới loại địa phương như thế này, nếu nói không sợ thì rõ ràng là nói dối.

Vừa lạnh vừa đói, bé trai rốt cục đi không nổi, dựa vào cây đại thụ ngồi xuống, thân thể nhỏ nhỏ cuộn tròn lại, hi vọng cách này có thể khiến cơ thể ấm hơn.

Trời đã tối hẳn, sương trắng tràn ra khắp rừng.

Rừng cây buổi tối cũng không phải là hoàn toàn tĩnh lặng, những âm thanh không biết từ loài động vật nào phát ra lọt vào trong tai Trưởng Tôn Minh Đức càng tăng thêm cảm giác kinh khủng trong lòng nó.

“Cha ... Ô ...” Trưởng Tôn Minh Đức khe khẽ nức nở.

Đột nhiên nó phát hiện ở một nơi không xa có một vật nhỏ màu đen nằm trên đất. Ánh trăng bàng bạc xuyên qua kẽ lá chiếu vào thân thể vật nhỏ nhưng vẫn chỉ như ẩn như hiện.

Trưởng Tôn Minh Đức tập trung tinh thần nhìn chằm chằm, lông tơ dựng đứng khắp người. Chắc không phải là quái vật gì đó chứ ?

Một lúc sau, nó có thể nghe vật nhỏ yếu ớt kêu, tựa như đang cầu cứu. Trưởng Tôn Minh Đức cuối cùng không nhịn nổi đứng lên, có chút loạng choạng tiến tới gần vật nhỏ.

Cẩn thận nâng vật nhỏ lên, thân thể ấm áp trong lòng khiến Trưởng Tôn Minh Đức cũng cảm thấy ấm lên theo. Ôm vật nhỏ trở lại dưới tàng cây, ngồi xuống, Trưởng Tôn Minh Đức bắt đầu chăm chú quan sát.

Thật là nhỏ, thân thể giống như một chú cún con.

Toàn thân đen nhánh, phủ một lớp lông tơ vừa nhỏ vừa ngắn, chỉ là phần lông màu đen ở cổ dài hơn, tứ chi nhỏ nhắn, thân thể mũm mĩm, mềm mại, đặc biệt khiến người yêu thích là cái sừng nhỏ xinh đáng yêu trên đỉnh đầu.

Đáng yêu quá ! Nhưng lúc này con vật nhỏ mắt nhắm nghiền, miệng ngáp ngáp liên tục như đang hấp hối.

Làm sao đây ? Trưởng Tôn Minh Đức không biết phải làm như thế nào mới tốt, huống chi bản thân nó hiện giờ cũng khó mà bảo toàn.

Nó nhẹ nhàng vuốt ve đầu con vật nhỏ, hi vọng có thể khiến con vật dễ chịu hơn một chút. Ôn độ trong lòng mát dần khiến Trưởng Tôn Minh Đức cảm thấy khổ sở ... Đột nhiên, con vật cắn ngón tay trái của nó.

Máu từ vết thương chậm chậm rỏ ra, bé trai nhú mày, định đưa đầu ngón tay lên liếm, nhưng con vật nhỏ đã ngậm lấy ngón tay bị thương của nó, ra sức hút.

Đau quá.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Trưởng Tôn Minh Đức chịu đau không rút tay ra, tiếp tục để con vật uống máu. Nó không muốn nhìn con vật cứ thế chết đi, nó không muốn sự ấm áp duy nhất biến mất ...

Vì vậy, Trưởng Tôn Minh Đức thân thiết ôm con vật vào lòng, ngón tay vẫn đặt trong miệng con thú nhỏ, cứ như thế ngủ thiếp đi.

“Thiếu gia ! Thiếu gia ! Người ở đâu !”

“Đức Nhi ! Ngươi ở đâu ?”

Âm thanh ồn ào khiến Trương Tôn Minh Đức giật mình tỉnh giấc, mở mắt nhìn. Nó đang ngồi một mình dưới gốc cây, con vật nhỏ trong lòng đã không thấy đâu. Xem xét ngón tay bị thương tối qua, nhưng không thấy bất kỳ vết tích nào.

Chẳng lẽ là mơ ?

Trương Tôn Minh Đức chưa kịp suy nghĩ đã nghe thấy âm thanh quen thuộc, vội vã hô lớn : “Bên này ! Con ở ngay bên cạnh ! Cha !”

Trương Tôn Hiền tìm được Trương Tôn Minh Đức nhìn không được sắc mặt trầm xuống, đang định mắng. Nhưng Trương Tôn Minh Đức vừa nhìn thấy cha liền khóc lớn, liên tục nói rất sợ.

Thấy hài tử như vậy, Trương Tôn Hiền cũng không trách cứ gì nữa. Hơn nữa, nếu không phải sáng nay đi theo con cún nhỏ (?) tìm đến đây, e là ai tử đã chết đói trong rừng rồi.

“ Ai ~ Thôi vậy, nhớ lần sau không được chạy lung tung nữa, biết không ?”

Trương Tôn Minh Đức ngoan ngoãn gật đầu.

Trương Tôn Hiền ôm hài tử cùng người hầu ly khai rừng cây. Mà phía sau, trong bụi cỏ cách đó không xa, có một đôi mắt lóe hồng sắc quang mang nhìn chăm chú bóng bọn họ, cho đến khi không còn nhìn thấy nữa mới thôi.

Thế nào lại mơ đến chuyện khi còn bé ? Trương Tôn Minh Đức mơ mơ hồ hồ nghĩ.

Toàn thân như bị ngâm trong nước nóng, cảm giác ấm áp dễ chịu chảy khắp toàn thân, thoải mái đến mức muốn rên rỉ .

“ Ừm ...” Kỳ quái, là âm thanh của ta sao ? Sao lại phiền tinh như vậy ...

Môi bị thứ gì mềm mại ngăn chặn không thể lên tiếng, một vật nóng ẩm như con rắn nhỏ linh hoạt len vào trong miệng, trên dưới trái phải, chuyển động khắp nơi ... Ý thức càng trở nên mơ hồ ...

Thật thoải mái ~ um ... Không được, đừng đi ! Rất ... ngon

“ Ôi ~!” Hạ Phong nhanh chóng đem đầu lưỡi vừa bị tàn phá cứu trở về, thấy đáng vẻ chưa thỏa mãn của Trương Tôn Minh Đức, nhụt chí nghĩ thầm : ngươi coi đầu lưỡi của ta là đồ ăn sao ...

Lẽ nào kỹ thuật của ta kém như vậy thật sao ?

Lúc này xác thực hai người đang ngâm mình trong một bồn tắm lớn.

Hạ Phong ôm Trương Tôn Minh Đức đối diện với mình, để y dựa vào ngực, ngón tay theo đường cong lưng hạ xuống phía dưới tìm tòi, lướt qua khe nhỏ, dừng lại ở nơi đã sử dụng quá độ ngày hôm qua, nhẹ nhàng xoa bóp.

Không có cách nào, tối hôm qua là lần đầu tiên của Trương Tôn Minh Đức, hơn nữa dục vọng của hắn cũng thực sự quá mức cường liệt, không ngờ làm y bị thương.

Tội lỗi, tội lỗi ...

Mặc dù vết thương đã sớm khô phục như cũ, chỉ còn lại cảm giác ê ẩm, nhưng chuyện hắn làm Trương Tôn Minh Đức bị thương là sự thực, mặc dù không phải cố ý.

Chỉ là ...

Trương Tôn Minh Đức ngủ say không hề phòng bị như trẻ con, ngâm trong nước nóng khiến hai má hồng hồng, hơn nữa bàn tay lướt qua da thịt trắng mịn đàn hồi, khiến Hạ Phong lần thứ hai mất đi lý trí, lang tính bộc phát.

Chỉ cần cẩn thận một chút là được rồi ...

Ý tưởng phi thường vô trách nhiệm nhất thời tràn ngập trong đầu Hạ Phong.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Vội suy nghĩ như vậy, bàn tay vốn đang xoa bóp chậm chậm tiến về phía trước, xoa lên phần dương cương của người yêu, tay kia cũng bắt đầu công kích hai điểm hồng nhỏ, nhẹ nhàng vuốt ve, đôi môi áp sát cần cổ duyên dáng, ngậm lấy một phần da thịt, thoáng dùng lực, lưu lại ấn ký.

Thân thể trong lòng không tự chủ bắt đầu giãy dụa, dường như muốn thoát khỏi quấy rầy, lại dường như mời gọi, mong muốn người đang châm lửa càng thêm tiến tới gần kề ...

“Người ... Đã đủ chưa ...”

Người này ! Muốn già bộ cũng không được ...

Âm thanh vô lực khàn khàn thoát ra, phảng phất như rượu ngon say lòng người tưới lên tàn lửa đỏ, lửa lập tức cháy bùng hùng hực. Động tác của Hạ Phong cũng trở nên kịch liệt.

“Chưa đủ ... Chưa đủ ...” Thầm thì nói.

Đợi lâu như vậy, mất nhiều tâm cơ như vậy, chỉ có một đêm sao đủ?

Không nói cho y biết khi bản thân trở lại thế giới không có y, đã nhớ nhung vòng tay ôm ấp của y như thế nào.

Không nói cho y biết khi bản thân có thể hóa thành hình người, khi có đủ pháp lực, chuyện đầu tiên làm là dùng tam giới kính, tiêu hao lượng lớn tinh lực xuyên qua khoảng cách tam giới chỉ vì muốn liếc nhìn y một lần.

Không nói cho y biết khi nghe nói mạng của y sắp kết thúc thì lòng hoảng loạn đến mức nào.

Không nói cho y biết khi thấy cả người y đầm máu ngã gục trong rừng cây thì có biết bao tuyệt vọng bất lực.

Không nói cho y khi ngưi đầu mã diện tới bắt hồn thì đã tức giận đến mức nào đem bọn chúng đánh đuổi.

Không nói cho y khi máu của chính mình tiến nhập trong miệng y, khi đồng tâm chú khắc sâu vào linh hồn, khi y cuối cùng cũng thuộc về bản thân, loại tâm tình này... loại tình cảm này...

Hãy mau yêu ta, ta muốn có được tình cảm chân thực của người ...

“Sao vậy ?” Trường Tôn Minh Đức mờ mịt nhìn người trước mặt.

Bàn tay nắm lấy hạ thân đột nhiên tăng thêm lực đạo.

Qua một đêm được chăm sóc huấn luyện, thân thể đã trở nên rất mỏi mệt, dục vọng không thể ức chế kéo đến, đem phần ý thức nhỏ nhoi còn lại của y bao phủ.

“A ... Hạ Phong ...Đừng dùng sức ... A...”

Dùng lực ngăn cản lời nói khiến hắn không thể kềm chế, đem hai chân người yêu quấn lấy trên lưng, hai tay ôm lấy hông người yêu, hơi nâng lên ... tách ra ... cuối cùng tiến tới ...

“A... nóng, nóng quá ...”

Khí vật tiến nhập thân thể như bàn ủi, chạm tới nơi yếu ớt nhất trong cơ thể, mở to mắt chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu đối phương. Khuôn mặt hắn chôn sâu trong ***g ngực y, mút mạnh trái nhũ đã trở nên đỏ tươi, lại được đàng chân lân đàng đầu bắt đầu bắt đầu cắn nhẹ.

“Đừng ! Hạ ...”

Hắn cuối cùng cũng ngừng đầu, khuôn mặt vốn nhu nhược điểm lệ lúc này tràn ngập cường thế cướp đoạt.

Sắp rồi...

Sau nụ hôn sâu khiến Trường Tôn Minh Đức dường như không thở nổi, Hạ Phong nghiêng đầu tới gần, cắn vành tai mỏi mệt của y, liếm liếm, động tác phía dưới gia tăng một chút.

“Gọi Phong là được rồi...” Hơi thở nhẹ vang lên bên tai.

“Không, không được ... ta ... Phong !” Lệ ứa ra nơi khóe mắt Trường Tôn Minh Đức, không thể chịu nổi vui thích lớn như vậy, y chỉ có thể bất lực gọi.

“Minh Đức Ta yêu người ...” Nói xong, Hạ Phong cắn lên vai Trường Tôn Minh Đức, rất mạnh. Mà Trường Tôn Minh Đức cũng không tỏ ra yếu

kém, hai tay ôm lấy lưng Hạ Phong, lưu lại từng vết máu.

Sau khi hôn hẩn một lúc, Trương Tôn Minh Đức cuối cùng mệt đến hôn mê, Hạ Phong yêu thương nhìn y, ôm vào lòng, trên mặt bỗng lộ ra nét tươi cười kỳ quái.

Dán vào vành tai do tình cảm mãnh liệt mà trở nên đỏ hồng, Hạ Phong khe khẽ nói: “ Vì con của chúng ta, nhất định phải mãnh liệt hơn nữa ...”

.
. .

Ps : Do tháng vừa rồi máy tính nhà tớ bị đơ nên tạm dừng post , từ giờ sẽ lại tiếp tục post trở lại . Cố gắng với tiến độ 1 tuần 2 chap . Fight !!!

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Vợ chồng mới cưới có quyền lợi gì ?

Câu trả lời thứ nhất : không cần dậy sớm thỉnh an cha mẹ chồng .

Câu trả lời thứ hai : cho dù có liên tiếp ba ngày trong phòng ngủ không đi ra ngoài cũng không bị người khác nói ra nói vào .

Câu trả lời thứ ba : cơm nước tận miệng , không cần phải cực khổ đi tới đại đường cùng ăn với cả đám người .

Ngày hôm nay có lẽ là ngày thứ ba nhỉ ...

Trong phòng ngủ , trên giường , Trương Tôn Minh Đức toàn thân vô lực nằm úp sấp , không thể động đậy , mắt nhắm nghiền nhìn như đã ngủ nhưng trong đầu chưa từng có một giây nhàn rỗi .

Rốt cuộc vấn đề là ở đâu ?

Mấy ngày nay trong những lúc rảnh rỗi (chủ yếu là trong khoảng thời gian gián đoạn) y luôn tự hỏi vấn đề này .

Trải qua mấy ngày sinh hoạt có thể nói là “ nghiêng trời lệch đất “ , y nghĩ mình dường như trở thành một người khác .

Ông trời , y chưa bao giờ nghĩ mình lại có thể miệt mài như vậy . Nhưng mỗi khi Hạ Phong đụng chạm y , thân thể sẽ không tự chủ được nóng lên , vô cùng khát cầu đối phương . Lúc vừa mới bắt đầu , y luôn luôn tận lực áp chế , nhưng cuối cùng mỗi khi y hồi phục tinh thần , đều luôn phát hiện mình không thể kiềm nén được mong muốn đáp lại hẩn .

Mà hậu quả của việc này chính là lần nào cũng bị Hạ Phong lấn qua lấn lại đến gần hấp hối , chỉ có thể mặc kệ tên kia giúp hẩn thu xếp . Thực sự là không còn chút sức lực nào , ngay cả đến những vấn đề nhân sinh cơ bản nhất cũng đều phải để hẩn hỗ trợ giải quyết .

Đều là lỗi của hẩn !

Vừa nghĩ đến Hạ Phong , Trương Tôn Minh Đức liền tức đến không có chỗ phát tiết .

Tên kia căn bản là cáo đội lột cừu mà .

Thử hỏi một người có thể đem một gã thành niên nam tử ôm lấy một cách thành thạo , sau đó đi tới đi lui , mặt không đổi sắc , sao có khả năng bị y ép buộc được ?

Cho dù có giả thiết khi đó y đã đánh mất lý tính , nhưng toàn thân đều là vết thương , lại mất nhiều máu như vậy , có muốn cũng là hữu tâm vô lực . Hơn nữa mỗi khi nhắc tới chuyện này thì Hạ Phong đều tò vò về úp úp mở mở , giấu đầu lòi đuôi , càng làm y thêm hoài nghi .

Ai

~Chỉ là hiện giờ tranh luận chuyện này cũng không có ý nghĩa , đều đã bị hẩn ăn sạch sẽ rồi ...

Bất quá nghĩ kỹ lại , đường đường là con trai độc nhất của võ lâm minh chủ , thành thân với một nam nhân còn chưa tính , lại còn bị hẩn đem ...

Cuộc đời ta sao lại biến thành như vậy ? Nhất định là có chỗ nào sai rồi ! Chết tiệt , thực sự là một lần sa chân lưu hận muôn đời . Không , là lỗi của tên kia , nếu không phải hắn dử dụng quỷ kế ...

Ngay lúc Hạ Phong một thân nữ trang , đầy mặt hàm xuân bùng bửa sáng tiến vào phòng ngủ thì thấy ái phi thân yêu đang dùng ánh mắt tràn ngập hận ý theo dõi hắn , bộ dáng như muốn đem hắn thiên đao vạn quả .

“Bảo bối , ngươi làm sao vậy ? Thân thể khó chịu ? Nơi đó vẫn còn đau sao ? Không phải đã bôi thuốc rồi sao ? “Hắn về mặt thân thiết nhích lại gần .

Nghe hắn nói vớ va vớ vẩn , Trương Tôn Minh Đức mặt đỏ như máu , hung hãn trừng hắn , quật cường quay đầu đi .

Còn dám hỏi , không phải đều là lỗi của ngươi sao ?

“Vậy , “Không muốn để y trốn tránh ánh mắt , Hạ Phong quay đầu y lại , nở nụ cười kinh tâm động phách , khiến Trương Tôn Minh Đức hoa cả mắt , “Lẽ nào ... Bảo bối còn chưa hài lòng kỹ thuật của ta ? Yên tâm , ta nhất định sẽ nỗ lực gấp bội ! “

Loại chuyện này không cần ngươi phải nỗ lực ! Trương Tôn Minh Đức trong lòng phẫn nộ gầm rú . Chỉ là miệng không thể thốt ra một câu khó nghe nào , đều nghẹn trong cổ họng . Chẳng hiểu sao , không chửi nổi .

.
. .

Edit H vẫn khó quá , cứ đoạn nào có H là đau cả đầu . May mà bộ này ko quá nhiều H ko thì chết mất . Dịch thể nào cũng ko thấy hay .

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Chẳng lẽ hắn thực sự là yêu tinh ? Chẳng lẽ thực sự đã trúng độc của hắn ?

Không được , nhất định không thể tiếp tục như vậy !

“Ngươi ...” Thật không ngờ âm thanh lọt vào tai lại khàn như vậy , rõ ràng là tại nhiều ngày quá độ . Trương Tôn Minh Đức cố nén xấu hổ , khó khăn mở miệng hỏi , “Ngươi định ... lúc nào đi ?”

Hạ Phong vừa nghe xong , mặt lộ vẻ kỳ quái , “Đi ? Đi đâu ?”

“Ngươi không có nhà sao ? Đương nhiên là về nhà .”

“Ta đã là danh chính ngôn thuận là nương tử của ngươi nha ? Ở đây không phải cũng là nhà của ta sao .” Hắn cười xán lạn , ân cần bưng bát , múc một thìa cháo đưa đến miệng người yêu .

“A! ”

Bắt đặc dĩ , Trương Tôn Minh Đức trong miệng đầy đồ ăn , không thể là gì khác hơn là dùng ánh mắt biểu đạt tâm trạng . Y vừa cố sức nuốt , vừa phẫn nộ nhìn chằm chằm Hạ Phong .

Cũng chịu thôi , con người mà , dù gì cũng không thể có lỗi với dạ dày được .

“Ăn từ từ thôi .” Hạ Phong cung chiêu nhìn y , cẩn thận tỉ mỉ dút , sợ y bị nghẹn , “Được rồi , ta vừa đi thỉnh an cha mẹ chồng .”

Phụt !

Cừ thật , may là phản ứng cấp tốc , thân thủ nhanh nhẹn . Hạ Phong nhìn đồ ăn bị phun là tả xung quanh lú lười .

Trương Tôn Minh Đức trừng lớn mắt : “Ngươi vừa nói cái gì ?”

Y nhắc mình muốn ngồi dậy , nhưng cả người bủn rủn vô lực , hơn nữa phía sau không khỏe , khiến y lại ngã sắp xuống .

Hắn một mình đi thình an ? Nếu Hạ Phong không chú ý để phụ thân phát hiện con dâu là nam nhi ...

“Phải , phải , phải , người đừng kích động .” Hạ Phong nhanh tay giúp y xoa bóp thân thể , “ Con dâu đi gặp cha mẹ chồng chẳng phải là chuyện đương nhiên sao ?”

“Thế nhưng , thế nhưng ... người , người , người ...”

“Yên tâm , bọn họ không phát hiện gì cả , nếu lộ không phải bây giờ cũng đã nháo ngất trời rồi sao ? Kỳ thực ... xem ra cha mẹ rất thích ta !” Sắc đỏ bò lên trên mặt Hạ Phong , “ họ còn nói muốn nhanh một chút có thể bùng cháu ...”

Trưởng Tôn Minh Đức suýt nữa không hít thở nổi : “ Ch , Cháu ? ” Ta xin người , người đó mặt cái gì ?

“Đúng a , thế nên chúng ta phải chăm chỉ lên một chút , như vậy mới có thể hoàn thành tâm nguyện của cha mẹ chồng nha .”

Trưởng Tôn Minh Đức nghĩ mỗi một âm tiết phát ra đều trở nên run rẩy . Có ai đến nói cho ta biết người này rốt cuộc suy nghĩ cái gì ?

“Nỗ lực cái đầu người á ! Chúng ta hai người sao có thể sinh hài tử ! Sao có thể ? Người , người , người điên rồi !”

“Yên tâm đi .” Hạ Phong xấu xa nhìn y , mỉm cười nói , “Nếu điên chúng ta cùng điên .”

“Ai muốn điên cùng người ... Uhm ...” Môi bị phong kín , cảm giác hít thở không thông cộng thêm đầu óc choáng váng , trái tim đập nhanh dù đã trải qua vô số lần nhưng vẫn không có cách chống cự lại .

Này , người này , lần nào cũng chỉ biết dùng chiêu này ... Không được , nhất định không thể ... lại bị hắn mê hoặc ...

Rốt cục , Trưởng Tôn Minh Đức cũng vẫn như mấy lần trước , té xỉu , hết chuyện .

Hạ Phong cười lắc đầu , giúp y điều chỉnh lại tư thế , kéo chăn đắp , sau đó bỗng nhiên sắc mặt nghiêm chỉnh nhìn y ngủ .

Xem ra , con đường tương lai vẫn còn rất dài .

Thế nhưng cho dù thế nào đi nữa , nhất định phải đem bảo bối cùng về huyện giới mới được . Bởi vì theo như số mệnh của y , lúc này Trưởng Tôn Minh Đức đã sớm là người chết , nhân giới đã không còn sự tồn tại của y . Máu kỳ lân cùng chú ngữ tuy đã cứu mạng y , nhưng đồng thời cũng tước đi thân phận nhân loại của y .

Cùng kỳ lân đồng thọ , cùng kỳ lân đồng mệnh .

Ai ~ phải để bảo bối cam tâm tình nguyện dùng thân phận vương phi vứt bỏ nhân giới cùng hắn quay về huyện giới ... Có vẻ chuyện này ... còn lâu mới thành a .

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi , toàn bộ giang hồ đều biết thiếu chủ Truy Nguyệt Sơn Trang , võ lâm đệ nhất tài tử – Trưởng Tôn Minh Đức không biết ở nơi nào tìm được thê tử xinh đẹp như hoa , thiên hạ vô song . Không chỉ nhanh chóng thành hôn mà còn vô cùng sủng ái , hai người cả ngày dính cùng một chỗ , ân ái không gì sánh được . Trưởng Tôn Minh Đức quả thực đã đem nàng đặt trong tim yêu thương . Tin tức đột ngột này khiến những kẻ ái mộ Trưởng Tôn Minh Đức trên giang hồ đều tức đến thổ huyết bỏ mạng .

Có thể đem tin này quảng bá võ lâm chỉ trong ba ngày , về hiệu xuất , về chất lượng nhiều mặt , ngoại trừ công thêm mắm thêm muối của người hầu trong sơn trang còn có sự cố tình nhúng tay của hai vị chủ sự Truy Nguyệt Sơn Trang .

Trưởng Tôn Hiền tuy rằng ngoài miệng không nói gì nhưng Tiểu Vũ Lam biết cả hai đều rất thỏa mãn vị con dâu “ nhu nhược hiền thực , mỹ lệ ôn nhu ” này .

Từ khi nhìn thấy rõ khuôn mặt thật của các tiểu thư khuê các tại hôn lễ của nhi tử , cảm giác chán ghét các nàng càng sâu sắc . Để tránh các nàng ở trong phủ dây dưa , Tiểu Vũ Lam vốn định cố ý để người hầu rải tin hai người vô cùng ân ái thân mật , mục đích là để những nữ tử này sớm hết hi vọng .

Bất quá hiện tại không cần phải tận lực làm như vậy nữa , nhi tử cùng con dâu tốt khỏi phải nói , bọn người hầu lắng chuyện lại càng đúng ý .

Thế nhưng cũng thật không ngờ , cứ tưởng hai người chiến tranh lạnh một thời gian , kết quả nhi tử thương yêu con dâu như vậy , ha ha , xem ra ngày có cháu bé là vô cùng có hi vọng !

Hành lang Truy Nguyệt Sơn Trang .

“ Chào thiếu gia .” Hộ vệ hành lễ , kèm theo nụ cười mờ ám .

“ Chào thiếu gia .” Đầy tớ hành lễ , kèm theo nụ cười mờ ám .

“ Chào thiếu gia .” Nha hoàn hành lễ , kèm theo nụ cười mờ ám .

“ Chào thiếu gia .” Tổng quản Lý Truyền hành lễ , kèm theo nụ cười mờ ám .

“ Chào ... Chào ...” Trương Tôn Minh Đức vẻ mặt mờ mịt , không giải thích được .

Phòng khách .

“ Phụ thân “

“ Ừ .” Trương Tôn Hiền âm ừ , khuôn mặt từ trước đến nay vốn nghiêm nghị lần đầu hiện ra nét cười mờ ám .

“ ... Nương .”

“ Tốt tốt tốt .” Tiêu Vũ Lam miệng đáp , khuôn mặt cao quý mỹ lệ mang theo nụ cười ám muội khiến người khác cảm thấy có chút quái dị ?

Trương Tôn Minh Đức thật muốn dụi mắt nhìn kỹ lại , cha mẹ sao lại có loại vẻ mặt này ? Giống y như mấy người bên ngoài kia .

“ Cha mẹ , các người rốt cuộc đang cười cái gì ?” Thực sự nhìn không được , Trương Tôn Minh Đức hỏi .

Thấy nhi tử tự nói trước , nhị lão cùng liếc nhau một cái , cuối cùng Tiêu Vũ Lam mở kim khẩu .

“ Đức Nhi , thân thể ngươi ... sao rồi ?”

“ A ? Sao ?” Trương Tôn Minh Đức dần ra .

“ Ai da , cần gì phải bắt nương nói rõ ra mới được ,” ngay cả Tiêu Vũ Lam cũng có chút xấu hổ , “ Nương biết là ngươi cũng muốn chúng ta sớm có cháu bông nên mới ... khụ , nhưng cũng không nên liều mạng a , như vậy rất hại sức khỏe .”

“ ! ”

Bất chợt , Trương Tôn Minh Đức sắc mặt xanh xanh đỏ đỏ , môi tím ngắt .

“ Ta , ta , ta , ta , ...”

“ Ai ~ , chúng ta đều là người từng trải , không cần thận thủng , chuyện này rất bình thường .” Tiêu Vũ Lam ra vẻ ta rất hiểu , “ tuy nhiên chuyện khuê phòng , dù sao cũng không cần làm ra âm thanh lớn như vậy , để người khác nghe được không tốt đâu ...”

Bùm bùm bùm !

Trương Tôn Minh Đức đại não nổ tung , khuôn mặt tuấn tú bạo hồng , nháy mắt mất đi khả năng ngôn ngữ .

Hơn nửa ngày sau

Ta , nhất , định , phải , giết , hắn !

Cực lực đè nén dục vọng muốn giết người , Trương Tôn Minh Đức miễn cưỡng nở một nụ cười cứng đờ . “ Vậy nàng hiện giờ đang ở đâu ?”

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

“ Đang ở dưới bếp , nói muốn tự thân xuống bếp nấu bữa trưa để chúng ta thưởng thức tài nghệ . Đức Nhi , ngươi thực là cưới được người vợ tốt .”

“ ... “

Trưởng Tôn Minh Đức nhìn nương vẻ mặt vui mừng, lại nhìn phụ thân trong mắt tràn đầy khen ngợi, tức đến nỗi phải.

“Ta, bây giờ, xuống, bếp, tìm, nằng.” Dem từng chữ nghẹn họng nói ra xong, y lập tức đứng dậy hướng bếp phóng đi.

Thấy y nhanh như chớp đã đi mất, nhị lão nhìn nhau, mỉm cười, nhi tử cùng con dâu tình cảm thật tốt...

Như mũi tên nhọn rạch toang không gian, Trưởng Tôn Minh Đức với khí thế hùng hục đằng đằng sát khí nhắm về phía bếp.

“Hạ Phong! Ngươi ra đây cho ta!”

Đá văng cửa bếp, Trưởng Tôn Minh Đức nhìn không được giận dữ hết.

“Tướng công sao vậy?” Nghe ái phi thân yêu “hô hoán”, Hạ Phong cao hứng bưng bưng quay đầu lại.

“A!”

Trưởng Tôn Minh Đức bị khuôn mặt đột ngột xuất hiện khiến cho hoảng sợ, “Ngươi là ai?”

Chỉ thấy Hạ Phong mặt đen nhẻm, cả khuôn mặt chỉ thấy mỗi đôi mắt bị hun đến sưng đỏ.

“Ngươi đang làm gì!”

“Làm cơm a.” Hạ Phong giống như hiến bảo vật đem thành phẩm đưa đến trước mặt Trưởng Tôn Minh Đức, bộ dạng như đang mong chờ phần thưởng.

Trưởng Tôn Minh Đức sắc mặt vô cùng khó coi nhìn vào thứ đen sì sì không biết bên trong có những thành phần bất minh nào, khó khăn mở miệng nói.

“Đừng nói với ta ngươi định đem cái thứ này cho họ ăn!”

“...”

Nhìn thành phẩm, Hạ Phong bắt đầu dĩ nhiên, “Có vẻ như không được a...”

“Không biết làm vì sao còn muốn làm?”

Trưởng Tôn Minh Đức giọng nói hòa hoãn lại, khi y phát hiện mười ngón tay của Hạ Phong đầy đặc vết thương, con tức giận liền thoáng cái biến mất hầu như không còn, vốn định mắng cho hắn một trận, hiện tại lại không biết mở miệng thế nào.

Hạ Phong nghe vậy vô tội nói, “Thế nhưng thể tử nếu không biết làm cơm biểu hiện nàng không có đức hạnh, một người thể tử không có đức hạnh sớm muộn gì cũng sẽ bị bỏ rơi...”

“Ngươi nghe ai nói vậy?” Trưởng Tôn Minh Đức rất là phiền muộn. Là tên nào nói cho hắn những chuyện kỳ quái này?

“Nhưng đây đều không phải là quy định sao? Ta trước đây đã gặp rất nhiều nữ tử bởi vì như vậy mà bị cha mẹ chồng mắng, tướng công đánh, cuối cùng bị bỏ rơi tự sát...” Ô ô, hắn cũng muốn làm ra sơn trân hải vị nhưng không có bản lĩnh đó a. Bếp trong cung sau khi bị thiêu cháy rồi đầu bếp thà chết cũng không chịu khuất phục đứng ở cửa, đao kề cổ rồi lè nói: “Vương thượng! Nếu người dám tiến đến nữa, thân, thân chỉ có thể chết cho người xem!”

Nhìn Hạ Phong hình dáng thương cảm, hai mắt sưng đỏ đến chảy nước mắt. Ai ~ thật là tức không nổi nữa.

“Ngươi thấy đều là những trường hợp đặc biệt, cha mẹ sẽ không quan tâm ngươi có thể xuống bếp nấu ăn hay không, được rồi, để đầu bếp làm đi.” Trưởng Tôn Minh Đức vẻ mặt ôn hòa khuyên bảo.

“Thế nhưng... Ta muốn thể hiện tấm lòng một chút thôi...” Hạ Phong nói. Đùa à, muốn bắt cóc nhi tử duy nhất của họ, nếu không tận lực lấy lòng sao thành công được?

“... Quên đi,” Trưởng Tôn Minh Đức lại bị đánh bại, “Ta giúp ngươi.” Nói xong, xắn tay áo lên chuẩn bị bắt đầu.

“A? Bảo bối biết nấu ăn?”

“Uhm.” Trưởng Tôn Minh Đức không biết Hạ Phong vì sao cười đến ngu ngốc, cầm lấy một củ khoai tây định bỏ đôi. “Sao vậy?”

“Ha ha a, không, không có gì, mau bắt đầu đi.” Hạ Phong tích cực chủ động làm trợ thủ, vừa len lén nhìn Trưởng Tôn Minh Đức.

Tuyệt vời a, bảo bối có thể nấu ăn a! Hắc hắc, sau này nhất định phải để bảo bối làm cơm cho một mình ta thôi.

“Đúng rồi, bảo bối ngươi tìm ta có chuyện gì?”

Đang thái rau, Trương Tôn Minh Đức đột nhiên khổng chế không được đem dao chém mạnh, thót nhảy mất bị chém làm đôi.

“... Đứng rồi ta còn chưa có hỏi người...” Nhìn Trương Tôn Minh Đức một lần nữa đem miếng thịt đặt trên nửa cái thớt chặt, rất nhanh miếng thịt biến thành thịt vụn khiến Hạ Phong không tự chủ được rung mình một cái.

“Có phải có rất nhiều người nghe chúng ta...”

“Cái gì?” Hạ Phong nuốt nước bọt.

“Ý của ta là... mọi người có phải đều nghe thấy...” Trương Tôn Minh Đức hạ quyết tâm, mặt đỏ lên hỏi, “âm thanh lúc chúng ta hành phòng(*)?”

“A, bảo bồi người yên tâm,” còn tưởng chuyện gì, Hạ Phong không thêm đề ý nói, “Bọn họ nghe là nghe tiếng nữ nhân kêu, không phải người... Oa!” Đột nhiên trước mắt lóe hàn quang, dao phay cách mũi hần không đầy một tấc.

“Đủ rồi! Câm, miệng, cho, ta!”

“Ha ha ha... Được được được...” Mồ hôi lạnh chảy xuống, “Làm cơm, làm cơm, ... Ha ha...”

Ai~, gần đây bảo bồi tính tình càng ngày càng táo bạo...

A? Lê nào.... Chẳng lẽ... nhưng có vẻ không nhanh như vậy a? Được, tìm dịp nào hỏi thừa tướng một chút, ha ha....

Thừa tướng a, người tự cầu phúc đi.

.
. .

(*) : ý nghĩa giống động phòng, nhưng động phòng là để chỉ đêm tân hôn, còn hành phòng là dùng trong các trường hợp bình thường. Nói một cách dễ hiểu thì là sinh hoạt vợ chồng (^v^)

Giờ đề ý lại mới thấy lịch post của mình thật là thất thường, ko đúng hẹn gì hết (T.T). Tại ngoài ăn, ngủ, làm việc, học tập ra thì còn phải đọc đam mỹ nữa (mà giờ lại đang đọc dở mấy bộ) nên chẳng bao giờ đúng hẹn cả. Các bạn thông cảm nhé (-_!)

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Hôm nay, thừa dịp Trương Tôn Minh Đức bị Trương Tôn Hiền gọi đi, Hạ Phong dự định tìm lão thừa tướng hỏi thăm một số việc.

Ai dè Tiêu Vũ Lam lại kéo hắn ra ngoài dạo phố, Hạ Phong không thể làm gì khác hơn là lấy lý do cơ thể không khỏe từ chối. Lúc đó Tiêu Vũ Lam bày ra vẻ mặt “ta rất hiểu mà”, giống như hai người bọn họ làm “chuyện tốt” gì trong phòng đều không thể qua được mắt lão bà này, thì ngay cả da mặt dày như Hạ Phong cũng trở nên có chút nhần nhỏ.

Hơn nửa ngày sau, cuối cùng cũng thành công tiến bước Tiêu Vũ Lam vốn đang cần nhần liên miên, khuyên hắn chú ý thân thể, Hạ Phong hít một hơi thật sâu rồi thở phào ra.

Được rồi, cuối cùng cũng xong!

Vội vàng mau chóng chạy đến ngồi trước bàn trang điểm, trừng mắt nhìn vào tấm gương tròn đối diện một lúc lâu, sau đó bắt đầu thăm thì niệm chú.

Chỉ trong nháy mắt, khuôn mặt tuyệt mỹ trong tấm gương đồng lập tức bị thay thế, biến thành khuôn mặt đầy nếp nhăn của một ông lão. Chỉ thấy ông lão kia lệ nóng viên mi.

“Vương thượng a... Người cuối cùng cũng liên hệ với thần... Ô! Lâu như vậy mà hoàng thượng người không có một chút tin tức, khiến lão thần lo lắng đến bạc cả tóc a...”

Bỏ tay.

Ta nói thừa tướng người a, tóc của người không phải đã sớm bạc hết từ lâu rồi sao ?

“Ha ha... Thừa tướng, nói cho người biết một đại tin tốt, bản vương đã tìm được vương phi, không lâu nữa sẽ dẫn y về.”

“?”

Lão thừa tướng hiển nhiên là “kinh hĩ” quá độ.

“Người, người, người, người nói tìm được, tìm được, tìm được...”

“Vương phi.” Tốt bụng thay hẳn nói nốt, Hạ Phong đặc ý dạt dào nói, “Đúng a, rất gọn gàng phải không, ha ha ha. Được rồi, ta hôm nay muốn hỏi người một chút, thông thường mà nói, qua bao lâu mới có dấu hiệu mang thai ?”

“... Lễ nào vương thượng ngài đã...” Thanh âm run rẩy.

“Đúng vậy, ta rất lợi hại đúng không ?”

“Nhưng, thế nhưng huyết thống kỳ lân không phải, không phải...”

“Ha ha a, thừa tướng người không biết hẳn là nam nhân sao ? Bản vương nhớ kỹ trước đây có nói qua với người a.”

“Là hẳn ?!”

Boom một tiếng, lão đầu đối diện thoáng cái biến mất, nửa khắc sau mới xuất hiện lại trong gương, tuy nhiên trông có vẻ khàn trương, hoảng hốt hơn lúc này.

“Lão, lão thần không có nghe sai đúng không, vương phi mà vương thượng ngài tìm được thực sự là nam nhân ?”

“Đúng.”

“Hai người đã hành phòng rồi ?”

“Đúng.”

“Vương thượng còn hỏi... người đó có phải mang thai hay không ?”

“Phải.” Chẳng phải người vừa mới biết sao.

“Nói cách khác... Vương thượng, người... đã biến người đó thành người của kỳ lân tộc ?”

“Đúng.”

“Thế nên... Nói cách khác... Vương phi đã uống máu của người... còn, còn bị hạ đồng tâm chú ?”

“Không sai.” Kỳ quái ? Thế nào mà tư duy logic của thừa tướng lại trở nên lộn xộn như vậy ?

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Uyech !

Rốt cục, lão thừa tướng chịu không nổi đã kích, choáng váng ngã xuống đất, một lúc lâu vẫn không đứng lên, xem chừng đã mất ý thức.

Đội mãi vẫn không thấy thừa tướng xuất hiện lại, Hạ Phong đành phải phiền muộn giải thần chú. Thoáng chốc trong gương lại xuất hiện khuôn mặt mỹ lệ vô song.

Ai

~~Xem ra thừa tướng cũng có vẻ không biết rõ lắm, hiện giờ đành phải đến đâu hay đến đó vậy ! Ta cũng không tin ta không thể bảo vệ nổi y !

Trong thư phòng .

“Đức Nhi, hôm nay cũng đã đến lúc ngươi nên làm ra một phen đại sự nghiệp.” Trương Tôn Hiền nói với nhi tử.

“Vâng, hài nhi hiểu.” Trương Tôn Minh Đức ngoan ngoãn đứng thẳng lưng trước mặt phụ thân, cố gắng chịu đựng thân thể uể oải. Cho dù võ công có cao tới cỡ nào đi nữa, bị tên kia lấn tới lấn lui như thế mấy ngày, trong thời gian ngắn có thể khôi phục đến mức có thể đứng thẳng đã là rất khá rồi.

“Ngươi hiểu là tốt rồi. Lần này đi tham gia võ lâm đại hội, nhất định phải một lần nữa đoạt được ngôi vị võ lâm minh chủ, khiến Trương Tôn gia chúng ta có thể lập nên địa vị bất bại trên giang hồ.”

“Hài nhi nhất định nhớ kỹ.” Trương Tôn Minh Đức suy nghĩ, hỏi lại một câu, “cha nương không đi cùng hài nhi sao ?”

“Ha ha ha, “ Trương Tôn Hiền cười to nói, “Đương nhiên. Hai người lão nhân chúng ta sao có thể bỏ qua chuyện quấy rối các ngươi ?”

“Ý của cha là... muốn ta đưa... Phụng Nhi cùng đi ?”

“Ha ha,” Trương Tôn Hiền mỉm cười, “Cha biết ngươi mới tân hôn, luyến tiếc để con dâu ở nhà một mình. Ta và mẫu thân ngươi đã bàn bạc qua, cho phép đem nàng đi cùng. Tuy nhiên... Ngươi cần phải bảo vệ tốt con dâu bảo bối nhà chúng ta.”

“... Vâng.” Trương Tôn Minh Đức mặt đen sầm lại.

Còn phải bảo vệ tốt ? Chỉ cần hấn không đem ta hành hạ đến nửa sống nửa chết đã là tốt lắm rồi. Nếu thực sự để hấn lại trong phủ một mình, ta dám cam đoan ngay ngày hôm sau hấn sẽ diễn trò mất tích, ai

~.

“Cái gì ? Muốn đi xa ? Ha ha ha

thật là tốt quá !”

Thấy Hạ Phong vui sướng hoa tay múa chân, Trương Tôn Minh Đức mặc dù trên mặt không có lộ ra biểu cảm gì đặc biệt, nhưng thấy hấn vui vẻ như vậy, lòng nghĩ cũng không tệ. Trong phủ cuộc sống rất đơn điệu, có vẻ như hấn đã chịu hết nổi rồi.

Phải giả trang nữ tử, lại không thể để bị phát hiện là chuyện rất mệt mỏi, huống chi hấn lại là người cực kỳ hiếu động... Nghĩ đến đây, Trương Tôn Minh Đức cảm thấy có lỗi với hấn một chút.

Tuy nhiên dường như y đã nhầm lẫn một việc, đó chính là... đây đều là Hạ Phong tự làm tự chịu.

“Chúng ta cuối cùng cũng có những ngày riêng tư trong thế giới hai người không ai quấy rầy rồi, ha ha ha... “

“...”

“Đủ rồi !” Mặt đen lại, quay đầu không để ý đến hấn, Trương Tôn Minh Đức phát hiện y luôn không theo kịp tư duy của Hạ Phong.

Đột nhiên Trương Tôn Minh Đức có chút hối hận vì sao không phản đối quyết định của cha mẹ.

Tuy rằng họ muốn để nhi tử cùng nương tử hòa thuận, nhưng họ lại không biết cuối cùng chịu khổ cũng chính là hài nhi đáng thương của họ a ! Ai

.
. .
.

Ps : từ giờ tớ sẽ không trả lời những bài hỏi pass nữa đâu nhé, bởi vì bất cứ ai theo dõi truyện từ đầu đều có thể dễ dàng đoán ra, và tất cả các pass trong cùng một truyện đều giống nhau . Trả lời từng người một mệt lắm (T^T)

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Hai người ở cùng nhau bên trong xe ngựa, đi qua nhiều cánh rừng nhỏ hẻo lánh. Dù mọi nhân tố bất lợi cho thấy, có người xui xẻo.

Trưởng Tôn Minh Đức rất cục ý thức được mình đã phạm vào một nhận thức sai lầm trên nguyên tắc tính.

Từ lúc thành thân cho tới nay, không hiểu sao cơ thể mình biến thành cực kỳ miễn cảm, chịu đựng không nổi một chút khiêu khích của Hạ Phong. Mặc dù mỗi lần đều muốn kháng cự cực lực cùng kiểm chế dục vọng ùn ùn kéo đến, nhưng chỉ có

Ngoài mấy phút lúc ban đầu, chẳng những không có hiệu quả gì, hơn nữa còn làm cho mình chịu đủ mọi tra tấn.

Vì thế lúc "làm việc" nào đó, Hạ Phong chỉ cần nói một câu là dễ dàng đánh tan tâm lý phòng bị của Trưởng Tôn Minh Đức .

"Chúng ta là vợ chồng danh chính ngôn thuận, hưởng thụ cá nước thân mật có gì là không đúng ?"

Tạm thời không đi quản những lời này có chỗ nào đó không đúng, đối với Trưởng Tôn Minh Đức mà nói, những lời này của Hạ Phong coi như cho ý một cái lý do thỏa đáng để trầm luân.

So với phải chịu cái tra tấn không thuộc về mình này, còn không bằng thả lỏng thân thể để cảm thụ kích thích tình chi hỏa mãnh liệt kia, đây là một cảm giác mà Trưởng Tôn Minh Đức luôn luôn theo khuôn phép trước kia căn bản không thể tưởng tượng được.

Trưởng Tôn Minh Đức nghĩ sau khi buông thả thì rất đơn giản.

Dù sao đợi sau này hai người đều cảm thấy chán ghét thân thể lẫn nhau, tách ra liền hảo, dù sao hai người cũng không phải nữ tử, cũng không cần lo lắng vấn đề đũa nhỏ. Bất quá rất dễ nhận thấy, sự thật cũng không phải lúc nào cũng đơn giản như hấn nghĩ.

Tạm thời không đề cập tới yêu cầu giống như vô tận của Hạ Phong, liền ngay cả mình cũng đã lún thật sâu vào trong đó không cách nào tự thoát ra được.

"Đạ. . . Ách. . . Có thể . . ."

Xe ngựa chậm rãi tiến vào một con đường nhỏ, mức độ xóc nảy của thân xe không được bình thường cho thấy trạng thái của người hiện ở trong xe.

Gió nhẹ nhàng thổi bay một góc màn hình, để lộ cảnh xuân ra ngoài.

"không cần ra ngoài ân." nam nhân quỳ bò bị đặt ở dưới, mặt hướng ra ngoài. Bồ liễu thỉnh thoảng bị gió thổi bay làm cho ý vụn phần khẩn trương, lập tức liền phản ánh đến người nào đó ở đằng sau.

Hạ Phong kẻ sát lưng hấn, đường cong vô cùng phù hợp, trong ngực cảm thụ được da thịt trắng mịn ẩm ướt của đối phương. Người nọ thỉnh thoảng phát ra những tiếng rên rỉ hết sức kiềm nén giống như xuân dược mãnh liệt càng thêm khơi mào sự điên cuồng của Hạ Phong.

Dục cầu. Hấn không thể khống chế mà dùng sức va chạm vào đôn nhục* của người dưới thân, hai tay cũng không hề rảnh rỗi, một cái tấn công phía trên, một cái đánh tới phía dưới, chạy loạn trên toàn thân Trưởng Tôn Minh Đức .

_ đôn nhục : là cái "bum" dóa dóa *đồ mặt* .

Trời a....thật thoải mái.....nhưng thế nào lại thoải mái như vậy.....

Lý trí hoàn toàn bị bãi công, hiện tại toàn bộ trong đầu Hạ Phong chỉ là muốn làm thế nào để trên khối thân thể chỉ thuộc về mình này đạt được càng nhiều vui thích. Nơi khó nói liên tiếp gặp nạn của Trưởng Tôn Minh Đức bỗng nhiên thất chặt.

Phong hoàn hoàn toàn toàn hóa thành dã thú.

Hấn kịch liệt luật động làm cho cỗ xe ngựa chắc chắn một lung lay lao đảo trên đường, nhìn rất nguy hiểm.

Trưởng Tôn Minh Đức đáng thương một bên thừa nhận sự cướp bóc của hấn, một bên vì an nguy của xe ngựa mà lo lắng hãi hùng. Sợ nếu sơ suất một cái, thân xe này sẽ mở ra bốn phía. Càng khiến y lo sợ hơn chính là, sự việc sẽ diễn ra sau đó.....

Người của địa phương toát ra đến xem bộ dáng của mình bây giờ.

"Ngươi không chuyên tâm nga. . ." Hạ Phong đem đầu của Trưởng Tôn Minh Đức kéo lại, đối với đôi môi vốn có chút sưng đỏ của y cắn liếm mang theo ý trừng phạt, sau đó hung hăng xâm nhập một cái.

"Ô! Ân. . . A!" xâm nhập xảy ra bất ngờ làm cho toàn thân Trưởng Tôn Minh Đức nổi lên run sợ, từng tế bào trong cơ thể giống như bị nổ tung, dục vọng như nước lũ lập tức cuộn cuộn phun ra.

"không cho phép" ngôn ngữ tàn nhẫn đánh úp lại.

Hạ Phong buông đôi môi bị cắn đến đỏ tươi mà sung lên của y ra, đòi đi trận đi, khê cắn trên lỗ tai y.

“A! Buông ra, buông ra!” về mặt ứng hồng, nơi quan trọng của Trương Tôn Minh Đức bị giữ chặt không cho phát tiết, đành phải dùng hết sức lắc lưng thân thể, nghĩ muốn cảm bớt cái cảm giác mà người ta gọi là vừa đau khổ vừa vui thích kia.

.....

TBD : hắc hắc đầu tiên edit lại gặp phải cái chương khó nói này, ta tự biết trình độ edit ta còn rất tệ, mà chương này cũng chém rất nhiều đi...các hủ thấy sai chỗ nào cứ chỉ bảo ta sẽ sửa nhưng đừng chém quá vô tình nha >.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

” có phải rất thống khổ hay không ? ”

” đúng...ân...phải...buông ta ra ? ” Trương Tôn Minh Đức cảm thấy mọi thứ của mình đều bị người nọ nắm giữ, tất cả đều vì người nọ.

Chỉ có, chỉ có...người kia mới cho thể giải thoát cho ta.

Ý nghĩa này chiếm cứ trong óc Trương Tôn Minh Đức , thốt ra nói :”cầu người...cầu”

” đừng nói cầu....trực tiếp nói cho ta biết....người muốn làm cái gì ? Minh Đức ? ” tiếng trầm thì như ác ma phá hủy hết tất cả ý chí của Trương Tôn Minh Đức .

” đề ta bắn ! Phong....đề, đề cho ta bắn...” giọng nói mang theo tiếng nước nỏ, Trương Tôn Minh Đức gằm nhẹ.

”hảo...” Hạ Phong vừa lòng nở ra nụ cười, buông tay ra, thân thể dưới thân liền lập tức một trận rung rung, chất lỏng bạch trọc phun ra.

Nhiệt độ cùng độ ẩm không bình thường khiến Hạ Phong cũng nhanh chóng đạt đến cao trào.

Ôm lấy thân thể Trương Tôn Minh Đức chậm rãi ngồi xuống, nhìn vợ đã muốn mê man vì sức cùng lực kiệt, Hạ Phong bất giác nở ra nụ cười thỏa mãn.

Ha hả, ta làm sao có thể để người khác nhìn thấy thân thể thân thân chứ ?

Kỳ thật cỗ xe ngựa sớm đã bị hắn thi pháp làm một cái kết giới, không có người thường nào có thể thấy bọn họ. Thứ nhất là để tránh né nửa phiên toái không cần thiết, thứ hai, tất nhiên là để thoải mái đầu óc tác quái có tư tưởng bất lương của Hạ Phong.

Việc này nhất định không thể để cho thân thân biết.

Tuy rằng tránh không được khi dễ cùng nghi ngờ nhỏ nhỏ, bất quá thỉnh thoảng thượng một chút như vậy, coi như một loại tình thú thôi, ha hả ——

May mắn là Trương Tôn Minh Đức đã hôn mê, nếu để cho y thấy Hạ Phong giờ phút này cười như ma quỷ như vậy, khẳng định sẽ bật người đổ mặt tới mang tai mà rút kiếm ra.

” khụ!” có người ở ngoài xe ngựa.

Hạ Phong nghe thấy âm thanh này. Sắc mặt giật một cái. Biết đối phương không phải hạ phạm phụ tục tử, thực có thể lai giả bất thiện. Hắn lập tức đập lên thân thể Trương Tôn Minh Đức một cái mềm mềm, tự trọng cơ thể phát ra một cỗ sát khí, vén màn đi ra ngoài.

” kỳ lân vương.” người ngoài xe cung kính nói.

Vừa thấy hắn, Hạ Phong lập tức thu hồi khí thế, nở nụ cười sáng lạng như hoa.

” ồ, đây không phải là Diêm Vương sao ? Là làn gió nào thổi người tới đây ? ”

“ha hả —— “Diêm Vương gia mỉm cười.

Vị này chính là kẻ thích gây sự nổi danh kỳ lân vương của tam giới a, không thể trêu vào a.

” ta lần này đến đây vì người ở trong xe của ngài, người kia.....hắn là...”

”hắn là vương phi thân thân của ta.” Hạ Phong thần tình đầy hạnh phúc.

”đúng vậy vâng vâng, ta biết ta biết—— này...mục đích hôm nay ta đến là” mồ hôi lạnh của Diêm Vương đều ứa ra, lời nói mang theo sự khó xử nói.” không biết kỳ lân vương khi nào thì có thể mang vị vương phi này về huyển giới.”

” nga ? Người đang thúc giục ta sao ?” Hạ Phong cười càng thêm đậm dứa lẳng lơ, bất quá đây là điềm báo tâm tình của hắn rất ”không tốt”.

“không đúng không đúng! Không dám?”Diêm vương lại đổ mồ hôi lạnh xuống.

Ai... Chỉ là vì hắc kỳ lân ngàn năm khó gặp này, pháp lực vô biên, ngay cả Ngọc Hoàng cũng phải nể mặt mũi hắn ba phần. Nếu không phải vì cái này, là gan hắn có to đến đâu cũng không dám mang Trưông Tôn Minh Đức theo.

Liền liền giao cho hắn.

“chính ngài cũng biết, Trưông Tôn Minh Đức này bây giờ đã không còn là phạm nhân, lúc này còn ở lại nhân giới, hoặc ít hoặc nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến người khác, quấy rầy trật tự nguyên bản của nhân giới.”

“đã biết.” Hạ Phong từ chối cho ý kiến “Diêm Vương gia còn có những chuyện gì khác sao ?”

” không, đã không còn.”

” vậy xin cứ tự nhiên.”

Mất thấy Diêm Vương vội vàng biến mất mang theo một trận sương mù, Hạ Phong trở lại trong xe. Nhìn thùy nhan* nặng nề của Trưông Tôn Minh Đức , hắn đột nhiên cảm thấy sầu lo lên.

_ thùy nhan : vẻ mặt khi ngủ

Thân thân muốn như thế nào mới cam tâm tình nguyện theo ta trở về nhà?

Hy vọng sau khi y biết được sự thật, sẽ không giận nhiều đi ách, đúng rồi, hắn còn muốn nói cho thân thân nghe, y đã có hài tử...

Hạ Phong toàn thân nhất thời một trận rùng mình!

Xem ra hy vọng hòa bình có chút xa vời a...

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Tự làm bậy, không thể sống.

Hiện tại Hạ Phong cuối cùng cũng thân thiết cảm nhận được hàm nghĩa những lời chân chính này.

Ta đòi, ta đòi, ta lén lút đòi. . .

“Người nếu dám dựa lại đây, thì đừng trách ta không khách khí!” ngữ điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng nhất thời làm cho nhiệt độ không khí trong xe thấp vài độ. Bảo kiếm ra vỏ, thân kiếm được đúc hàn thiết phản xạ ra bạch quang, chỉ cần nhìn thôi đã khiến người tóc gáy đứng thẳng.

Ai, lại thất bại ——

Thấy tình trạng như thế, Hạ Phong cũng chỉ hảo ngoạn ngoạn lùi về góc sáng sủa, đôi mắt – trông mong đích nhìn Trưông Tôn Minh Đức ngồi xếp bằng ở “xa xa”.

Ban đầu vì muốn cùng thân thân trên đường đi thư thư phục phục làm chuyện “Mây mưa thất thường”, Hạ Phong còn lặng lẽ dặn dò quân gia chuẩn bị một chiếc xe ngựa “Không gian khá lớn”.

Như thế rất tốt, không gian là lớn, khoảng cách cũng lại dài ra , thấy được ăn không được . . . Số khổ a!

Thân thân cũng thật là, làm gì luôn dùng cái loại ánh mắt này để phòng cướp nhìn chăm chăm người ta chứ ——

Ách. . .

Không phải không thừa nhận, từ lúc xuất môn tới nay, dọc theo đường đi này ta hình như thật là có ”làm” quá đáng một chút như thế, nhưng người ta

hiện tại đã thiệt tình ăn năn mà! Cùng lắm thì đem một ngày bốn lần đổi thành một ngày ba lần, không, hai lần —— ách, một lần ta cũng chấp nhận !

Dù sao vẫn hơn giống như bây giờ, thật sự rất khó chịu a ——

Hai mắt Hạ Phong rung rung, ai oán xem xét Trương Tôn Minh Đức , mưu toan dùng bộ dáng thương xót như vậy của hắn vậy mà đã động “ý chí sắt đá” của thân thân.

Thật sự chịu không nổi đôi mắt vô địch thế công kia, khuôn mặt tuấn tú Trương Tôn Minh Đức ửng đỏ, sợ bị động lay động ý chí, đơn giản nhắm mắt làm ngơ nhắm hai mắt lại.

Từ sau khi thành thân, Trương Tôn Minh Đức rốt cục rõ ràng hiểu được một sự thật, khoảng cách giữa mình và Hạ Phong phải là trong vòng hai thước, nếu thân thể mình không thể khống chế một khi hắn chạm ngồi sẽ nổi lên phản ứng, khống chế không được dục vọng.

Luận võ đại hội sắp tới trước mắt, nếu lại phóng túng xuống như vậy, đừng nói là muốn đi đoạt địa vị mình chủ, chỉ sợ vừa đứng ở trên đài bắt quả một chút chân liền mềm nhũn. Người vì làm chuyện phòng the quá độ mà làm cho luận võ thất bại. . . Chuyện này ở trong lịch sử võ lâm đại hội quả thực là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả*. Trương tôn gia sao có thể để chuyện này xảy ra!

_ tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả : ý nghĩa của nó đại khái là trước chưa từng xảy ra mà tương lai cũng không có khả năng xảy ra.

“Thân —— thân —— “

“ . . .” Trương Tôn Minh Đức thờ ơ, như lão tăng ngồi vào chỗ của mình.

Ai! Đến tột cùng loại tra tấn muốn giết người này phải đến khi nào thì mới có thể chấm dứt a? Hạ Phong không nói gì nhìn trời trung.

Ách —— đã quên bây giờ là ngồi ở mặt trong xe, thì làm sao thấy được bầu trời. . .

ùng ục ục ục ục ——

”Âm thanh kháng nghị” từ trong bụng Hạ Phong phát ra vang to như thế, Trương Tôn Minh Đức chính là nghĩ muốn giả bộ không nghe đều không được.

“thân thân, ta đói bụng. . .” Hạ Phong tội nghiệp nói.

Trương Tôn Minh Đức liếc mắt hắn một cái: “trong bao quần áo ở phía sau người có lương khô, tự mình lấy đi.”

“Nhưng mấy thứ kia thật sự khó ăn mà,” Hạ Phong ủy khuất cực kỳ.

Mấy thứ kia vừa khô lại vừa cứng lại không hương vị, lấy tay sờ vào còn có cảm giác muốn vứt đi, khẩu vị của Hạ Phong đã được dưỡng cực kỳ xảo quyết làm sao có thể ăn mấy thứ đó ? Lại nói tiếp, Hạ Phong đã có vài bữa chưa ăn . Thật sự là ăn không trôi a!

Trên thực tế đối với chuyện này Trương Tôn Minh Đức cũng không phải không hiểu được.

Nhưng cái gọi là ăn no ấm tư *** dục, vốn trong lòng Trương Tôn Minh Đức nghĩ muốn chính là, để hắn đói vài ngày, tên kia hẳn là sẽ không như vậy nữa. . . Khụ!

Nhìn hắn đói thành bộ dáng kia , ai, vẫn là tâm kêu gào không đành lòng.

Xốc lên màn xe, sắc trời bên ngoài đã tối. Bây giờ mã xa đang ở trong một khu rừng, bốn phía không có người ở, xem ra cũng mưa không có cái gì ăn.

“Ta hiện tại đi săn thỏ hoang, người đi tìm chút củi nhóm lửa.” dặn dò đơn giản xong, Trương Tôn Minh Đức cũng không quay đầu lại mà phi thân ra. Trước mắt Hạ Phong nhất thời không còn bóng người.

Võ công thân thân thật đúng là cao a! Bộ dáng Hạ Phong tràn đầy quang vinh cùng tự hào.

Hắc hắc, khó được thái độ của thân thân hơi dịu xuống một chút , đó cũng là một loại tiến bộ nha! Cố lên a!

Thí điền thí điền* chạy chung quanh bụi cây , Hạ Phong tìm thật nhiều củi lửa, sau đó đem chúng nó đôi đến cùng nhau.

_ Thí điền thí điền : nhìn dung dáng vẻ đắc thắng. . . rút ra được sau khi đọc 1 đồng thứ trong wenda

Ân —— nhiều đó hẳn là đủ liễu đi, quay đầu nhìn sang đồng củi như cái núi nhỏ bên cạnh . Kính nhờ, người phải nướng voi sao?

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

”tốt lắm” Hạ Phong vừa lòng mỉm cười, búng một ngón tay, đồng củi kia liền dấy lên một ngọn lửa trong nháy mắt. Nhiều ngọn lửa nhỏ chiếu vào mắt Hạ Phong, chỉ cần không phải bị lão mắt, người nào cũng có thể đọc được khát vọng đang nổi lên trong mắt hắn.

Thân thân, người phải trở về nhanh nha.

Nhưng vào lúc này, xa xa trong rừng lại phát ra một trận sát khí tận trời, khiến những điều thú chạy tứ tán khắp nơi. Hạ Phong bị tiếng chim kêu hấp dẫn nhìn về nơi đó.

Chết rồi, đó là nơi của thân thân !

Tâm niệm vừa động, Hạ Phong lập tức thi triển pháp thuật bay tới chỗ Trường Tôn Minh Đức đã đi, nhưng đột nhiên có hơn mười vị bạch y nữ tử xuất hiện từ lùm cây bốn phía quây rầy kế hoạch của hắn.

Những nữ nhân này mỗi người đều có sát khí bức người, hừ hừ, vừa thấy đã biết không có gì hảo tâm.

“không biết các vị tỷ tỷ tìm ta có việc gì a ?” vẻ mặt của Hạ Phong thoải mái tự tại, còn dành thời gian lấy một cái cây đầy đầy dập tắt ngọn lửa.

“chủ nhân nhà ta muốn mời Tôn công tử cùng phu nhân vào Vô Hận Cung làm khách.”

”ngà ? Chủ nhân nhà người.” Hạ Phong nghiêng ngẫm nói :” sẽ không phải là cái người thích tự mình đa tình lần trước khiến tướng công nhà ta thương tích đầy mình, là lão thái bà yêu râu già thích ngậm cỏ non đi ?”

“người nói cái gì ?” nữ tử cầm đầu hai mác bốc hỏa, giận dữ nói :” thật to gan, dám vũ nhục chủ nhân nhà ta như thế ? Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, bọn tỷ muội! Mọi người cùng nhau đem nàng về nhà.” áo trắng phiêu nhiên mà động.

“người nói thừa đúng nhiều quá mà.” Hạ Phong cười nhạo, sắc mặt theo đó trầm xuống – mười giây đi qua, bốn phía đều yên tĩnh.

Đám nữ nhân vừa rồi toàn bộ đều nằm xuống đất, sắc mặt như tro tàn.

”ngưu đầu mã diện, sau khi trở về nói với diêm vương, mạng của các nàng là do ta hạ thủ, dương thọ còn lại của những người này để hắn giữ lại, hảo bù đắp tuổi thọ cho những người bị ngộ phản đi.”Hạ Phong cuồng vọng cười to, hướng tới không trung hét lớn một tiếng, liền hư không tiêu thất, nháy mắt vô tung vô ảnh.

Bên kia, Trường Tôn Minh Đức đứng im tại chỗ, vẻ mặt ngưng trọng nhìn người trước mắt. Khuôn mặt của người trước mắt quen thuộc đến nỗi không thể nào quen thuộc hơn nữa, làm cho trong lòng hắn trong khoảnh khắc dấy lên lửa giận hừng hực.

Bạch linh phu nhân.

Cô gái này trên giang hồ xưng là ma nữ. Tuổi tác không rõ. Nhưng trong võ lâm rất nhiều người sáu mươi bảy mươi tuổi đều nghe đại danh của nàng, chỉ cần nghe thấy đã biến sắc.

Bạch Linh thích nhất các thanh niên tài giỏi, tính ***, những nam tử trước kia bị nàng chộp tới đều tình tấn vong nhân, xác bị quăng nơi hoang dã, Trường Tôn Minh Đức cũng là người đầu tiên được coi là tìm được đường sống trong cái chết.

Nữ nhân thiên kiều bách mị, khí thổ ngọc lan.

“lần trước gặp, Trường Tôn công tử đi vội vã, không kịp cùng thiếp thân nói lời tạm biệt, có không phải vì thiếp thân chiêu đãi không chu toàn đi?”

Trường Tôn Minh Đức sắc mặt âm trầm. Hừ, người nếu chiêu đãi chu toàn, ta đây còn có mệnh đứng ở chỗ này cùng người vô nghĩa sao?

“nếu nói như thế, tại hạ thật có chỗ không phải.”

“ha ha, công tử khách khí như vậy làm gì ?” môi đỏ của nữ nhân hé mở: “nhiều ngày không thấy, xem ra sắc khí của công tử cũng không tệ. Thiếp thân lần này tự mình đến, là muốn thỉnh Trường Tôn công tử đến quý phủ chơi một chuyến, công tử sẽ không không hành diện đi?”

“xem ra tại hạ thật sự phải cô phụ ý tốt của phu nhân.” Trường Tôn Minh Đức ngoài cười nhưng trong không cười : “ta phụng mệnh cha mẹ, cùng nương tử tham gia đại hội võ lâm, chỉ sợ không có thời gian đến quý phủ.”

Trong đôi mắt đẹp của mỹ nhân hiện ra tia ghen ghét.

” giang hồ đồn đại Trường Tôn công tử đối với phu nhân yêu thương có thừa, xem ra đồn đại không sai. Một khi đã như vậy, thiếp thân đành phải thỉnh Trường Tôn công tử cùng vị phu nhân kia đến Vô Hận Cung làm khách.”

“Người!” Trường Tôn Minh Đức trong lòng căng thẳng.

Chết !

Trái tim đập một cái, thân thể hắn vừa chuyển đã nghĩ phải đuổi về.

“không cần đi, đã muốn đã quá muộn.” Bạch Linh phu nhân cười đắc ý nói.

Trưởng Tôn Minh Đức sát ý mủi phần. “Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?”

Bạch Linh phu nhân bày ra bộ dáng đáng yêu đầm đìa : “thiếp thân chỉ hy vọng có thể cùng Tôn công tử ngươi công phó vu sơn, làm một đôi phu thê ân ái...”

“thật là có nữ nhân không biết xấu hổ như vậy, chuyên môn câu dẫn tướng công nhà người ta.”

“ngươi, ngươi !” Bạch Linh không thể tin mà nhìn Hạ Phong từ trong rừng đi ra : “ngươi là như thế nào”

“không có việc gì chứ ?” Trưởng Tôn Minh Đức vội vàng kéo hắn qua bên cạnh mình, trái xem phải xem, nhìn trên nhìn dưới, sợ hắn bị tổn thương.

Hạ Phong vẻ mặt hạnh phúc, liếc mắt tràn ngập khiêu khích đối với nữ nhân đang tức giận đến méo mũi kia: “hắc hắc, ta không sao, thân thân ngươi yên tâm đi.”

Thấy hắn lông tóc vô thương, Trưởng Tôn Minh Đức giờ mới yên tâm.

Một lần nữa đối diện với Bạch Linh, y nói : “hảo ý của phu nhân tại hạ cảm ơn, như vậy cáo từ.” nói xong liền lôi kéo Hạ Phong rời khỏi.

“hừ” ống tay áo của Bạch Linh phu nhân run lên : “muốn chạy, đâu có dễ.” nàng bừa bãi cười to, sát khí đằng đằng nhìn chăm chăm đôi nam “nữ” trước mắt.

Trưởng Tôn Minh Đức nhìn tình thế này, trong lòng hiểu rõ một trận ác chiến là không thể tránh được. Dem Hạ Phong bảo vệ chặt chẽ ở phía sau, y không di chuyển mắt nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Bạch Linh.

Bạch Linh phu nhân là cao thủ kinh thế, võ công sâu khó lường. Ngược lại với mình, lại không có.....chút phần thắng nào.

Làm sao bây giờ ? Chẳng lẽ chỉ có thể đưa tay chịu trời ?

Không được, nhưng thế nào cũng phải để Hạ Phong bình an vô sự mà rời đi.

Hắn Là Vương Phi Của Ta:

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

“Trưởng Tôn công tử nếu như không biết điều như vậy, thì đừng trách bản phu nhân động thủ.” Bạch Linh cười quyền rũ.

“bất quá bản phu nhân thật là ngạc nhiên, Trưởng Tôn công tử được bản phu nhân cho uống kịch độc tuyệt mệnh thiên hạt mà vẫn có thể bình an vô sự, thật làm cho ta trăm tư không thể lý giải.”

Trưởng Tôn Minh Đức sắc mặt biến sắc.

“tuyệt mệnh thiên hạt cái gì ?” không cam lòng bị xem thường, Hạ Phong xen vào nói, cái đầu theo phía sau lưng Trưởng Tôn Minh Đức hiện ra.

Tuyệt mệnh thiên hạt là một trong bốn chất tuyệt độc trên đời.

Theo truyền thuyết thì hạt này không phải có từ trung thổ, mà là do các thương nhân từ biển mang vào. Hạt này vô cùng kịch độc, trong Trung Nguyên không ai có thể giải được, đến nay còn chưa nghe qua có người nào uống hạt này mà còn sống. Xem ra lúc trước Bạch Linh đã có ý tưởng muốn giết Trưởng Tôn Minh Đức.

“đó là tướng công của ta mạng lớn. Như thế nào ? Lão bà ngươi ghen tị à ? có bản lĩnh thì ngươi cứ thử cái hạt gì đó một chút ?” hừ!

“Trưởng Tôn công tử, nương tử ngươi thật đúng là nhanh mồm nhanh miệng a...” mặt Bạch Linh phu nhân không khỏi hơi hơi rút gân, ngay cả khuôn mặt bóng loáng trước nay vẫn hay tự hào cũng không bảo trì được, nhìn một chút nhìn một chút, kia không phải nếp nhăn nơi khóe mắt thì là cái gì ?

“đừng nói nữa.” Trương Tôn Minh Đức lại đem Hạ Phong kéo ra sau. Nhìn bộ dáng muốn đem Hạ Phong ra thiên đảo vạn quả của Bạch Linh phu nhân, khiến cho trong lòng cũng lại Trương Tôn Minh Đức một lòng muốn bảo vệ hần chu toàn.

Ta có năng lực bảo hộ được hần sao?

Bất quá đáng tiếc chính là sự lo lắng của hần một chút cũng không ảnh hưởng đến tâm tình tốt đẹp của Hạ Phong lúc này.

A a a! Thân thân thật là , thật là.rất suất (đẹp) a !

Hai mắt Hạ Phong hình trái tim hồng, vô cùng sùng bái nhìn chăm chăm mặt nghiêng của Trương Tôn Minh Đức . Ha hả, xem ra thân thân thật sự là thực đồ ý của ta mà.

Bất quá nghĩ lại, thân là vương thượng, bảo vệ vương phi không phải là nghĩa vụ của vương thượng sao ? Như thế nào ngược lại có thể để thân thân che chở mình ? Đây không phải cũng là uất ức một chút xiu sao ? Để người trong tộc khác biết được, không bị cười chết mới lạ !.

Chờ Hạ Phong hần lấy lại tinh thần, mới phát hiện người vốn đứng đằng trước mình mất tiêu bóng dáng, ngẩng đầu vừa thấy.

Dọa ! Thân thân cùng cái lão bà gọi là linh gì đó đang bay trong không trung, hai người đánh nhau khó phân thắng bại.

Quên đi, Cười thì cười, ngẫu nhiên thử tư vị được người khác bảo vệ cũng không sai mà ! Một dòng khí ấm áp len lỏi vào trong ngực Hạ Phong.

Nhưng nhìn nhìn, thần sắc của hần dần dần trở nên nghiêm túc đứng lên. Đừng nhìn lão bà kia rỗng lợi hại, thật ra nàng có chút tài năng, khó trách lần trước thân thân bị rơi vào tay nàng.

Bất quá lần này, người tính nhăm coi như hết.

Trong mắt Hạ Phong chợt lóe ra tinh quang.

Hiện tại thân thân cũng không phải người người dễ dàng gây tổn thương ...Ai nha! Dốt nát, dốt nát ! Mắt thấy miệng vết thương trên cánh tay Trương Tôn Minh Đức màu đỏ tươi chói mắt, Hạ Phong quả thực buồn bực đến học máu. Dốt nát muốn chết dốt nát muốn chết dốt nát muốn chết!

Có lẽ bởi vì lần trước từng bị Bạch Linh phu nhân bắt, hiểu biết công phu của nữ nhân kia, ấn tượng trong lòng Trương Tôn Minh Đức khắc sâu vô cùng, động tác lúc đầu còn mang chút sợ hãi.

Nhưng trong lúc hai người thường xuyên giao thủ, Trương Tôn Minh Đức vốn ở thế hạ phong lại cảm thấy hần kiếm nhỏ trong tay ngày càng thoải mái nhẹ nhàng, thế cho nên Bạch Linh phu nhân trốn tránh không kịp, ống tay áo bị tước thành từng mảnh từng mảnh.

“Người!” Bạch linh phu nhân vạn phần giật mình nhìn Trương Tôn Minh Đức .

Vì sao công lực của y lại cao nhiều như vậy?

Ban đầu lúc bắt y được vào Vô Hận Cung cũng không có mạnh như vậy. Ngăn ngừa mấy ngày công phu, thậm chí có thể đưa nội lực lên cao như thế, hay là hần sau khi ăn hạt độc công lực tăng cao ?

“ha hả ——” Bạch linh phu nhân hơi chật vật tránh đi một kiếm đâm vào đầu, tự mỉm cười mạnh mẽ nói : “Trương Tôn công tử, người đứng là làm cho ta kinh ngạc.” Nói xong nói xong, thế nhưng dừng lại công kích.

Trương Tôn Minh Đức cũng dừng lại, có điểm chẳng biết tại sao.

“Phu nhân đến tột cùng có ý tứ gì?”

Mị nhãn Bạch linh phu nhân đảo qua, đáng người trên nhân: “Bởi vì ta đối với người —— càng cảm thấy hứng thú , Trương Tôn công tử —— “

Bạn đang đọc truyện *Hần Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Đáng giận đáng giận đáng giận! ! !

Hạ Phong ở một bên xem trong lòng nổi hỏa vạn trượng, rất muốn xông lên một hơi cắn chết nàng.

Chết tiệt! Lúc này còn muốn phải câu dẫn tướng công nhà ta ? ? ? Người, lão gia hỏa này, lão bà, lão thái bà, lão yêu quái... Ta ta ta ta cắn chết người!

Hạ Phong cảm giác hai hàng răng nanh cao thấp đều bắt đầu trở nên ngứa.

“đáng tiếc tại hạ đã là có thể thất (vợ), ý tốt phu nhân thật sự không dám nhận.” Khuôn mặt Trương Tôn Minh Đức trầm xuống.

“theo Trương Tôn công tử nói như vậy, nếu như vị nương tử nũng nịu này của công tử bất hạnh qua đời...” Chưa hết trong giọng nói đã dấu điểm sát khí.

“Minh Đức cùng nương tử phu thê tình thâm, nếu hắn có cái gì không hay xảy ra, Minh Đức cũng sẽ không sống một mình.” Trương Tôn Minh Đức thốt ra, bất quá vừa dứt lời, chỉ thấy tuần nhan y ửng đỏ. !!!

“Bây Tò” thỉnh linh xây ra làm cho Hạ Phong lập tức sùng sốt, nguyên bản hé ra khuôn mặt điểm lệ lại lộ ra sự tươi cười ngu dại không đúng lúc.

Trời na !!! Giết ta đi! Nga nga nga ——

Thật sự quá kích động ! Hạ Phong quả thực muốn làm gào to! Nếu không này lão bà đại ngọn nến còn đứng ở một bên, hấn khẳng định lập tức ôm lấy thân thân mãnh liệt hôn sâu nồng nàn một cái !!!

Quá cảm động! !!! Thân thân xem bên này xem bên này ——

Ánh mắt thâm tình Hạ Phong chặt chẽ dán lên Trương Tôn Minh Đức , tầm mắt nóng bỏng này ngay cả Bạch Linh đều có thể cảm giác được.

Chỉ thấy Bạch Linh phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi.

Cuộc đời nàng tôi không thể thấy có người ở trước mặt nàng biểu diễn loại tình tiết sầu triền miên này.

“Chết tiệt các người!” Nổi giận gầm lên một tiếng, biểu tình không hề kiều mị, mặt lão thái của nữ nhân xuất hiện, biểu tình dữ tợn kia làm cho nàng nhìn qua tuổi lại lớn không ít.

“Đi chết đi!”

Bạch Linh phu nhân nháy mắt đánh úp lại, làm cho Trương Tôn Minh Đức trở tay không kịp, nhất thời miệng vết thương trên cánh tay y lại nhiều một đạo. Chính là thoáng nhẩn mặt, Trương Tôn Minh Đức lập tức khôi phục trấn tĩnh ngĩnh địch. Bất quá nữ nhân cuồng nộ quả thật khó đối phó, Trương Tôn Minh Đức lâm vào khổ chiến.

Mẹ nó, người thật đúng là cái lão yêu quái! Hạ Phong nhìn chăm chăm Bạch Linh, trong lòng thầm nghĩ phải như thế nào giúp Trương Tôn Minh Đức một phen, mà cũng sẽ không tiết lộ chính mình.

Bất quá không đợi hấn nghĩ ra biện pháp, Trương Tôn Minh Đức lấy một chiêu phi sa lạc yển đâm vào ngực phải Bạch Linh, kiếm nhập thịt thanh, máu tươi văng ra, Bạch Linh lên tiếng rồi ngã xuống, không có chút khí lực phản kích. Trương Tôn Minh Đức nhân cơ hội này phé đi võ công của nàng.

“Vì cái gì không giết nàng?” Hạ Phong hỏi.

“Phé đi võ công của nàng cũng đã là trừng phạt lớn nhất.” Bảo kiếm nhập xác, Trương Tôn Minh Đức xoay người liền đi.

Hạ Phong giờ lên vẻ mặt tươi cười đồng ý đi theo phía sau Trương Tôn Minh Đức , bất quá trong lòng lại đánh võ chủ ý.

Hừ hừ! Yên tâm, ta sẽ làm cho nàng càng thêm sống không bằng chết...

Ngay tại khoảnh khắc xoay người, Hạ Phong một cái quay đầu lại, trong mắt hồng quang chột lóe.

“A a a a a!”

Trương Tôn Minh Đức nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng thét chói tai tê lương, đang muốn quay đầu lại xem tột cùng là cái gì, Hạ Phong chạy nhanh kéo y tránh ra.

“Làm sao vậy?”

“Không có gì, bất quá chính là đã kích quá lớn, lão bà chịu không nổi kích thích.” Hạ Phong cười thoải mái, cuối cùng một lần xoay người nhìn lại...

Lúc này quỳ rạp trên mặt đất là Bạch Linh tuổi già sức yếu, trên mặt nếp nhăn mọc lan tràn. Nàng rốt cục biến thành một lão thái bà chân chính.

Nữ nhân quan tâm nhất cái gì? Nhất là nữ nhân luôn tìm cách lưu lại tuổi thanh xuân như tính mạng của mình như thế... Tự nhiên liền không cần nói cũng biết.

Ha ha ——

Lại tìm nơi đốt lửa tại vùng phụ cận, Hạ Phong ân cần xưng phong nhận việc đi thu dọn củi lửa.

Ánh lửa chiếu vào trên mặt Trương Tôn Minh Đức , trong con ngươi đen kìa dấu điểm tình ý, đáng tiếc Hạ Phong là vô duyên nhìn thấy.

Ta cứ nhiên lại nói ra cái loại lời này ?

Đến nay Trương Tôn Minh Đức còn tại vì mình thốt ra lời nói đó mà cảm thấy phi thường ngượng ngùng.

Lơ đãng nhìn thấy trên tay từng đạo vết máu đỏ tươi, y trước yên lòng, từ trong ngực lấy ra thuốc trị thương, đem tay áo cuốn lại, chuẩn bị bôi thuốc. Nhưng liếc mắt một cái nhìn thấy cũng là cánh tay vốn bị thương thế nhưng...

Miệng vết thương không có?

Trương Tôn Minh Đức ngây ngẩn cả người, không tin đem vết máu trên cánh tay lau cái sạch sẽ, nhìn kỹ, thương thật sự không có! !

Sao lại thế này? Lúc ấy rõ ràng cảm giác được đau đớn đến xương... Như thế nào lại, tại sao có thể như vậy? Cơ thể của ta đến tột cùng làm sao vậy? ?

Một hồi đến liền gấp về mặt góc lảng của Trương Tôn Minh Đức , Hạ Phong đã chạy tới gần vừa thấy.

Không xong! Đã quên còn có chiêu thức ấy!

Nhất thời Hạ Phong tâm vốn đang bay lên lại chìm xuống.

Trương Tôn Minh Đức cứng ngắc xoay người nhìn chăm chăm Hạ Phong.

Hắn đã cứu ta, mạng ta là hắn đã cứu , nhưng là...

“Ngươi đã đối với ta làm cái gì?”

Vấn đề bén nhọn như thế làm cho Hạ Phong không biết nên mở miệng như thế nào, trầm mặc nửa khắc.

Cải lương không bằng bạo lực, muốn tới sớm hay muộn sẽ tới.

Hạ quyết định, Hạ Phong khó được biểu tình đứng đắn làm cho trong lòng Trương Tôn Minh Đức biết việc này tuyệt không đơn thuần.

“Kia —— thân thân ngươi nhất định phải trấn định nghe ta nói xong.”

Trương Tôn Minh Đức gật gật đầu.

Vô luận chuyện gì, ta đều đã trấn tĩnh, nhất định có thể trấn tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Sự thật chứng minh, Trương Tôn Minh Đức tính sai , thật là sai lầm to .

Giờ phút này toàn thân hắn cứng ngắc như một pho tượng hoá thạch, không thể nói ra một chữ, không thể nghe một chút thanh âm nào nữa.

“Kỳ thật trong đêm ngươi ở Vô Hận Cung đào tẩu thì đã chết.”

“Kỳ thật ta không phải nhân loại, chân thân của ta là kỳ lân thú.”

“Kỳ thật ngươi có thể sống lại là bởi vì ta uy ngươi uống ngay máu của ta.”

“Kỳ thật ngươi bây giờ đã không phải là người thường, giống ta, đều là kỳ lân tộc, thọ sánh cùng thiên địa, bất lão bất tử...”

“Kỳ thật ngươi vốn không thể ở lại nhân giới nữa, nhưng ta lo lắng ngươi không thể chấp nhận sự thật này, cho nên đến nay cũng chưa nói cho ngươi biết...”

Hạ Phong lo lắng nhìn Trương Tôn Minh Đức đang trưng ra biểu tình sự ngu dại.

Rất rõ ràng đã kích này với y mà nói thật sự quá lớn, trong khoảng thời gian ngắn căn bản là y không thể nhận, cho nên Hạ Phong thành thành thật thật ngậm miệng đứng ở một bên mong ngóng.

Thời gian trôi qua thật lâu như một thế kỷ, Trương Tôn Minh Đức rốt cục cũng có động tác lớn.

Chỉ thấy y đột nhiên rút hàn thiết kiếm ra, hung hăng ở trên cánh tay mình vẽ một vết thương sâu đến có thể thấy cả xương, tốc độ nhanh đến cả Hạ Phong cũng không kịp ngăn cản.

Mặt Hạ Phong nháy mắt trắng bệch, bay nhanh lại đây xem xét thương thế y, nhưng Trương Tôn Minh Đức lập tức đem thanh kiếm còn rướm máu chỉ vào hắn, tiện đà gằn từng tiếng, giống như hao hết khí lực cả người nói:

“Không —— được —— bước —— đến —— “

Hạ Phong đứng bất động tại chỗ, hai chân cũng không đi từng bước về phía trước nữa.

Trương Tôn Minh Đức trầm thủ, mặt không chút thay đổi nhìn miệng vết thương chính tay mình tạo nên. Hồng nhục (thịt) chảy xuống, thậm chí mơ hồ có thể thấy được bạch cốt, nhưng như thế cũng không thể làm cho y chân chính cảm nhận được đau đớn.

Trên mặt của bảo kiếm, mắt còn có thể thấy máu từng giọt từng giọt chảy xuống, nhưng Trương Tôn Minh Đức lần này có thể rõ ràng nhìn thấy, miệng vết thương sâu như vậy cư nhiên lại nhanh chóng khép lại với một tốc độ không thể ngờ tới, đến cuối cùng ở trên cánh tay kia còn không có lưu lại nửa điểm dấu vết.

Ta làm sao vậy? Cơ thể của ta làm sao vậy? Ta —— không phải người sao? Là quái vật, hay là yêu ma?

Trương Tôn Minh Đức lúc này mới lấy con mắt nhìn phía Hạ Phong, nhưng lúc này căn bản Hạ Phong lại không hy vọng nhìn thấy ánh mắt y như thế.

Khiếp sợ, đại ra, yên lặng, cuối cùng là —— tuyệt vọng.

“Ngươi là nói —— ta đã không còn được tính là con người?”

“Ngươi là nói —— ta phải rời khỏi nơi này?”

“Ngươi là nói —— ta phải rời đi cha mẹ, rời đi bằng hữu, rời đi —— tất cả ở nơi này?”

Tiếp theo, đó là một trận trầm mặc làm người ta hít thở không thông.

Hạ Phong chưa bao giờ cảm thấy rằng trầm mặc lại khiến người ta khó chịu như thế. Hắn kinh hồn táng đảm nhìn chăm chăm Trương Tôn Minh Đức không muốn nói lại, sợ y sẽ lại không khống chế được mà làm ra chuyện thương tổn đến mình.

Không ngoài sở liệu, Trương Tôn Minh Đức cầm trường kiếm trong tay, thanh kiếm quay lại, hướng tới bụng mình hung hăng đâm xuống!

“Dừng tay!”

Trời ạ! Hạ Phong liêu lĩnh bay qua đi, chặt chẽ bắt được bảo kiếm, máu kỳ lân vô cùng trân quý luôn khiến vạn ma nhòm ngó đang nhũ từng giọt theo cánh tay xuống mặt đất.

“Làm gì! Ngươi không phải đã nói ta sẽ không chết sao?”thần chí lúc này Trương Tôn Minh Đức tựa như đã chết.

“Nhưng ta không thể nhìn ngươi thương tổn tới mình!”Dùng tới mười phần lực đạo, đem kiếm đoạt lại ném xa xa vào một bên trên cỏ.

“Ha ha ha! ! !”Trương Tôn Minh Đức cười to, ngay cả nước mắt cũng không cảm được mà chảy ra. Đột nhiên, y mãnh liệt nhào lại Hạ Phong, nắm chặt cổ áo hắn, ánh mắt tràn ngập phản hận giống như đó là tên đầu xỏ gây ra mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Ngươi vì sao phải cứu ta! Khiến bây giờ ta người không giống người quý không giống quý! Đến tội cùng là vì cái gì!”

Vì cái gì không cho ta chết đi? Vì cái gì không cho ta cứ như vậy mà yên ngủ ?

Y tình nguyện lấy phương thức nhân loại để chết đi, cũng không muốn rời khỏi người nhà đã sinh dưỡng y, cùng bằng hữu y đồng sinh cộng tử, tuy rằng còn sống, nhưng phải thời khắc nhẫn chịu thống khổ không chịu được lặp đi lặp lại. Hắn tình nguyện chết, cũng không nguyện lấy phương thức sinh lý (sống mà phải xa cách)như thế ! Khi bọn họ già đi rồi lại qua đời, chính mình lại bị lưu lại ... Bị vứt bỏ...

“Muốn như thế nào ta mới có thể chết ?”

“...”

“Nói cho ta biết!”

“... Ta sẽ không nói cho ngươi biết.” Hạ Phong đau lòng nhìn y. Hắn muốn cười, hung hăng mà cười.

Người khác phí hết tâm huyết, dùng hết tâm cơ muốn được trường sinh bất lão, hắn lại khí như bình hải (không thêm đếm xia).

Chỉ vì lý do như thế, ngươi liền phải rời khỏi ta sao? Muốn từ bên cạnh ta mà tách ra sao? Không, ta sẽ không để cho ngươi rời đi! Tuyệt đối sẽ không! Mặc kệ dùng thủ đoạn gì...

“Ta muốn mang ngươi tới huyệt giới.” Hạ Phong trấn định xuống dưới, ánh mắt sáng ngời nhìn Trương Tôn Minh Đức.

“Ta sẽ không theo ngươi đi.” Trương Tôn Minh Đức ngay cả liếc cũng không muốn cho hắn một cái.

“Không phải do ngươi.” Hạ Phong cường thế bắt lấy cổ tay của hắn.

Trương Tôn Minh Đức khiếp sợ nhìn hắn, giống như là lần đầu tiên nhìn thấy người này, hoặc là, giờ phút này đây mới là bộ mặt thật của người này sao?

“Ngươi là vương phi do ta tuyển định, phải theo ta đi.”

Trương Tôn Minh Đức cắn răng nói: “Đừng có nằm mơ!” dù thân thể dị thường mỗi một, nhưng y đứng vẫn như cũ.

Hạ Phong đột nhiên cười lạnh: “Chẳng lẽ ngươi cho là ngươi còn có thể sống ở chỗ này sao?”

“Có ý gì?” Nhìn nụ cười của hắn, tự đáy lòng Trương Tôn Minh Đức trào ra hàn khí.

“Ngươi đã mang bầu hài tử của ta.”

“Đưa nhỏ?” bất giác, Trương Tôn Minh Đức đưa tay tới cái bụng bằng phẳng mình. “Ừ! Nếu muốn gạt ta cũng tìm lý do tốt hơn chút đi!”

“Ngươi cảm thấy ta sẽ lừa ngươi sao?” tươi cười nham hiểm kia khiến tâm Trương Tôn Minh Đức hoàn toàn rét lạnh, “Nếu thân thể ngươi không thể mang thai con ta, ta sẽ cho ngươi lên làm Vương phi, khiến cho kỳ lân tộc ta từ nay về sau không người nối nghiệp sao?”

“... Ta hận ngươi...” Ngay tại thời khắc Hạ Phong đánh y ngất xỉu, ba chữ kia theo y trong miệng tràn ra.

Hận ngươi đã cứu ta, hận ngươi tước đoạt thân phận nhân loại của ta, hận chính mình bị ngươi mê hoặc, hận chính mình bị ngươi đối đãi như nữ nhân, hận... Cho dù bị đối đãi như thế lại nhưng chính mình vẫn cam tâm tình nguyện như trước...

Đê tiện sao? Không.

Hạ Phong ôn nhu nhìn người trong lòng. Trong miệng đọc chú ngữ khiến trong không gian ở đây đột nhiên xuất hiện một lỗ hổng, hắn ôm Trương Tôn Minh Đức chậm rãi đi vào, chỉ còn lại có một thanh bảo kiếm nhuốm đầy máu bị vứt ở một bên, lẳng lặng nằm ở trong bụi cỏ, tỏa hào quang sâu kín...

Vợ chồng Trương Tôn Minh Đức trên đường đi đến võ lâm đại hội gặp tập kích của Vô Hận Cung Bạch Linh phu nhân, bị nữ ma đầu giết chết, chết không thấy thi, chỉ để lại bảo kiếm hàn thiết không rời khỏi người gia truyền. Trương Tôn Hiền cực kỳ bi thương, liên hợp phần đông nhân sĩ chính phái thể phải công phá Vô Hận Cung đã làm nhiều việc ác, nhưng trong lúc công phá Vô Hận Cung lại không phát hiện được tung tích của Bạch Linh phu nhân.

Bạch linh phu nhân hành tung không rõ ràng, lúc ấy đã trở thành một vụ án lớn không thể phá giải của võ lâm.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Thoáng đảo mắt một cái đã qua ba tháng.

Tương đương sau khi đem Trương Tôn Minh Đức bắt cóc trở về, trong lòng Hạ Phong rất rõ ràng biết mình như thế nào cũng không có hảo quả từ đây, nhưng là —— vì cái gì thời kỳ đóng băng lại dài như vậy a!

Phòng không gói chiếc thì thôi đi, để cho người buồn rầu hốc hác chính là —— vì cái gì thân thân ngay cả mặt người ta cũng không muốn gặp chứ ? Không nói gì nhìn trời.

Vị kỳ lân vương vĩ đại của chúng ta đang ngồi trên cánh cửa cao cao trước một thời khắc thê lương vô cùng , một mình rơi lệ.

“Vương thượng.” Lão Thừa tướng hướng hần đi tới.

Cảm giác được có người tới gần, Hạ Phong lập tức ngừng đầu, trong mắt bao hàm nước mắt.

“Thừa tướng a, người tới đúng lúc! Thân thân y đã có ba tháng lẻ hai ngày đều không để ý đến bốn vương , nên làm cái gì bây giờ? Mọi người có nghĩ ra chủ ý gì không?”

Lão Thừa tướng nhìn vương thượng hần tôn kính, trong lòng bi thương, bất giác than thở một hơi.

Nói ra cũng không sợ mọi người chê cười.

Từ sau khi vương thượng hần mang nam vương phi trở về, ngày đầu tiên vào triều khi, chỉ thấy hần một phen nước mũi một phen nước mắt, dùng một loại ngữ khí phi thường chờ mong hướng các vị ái khanh, đưa ra vấn đề quan trọng nhất mà từ lúc nhóm trụ cột quốc gia đưa hần quyền nhiếp chính tới nay.

“Các người có biện pháp nào có thể cho Vương phi y có thể để ý ta a?”

Mọi người cười ngất ngay tại chỗ. Từ đó về sau, tinh thần của kỳ lân vương liền lâm vào trạng thái kém trầm trọng, có người rút ra lời tổng kết rằng vì người cầu hoan không được nên tinh lực mất cân đối.

Mà kết quả mới mẻ mới ra lò này đều cấp cho các vị một cảnh cáo, do đó tất cả mọi người đều không dám tới gần bên cạnh hần, để tránh rước họa vào thân, bị liên lụy đến. Trên thực tế Hạ Phong cũng chỉ có ở trước mặt Trương Tôn Minh Đức mới có thể gọi là “Khúm núm“, mà ở trước mặt những người khác, đây chính là “Quý kiến sâu” nổi danh, cái khác làm gì đều không được, liền có nhiều ý đồ xấu xa, hơn nữa đại bộ phận đều có thể chính người chết dở sống dở.

Bất quá cũng có ngoại lệ, liền nói thí dụ như các cấp bậc nguyên lão của chúng ta, thừa tướng trung can nghĩa đảm, Hạ Phong hồ nháo như thế nào, cũng không dám ở trên đầu hần động thổ*, ai kêu vị này chính là người nuôi hần từ nhỏ đến lớn ni ? Năm đó nếu không có có hần, chỉ sợ Hạ Phong sớm thành nhất bồi hoàng thổ**, ngay cả cận cũng không còn lại.

*: nghĩa ở đây xúc phạm bề trên ý.

**: đã chết

“bọn đại thần dâng thư, khụ, muốn cho vương thượng ngài ở trong người của kỳ lân tộc lựa chọn một cô gái có thể...”

“Phóng thí cái gì! Ta đã có ái phi thân thân ! Và lại ta là muốn bọn họ nghĩ ra một cách có thể làm thân thân để ý ta , không phải muốn bọn họ nghĩ muốn đồ vật chó má này nọ!” Hạ Phong giận dữ.

“Nhưng vương thượng người cũng biết, cái gọi là vết xe đổ. Nhớ năm đó tiên vương bởi vì cùng một gã nam tử... Mới chết đi, ngay cả vương thượng người thiếu chút nữa cũng khó tránh a...”

“Không cần nói nữa, chủ ý bốn vương đã định, ai còn dám nhắc đến chuyện này thì đừng trách ta không khách khí !”

“Vương thượng! Các đại thần đều là vì phải bảo đảm huyết thống của kỳ lân hoàng tộc có thể có người kế tục a...”

Hạ Phong nhìn mặt lão Thừa tướng, trong lòng phiền táo.

Hừ! Các người không có chủ ý, ta tìm ngọc để đi! Nghe nói mới không lâu hần bị vương mẫu cấp hảo hảo “Thu thập” một chút, nhưng nhìn xem hai cái người ta bây giờ còn không phải tình chàng ý thiếp, chàng chàng thiếp thiếp ?

“Ta đến thiên cung đi xem , nhớ kỹ đừng lấy việc này đến phiền ta nữa!”

Nói còn chưa nói xong, Hạ Phong đã hóa thành kỳ lân thân bay lên trên chín tầng mây, trong phút chốc không còn thấy bóng dáng.

“Ai...” Nhìn theo hần rồi đi, lão Thừa tướng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

“Nương nương! ! Ngài ngài ngài ngài đang làm gì đó! ! Thịnh, thịnh không cần...”

Tiểu nha hoàn ở trong phòng không tìm thấy Trương Tôn Minh Đức, vì thế đi đến trong viện nhìn, nhất thời muốn té xỉu cho xong việc.

Chỉ thấy Vương phi ưỡn cái bụng đã nhô lên, cầm trong tay lợi khí, ở trong viện bay lên bay xuống , lợi kiếm trong tay múa tới múa lui . Tuy rằng động tác tư thế tuyệt đẹp tuyệt luân, nhưng, nhưng, nhưng là...

“Không cần gọi ta là nương nương!”

Xung hô của nha hoàn khiến cho lòng Trương Tôn Minh Đức vốn nóng như lửa liền tăng vọt lên cao, hai mắt đỏ đậm đem mũi kiếm để ở cổ họng nha hoàn. Rốt cục, tiểu nha đầu đáng thương nhận hết kinh hách, chống đỡ hết nổi ngã xuống đất.

Gặp nha hoàn đã hôn mê, Trương Tôn Minh Đức dần dần khôi phục bình tĩnh.

Đáng chết, vì sao ta lại trút giận lên một người vô tội ?

Ảo não đem kiếm bỏ ra, Trương Tôn Minh Đức ý bảo đi theo tiểu nha hoàn khác tránh ở góc tường lại đây đem vị nữ tử đã té xỉu dịu xuống dưới nghỉ ngơi, tiếp theo liền một mình ngồi vào trong chòi nghỉ mát nghỉ tạm một chút.

Có thể là do trong bụng có cái tiểu đông tây, nên gần đây y đặc biệt dễ dàng mệt nhọc, múa kiếm còn không đến nửa canh giờ liền đã là thở hồng hộc.

Nâng chung trà lên, Trương Tôn Minh Đức hơi hơi nhấp một chút, tay phải theo bản năng sờ sờ cái bụng đã hơi hơi nổi lên, nhưng giống như lại nghĩ đến cái gì đó, phần nộ đem chén trà ném trên mặt đất, chia năm xẻ bảy.

Cái tên kia! Đều là hấn! Đều là lỗi của hấn! Nếu không hấn, ta sẽ bị giam lỏng ở trong này sao? Sẽ đổi một tiểu cô nương rút giận sao? Hấn rốt cuộc đã chết ở đâu ? Lão tử có tức giận cũng nên đối với hấn phát sinh! Hấn nghĩ muốn ta bị tức làm nghẹn chết sao? Đáng giận đáng giận! ! ! Hổn trưởng đông tây!

Có vẻ Trương Tôn Minh Đức hoàn toàn đã quên lúc ấy là ai đã nói “Ngươi không được xuất hiện ở trước mặt ta nữa! Cút ra ngoài cho ta!”

Hạ nhân mới vốn là muốn đi vào đình nghỉ mát châm trà lại đứng yên ngoài đình, một chút cũng không dám tới gần ngọn lửa đang cháy hùng hực xung quanh đình. Mọi người trong lòng đều mong chờ , thỉnh cầu lão thiên gia có thể lập tức hạ xuống một cơn mưa to, giải trừ nguy cơ.

Bất quá cho mưa có to đến khí thế “hào hùng” chỉ sự cũng không có khả năng dập tắt lửa giận của Trương Tôn Minh Đức, mà duy nhất có thể đem y “Bãi bình ” là Hạ Phong cũng không biết đã tới nơi nào, vào tay “Kính ” không.

Lão thiên gia phù hộ.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Vừa mới tiến vào thiên giới không lâu, trước mặt liền đến một tên cười sáng lạn huy hoàng cơ hồ khiến thần tình người ta sinh ra ảo giác như hoa đào nở từng đóa từng đóa, trên trán có một cái hình ngôi sao năm cánh biểu hiện thân phận của hấn.

Hạ Phong bấu môi một cái.

Còn khoi cần cố ý đi tìm, tự mình cũng đã ra tới cửa.

“Ôi, đây không phải là kỳ lân vương sao? Là con gió nào đem ngươi thổi tới đây ?”Người nọ cười hi hi đích nói, “Nghe nói gần đây vì vị tân vương phi kia ngươi mất cũng không ít tâm. . . Ôi chao? Ngươi như thế nào lại một mình chạy tới, cũng đem gia nhân theo bởi sao? Ài, ta xem giống như ngươi sớm hay muộn cũng sẽ bị người khác vứt bỏ thôi.”

“... Ta nói sao Thái Bạch a, nhiều ... ngày không thấy, ngươi vẫn là bất quá như vậy .” hồ gì không ra hồ gì, Hạ Phong không tự giác bày biện ra nghiêng răng nghiêng lợi trạng.

“Ai, ngươi cũng rõ ràng mà , ở thiên giới ngơ ngẩn lâu như thế không có việc gì làm thật sự là thực nhàm chán a.”Sao Thái Bạch bắt đắc dĩ thờ dài.

“Đúng vậy đúng vậy, “Hạ Phong hồi báo cười, “Cho nên người nào đó luôn thích đùa dai móc xó nhà*(gần giống câu vật lá tìm sâu) , hỏi thăm riêng tư người khác, chung quanh tung lời đồn.”

“Ách, ha ha, hai người chúng ta ca như thế nào còn nói không có này nọ sao ?”Sao Thái Bạch bảo trì mỉm cười dị thường lễ phép, chút không bị Hạ Phong làm cho phát cáu.

“Nghe nói không lâu ngươi mới ở trước mặt vương mẫu nương nương tố cáo nhất trạng của ngọc đế ?”

“Uy, ngươi cũng đừng nói lung tung a, “Hình như là bị thiên đại oan uổng, sao Thái Bạch vội vàng làm sáng tỏ nói, “Người ta chính là đối Vương mẫu ăn ngay nói thật nha. Ngày ấy thượng đế không phải là một mình chạy đến nơi Cung Quảng của Hằng Nga, còn tại trông coi trước cửa nhà người ta một

ngày một đêm? Ta cũng không có vô căn cứ a.”

“Ta nói sao Thái Bạch, “Hạ Phong trêu ghẹo đích nói, “Ngọc đế như thế nào lại không đem người ra xử chứ ?”

“Ha ha, đó là bởi vì bản tiên có hậu thai (người chổng lưng) đủ cứng rắn a!”Sao Thái Bạch đắc ý dào dạt cười to nói.

“Kia hiện tại ngọc đế đến tột cùng ở đâu vậy ? Ta có chuyện trọng yếu tìm hần.”Muốn ở thiên giới tìm người, nhanh nhất chính là hỏi bách sự thông này.

“Vừa vặn mới hạ triều, phỏng chừng hiện tại đại khái là ở trong vườn bàn đào hái đào đi.”

“Hái quả đào?”Hạ Phong kinh ngạc.

“Đúng rồi, “Sao Thái Bạch cười xấu xa lặng lẽ cùng Hạ Phong nói, “Nghe nói là Vương mẫu phái nhiệm vụ, quy định hần mỗi ngày hái ba trăm quả đào lớn nhỏ, đúng rồi, còn không cho dùng phép thuật.”

“Không thể dùng pháp thuật?”... Kia thật đúng là rất thâm a.”Hạ Phong không khỏi cảm thán vương mẫu nương nung “Trì phu có cách “.

“Hắc hắc hắc, nhất định nhất định...”Sao Thái Bạch tỏ vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Trong vườn bàn đào, một vị nam tử quần áo hoa lệ đang vén cao ống quần đi đến trên cây, đối từng quả bàn đào kết trái trên cành cây lựa kỹ chọn kéo, sợ trong đó có một quả không hợp tiêu chuẩn.

“Ngọc đế! Ngọc đế! Kỳ quái, người chạy đi đâu?”Hạ Phong lớn giọng tiến vào vườn bàn đào mà bắt đầu buông cổ họng rống, nam tử kinh sợ thiếu chút nữa thì từ trên cây té xuống.

“Đừng hô to rồi! Đừng hô to rồi!”Ngọc đế vội vàng vàng trèo xuống, hồn hển vầy bắt đầu chào hỏi Hạ Phong lại .

“Ngọc đế.”Hạ Phong lập tức bay đến trước mặt ngọc đế.

“Khụ, ân, kỳ lân vương người có chuyện gì tìm trẫm thương nghị a?”Lặng lẽ đem ống quần buông, lại sửa sang lại quần áo, ngọc đế nghiêm trang nói.

“Ngọc đế, ta là tới tìm người lấy kinh nghiệm.”Hạ Phong thành khẩn đích nói.

“ân. Người nói đi.”Lấy kinh nghiệm? Lấy kinh nghiệm không phải nên đi tìm Như Lai sao?

“Người là như thế nào mới khiến Vương mẫu nàng tha thứ cho người?”

Bạn đang đọc truyện *Hần Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Vừa dứt lời, chỉ thấy nam tử vô cớ lao đảo một chút, tiếp theo hung ton nói, là ai nói cho người biết ? Căn bản là không vô chuyện này!”

“Đừng giả bộ nữa, ngay cả ta đang ở huyền giới mà cũng biết , trên thiên giới này còn có người nào mà không biết ?”

Ngọc đế trầm mặc một trận .

“... Cái sao Thái Bạch chết tiệt kia, một ngày nào đó trẫm nhất định phải đem hần...”

“Yên tâm đi, ta không phải tới để lấy chuyện đó ra cười ngọc đế người, lại nói tiếp chúng ta thật đúng là đồng bệnh tương liên, bởi vì vương phi của ta hần nha...”

“Đúng vậy, nghe nói ba tháng trước người dẫn theo một nam Vương phi trở về, còn hoài tiểu kỳ lân kia.”Ngọc đế vẻ mặt thú vị nhìn hần.”Chúc mừng , người chính là phải làm cha đích nhân rồi.”

“Hắc hắc hắc, không có gì không có gì, người cũng bảy nữ nhân không phải sao... Khụ, đây không phải là vấn đề chủ yếu!”Tu chính khuôn mặt cười có chút vặn vẹo, Hạ Phong chính chính nhan sắc, “Vấn đề ở chỗ, hần hiện tại giận ta, ngay cả gặp cũng không chịu gặp mặt ta một chút.”

“Vì cái gì?”

“Sự tình trải qua là như vậy, %&^()*)%&_+)&*** ¥ * ¥ % ¥ # % ¥ % % ¥ % ¥ ...”

Sau nửa canh giờ

“... Rõ ràng?”

Ngọc đế vờ mặt trầm tư.

“Tình huống của ngươi chính là so với ta càng khó giải quyết hơn nhiều rồi.”

“Chính là a...” Hạ Phong đặt mông ngồi xuống trên mặt đất, hai tay chống má, cau mày. “Ta nên làm cái gì bây giờ đây?”

“Vậy dùng phương pháp ngoan ngoãn phục tùng.” Ngọc đế nói.

“Phương pháp Ngoan ngoãn phục tùng?”

” Ân... Y muốn cái gì ngươi cho cái đó. Tất là một chữ, chính là muốn thỏa mãn bất cứ yêu cầu nào của y, đánh không đánh trả, mắng không mắng trả.”

“Nhưng y ngay cả liếc mắt cũng không muốn nhìn ta một cái ni.”

“Hắc hắc, vậy kiềm dùng phương pháp dù chết cũng quần lấy cũng được lắm. Làm cho y tuy không thấy được ngươi, nhưng nơi nơi chôn chôn có thể cảm giác được sự tồn tại của ngươi, cảm giác được ngươi lúc nào cũng khắc khắc đều ở bên cạnh y, quan trọng nhất là, nhất định phải để y thấy được tâm ý thành tâm hối lỗi của ngươi.”

“Thì ra là thế, “về mặt Hạ Phong hiện lên biểu tình thụ giáo, “... Bất quá nói trở lại, ngọc đế ngươi đối phương pháp này thật giống như cưỡi xe nhẹ đi đường quen a.”

“Ha ha, quá khen quá khen... A phi!” mặt ngọc đế giận dữ. “Trầm tâm tâm khổ khổ nghĩ ra biện pháp cho ngươi, ngươi lại khen ngược, lấy trầm ra làm trò vui.”

“A, không có a, hắc hắc... Hảo, ta trở về đây!”

“Uy, chờ tiểu kỳ lân sinh hạ phải ôm tới đây cho trầm nhìn một cái a!”

“Không thành vấn đề!”

Cùng với dao động thật lớn, bóng đen hướng thẳng phía chân trời, chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng kỳ lân vương. Ngọc đế thở dài một tiếng, phục hồi tinh thần lại, đột nhiên phát hiện một phần lớn quả bàn đào mình tần tần khò khò hái xuống đang bị dòng khí mạnh mẽ áp chế thối rữa, nhất thời lửa giận ngút trời, đầu kia đỉnh đều toát ra lửa thật sự, thiếu rụi cửu thiên chi ngoại * (ngoài 9 tầng mây).

“Hảo cái kỳ lân vương ngươi! Vong ân phụ nghĩa!”

“Rống cái gì mà rống!” Một chậu nước thật lạnh đổ xuống trên đầu ngọc đế. Miệng méo méo, còn có chút mặn.

Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn tiên sa (vãi tiên) của chức nữ mình thật vất vả tìm để may thành vũ y (trang phục khiêu vũ) bị đốt thành cái lỗ lớn, đau lòng nếu như bị thất cổ, tùy tay bung nước rửa chân lên liền dội xuống dưới.

Chinh không chết ngươi? Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Hảo! Tạm thời mặc kệ đồng chí Hạ Phong đến tốt cùng định làm như thế nào, bất quá bên này cảm nhận Trương Tôn Minh Đức trái lại lại có biến hóa phi thường to lớn...

Năm ngày qua đi. Lại tới thời gian buổi tối của ngày hôm nay, bọn nha hoàn bung chén đĩa nối đuôi nhau mà vào, cung kính đem đồ ăn nhất nhất bưng đến trên bàn.

Liếc liếc mắt nhìn đồ ăn trên bàn một cái, Trương Tôn Minh Đức thần nhiên nói một câu: “Ta không đói bụng.” Nói xong liền tiếp tục chà lau thanh kiếm trong tay của y, không nhìn ánh mắt khó xử của bọn hạ nhân.

Một trận im lặng, tiểu nha hoàn hầu hạ bên người y ở trong tầm mắt cảm động của mọi người xung phong nhận việc mở miệng khuyên nhủ: “Vương phi,

tốt xấu ăn một ít đi, ngài đã năm ngày không ăn cái gì. Nói sao thì như vậy đối tiểu vương tử cũng không tốt.”

Nghe vậy, mầy Trương Tôn Minh Đức bồng nhú, khoe miệng đi hơi hơi run rẩy một chút, theo sau lại mắt nhìn cái bàn bày đặt đích ngũ đồ ăn nhất thang, hỏi lại nàng nói:

“Vậy ngươi là cho rằng ta ăn mấy thứ này đối với đứa nhỏ mới có lợi à ?”

“Ách! Này, này...” Gặp tình hình này, phải hiểu là nha đầu nhanh mồm nhanh miệng cũng không chống đỡ được.

Không đề cập tới hoàn hảo, Trương Tôn Minh Đức nhìn một bàn lớn toàn đồ ăn đã tức giận cực kỳ.

Hào cái Hạ Phong ngươi! Bắt buộc đem ta đem ta đến đâu thì cũng thôi đi, hiện tại cư nhiên còn dám ngược ta ! Tên đáng chết!

Không nói đến đồ ăn mấy ngày gần đây đưa lên đều đủ để mọi người gọi là khó nuốt , đến cả xiêm y y mặc hàng ngày trên mặt cũng đầy chỗ vá, giống như bị người tâm tình cực kỳ phẫn hận mà thô bạo chà đạp.

Hạ con giận xuống y nghĩ phải tìm hấn hảo hảo ”lý luận” một phen, nào biết cái tên Hạ Phong kia thế nhưng lại cố ý trốn tránh hấn.

Hừ, cuối cùng cũng phải lộ ra chân ngựa thôi, Trương Tôn Minh Đức khinh miệt nghĩ.

Ngươi đã đối với ta như vậy, vì sao còn bắt buộc ta với ngươi đến huyện giới? Vì sao để đường đường là một nam nhân như ta lại vì ngươi sinh...

Trong đầu nghĩ đến đâu, Trương Tôn Minh Đức lập tức tức giận hai mắt đỏ lên, ước gì nắm bảo kiếm trong tay hướng trên thân nam nhân kia dùng sức chém mấy trăm cái nhất lớn mới có thể giải mối hận trong lòng.

“Cái tên kia hiện tại rốt cuộc ở đâu chứ ?”

Ngữ khí âm trầm đến cực điểm, ánh mắt sung huyết đỏ lên, ngân quang của bảo kiếm như có nhưng không lóe lên đều khiến tiểu nha hoàn đáng thương đôi mắt hấn cả người lạnh run.

“Này, này... Nô tỳ không biết... Thật sự, thật sự...” run cầm cập mà trả lời, nàng không tự giác hồi tưởng lại lần trước mình kém xú nữa đã bị vương phi một kiếm giết chết, nhưng mệnh lệnh của vương thượng không thể không nghe, ai, tại sao mệnh của mình lại khổ như vậy chứ ?

Trương Tôn Minh Đức cũng biết tiểu nha đầu quyết định sẽ không tự nói cho mình chỗ Hạ Phong , vì thế cũng lắc lắc tay, ý bảo nàng lui ra.

“Nô tỳ đi xuống.” Nha hoàn vội lui xuống, động tác kích động còn thiếu chút nữa trên cánh cửa không cao lắm mà vấp té.

Nhưng Trương Tôn Minh Đức cũng không đi chú ý này đó, y chính là hết sức chuyên chú nhìn chuỗi bảo kiếm trong tay này —— Vật Ly.

Nó là của Hạ Phong sau khi đến huyện giới đã đưa cho y, nói là dùng để thay thế hàn thiết kiếm trước kia. Nó gọi là Vật Ly (chớ rời xa), chính là hy vọng Trương Tôn Minh Đức không còn muốn rời đi. Nhưng hiện tại, Trương Tôn Minh Đức trong lòng nghĩ cũng không phải rời đi như thế nào, mà là dùng nó như thế nào để đem hồn trưởng gia đâm ba trăm năm mười nhất.

Không tự kìm hãm được , Trương Tôn Minh Đức nhớ tới lời nói lần trước Thừa tướng đến đã nói.

“Ta trong kỳ lân hoàng tộc vốn là nhân số, mười mấy năm trước lại bởi vì phản loạn, hao tổn hơn phân nửa, đến nay cùng một loại huyết thống kỳ lân thú chỉ còn lại có một mình vương thượng. Vì làm cho huyết thống thuần lợi kéo dài, mong rằng Vương phi có thể thông cảm cho vương thượng, khuyên nhủ vương thượng vì kỳ lân bộ tộc suy nghĩ, có thể thu thêm vài vị phi tử.”

Hừ hừ, hấn muốn cưới người khác thì cưới đi, vì cái gì phải nói với ta? Dù sao ta bắt quá cũng chỉ là món đồ chơi của hấn thôi. Bắt quá thật đúng là không nghĩ tới, nguyên lai mình lại dễ chán như vậy.

Trương Tôn Minh Đức tự giễu, nhưng trong lòng trào ra chua xót lờ mờ.

Hạ Phong đối đãi như thế, nhưng mặc dù là như vậy, cho dù nghĩ muốn rời đi cũng không biết phương pháp. Tại huyện giới, mình là chân chính nhìn không quen mắt a...

Cha, nương, các ngươi hiện tại rốt cuộc như thế nào? Đức nhi bất hiếu a...

Bên này, tiểu nha hoàn chàng chàng ngã té tại hậu viện, nhìn thấy một người tại một góc hẻo lánh nhưng sáng sủa, nàng bật người đi rồi qua đi.

“Vương thượng.”

Người nọ quay đầu, thấy là nàng, vội vàng đứng lên hưng phấn hỏi: “Thân... Vương phi hấn thế nào?”

Bắt quá vừa thấy bộ dáng khó xử vạn phần của nha hoàn, nét mặt hưng phấn kia của hấn lập tức liền cúi xuống.

“Ai, ngươi nói Vương phi hấn vì cái gì sẽ không ăn cơm ta làm chứ? Chẳng lẽ hấn thật sự cứ như vậy mà chán ghét ta?” về mặt Hạ Phong bi thương, ánh

mắt hướng về phía trước, nhìn ánh trăng chiếu sáng ở xa.

Bất quá trong lòng tiểu nha hoàn đứng ở một bên lại nghĩ: là vương thượng người không cho chúng ta nói cho Vương phi com này là người làm, quần áo là người giặt thôi. Cũng khó trách Vương phi hần không ăn com, mấy thứ kia chính là ngay cả ta đều ăn không vô a...

“Hào! Ta nhất định phải không ngừng cố gắng! ! !”

Tiểu nha đầu bị Hạ Phong dọa hoảng sợ, phục hồi tinh thần lại vừa thấy, nguyên lai hần đã ngồi vào lại trên tiểu băng ghế, tiếp tục tiến hành công tác vừa rồi —— giặt quần áo.

Thấy hần hăng say chà xát, tiểu nha hoàn không đành lòng đem ánh mắt dò về phía nơi khác. Sau đó, chút không có gì bất ngờ xảy ra, nàng lại nghe “rẹt” một tiếng, trong lòng không khỏi than thở nói: vương thượng, đây đã là xiêm y thứ bốn mươi tám của Vương phi.

TBD: anh nhà bình thường thông minh bây giờ thì nào ném đầu mắt tiêu goy a! mà tiểu Phong cũng có tướng trung khuyển công lắm như lại không thể hầu vợ a!

Bạn đang đọc truyện *Hần Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Thật tẻ tằn khốc chứng minh một việc, chiều “khiến thân thân không có lúc nào, tùy thời tùy chỗ đều có thể cảm nhận được tình yêu nồng đậm của ta “của Hạ Phong, kế hoạch vĩ đại to lớn hoàn toàn ngâm nước nóng, nhưng lúc này đối với đồng chí Hạ Phong không hề tự giác này vẫn như cũ mỗi ngày vui đầu khổ làm, một chút cũng đều không có nhận thấy ra hần đã phạm hạ một sai lầm trí mạng, thì là ——

Trưởng Tôn Minh Đức căn bản là không biết việc này tất cả đều là hần làm a, làm sao có thể ở nơi đó mà cảm nhận được tình yêu nồng đậm của hần? Ngược lại là làm cho Trưởng Tôn Minh Đức cảm nhận thiết thực nhất nồng đậm của hần là “Hận ý”.

Hạ Phong vốn là sợ để Trưởng Tôn Minh Đức biết tất cả mấy thứ đó đều là hần làm về sau sẽ tuyệt y tuyệt thực, không tiếp thụ “Giải thích” của hần, đúng lúc hiện tại, cái này thật sự đã khiến Vương phi thân thân của hần bị bắt buộc tuyệt y tuyệt thực.

Ngày qua ngày, Trưởng Tôn Minh Đức quả thực chính là sống một ngày bằng một năm, quên đi tính ngày, trôi qua hơn nửa tháng!

Cừ thật, hần thật là có chút bội phục mình, thể nhưng còn không có bị cái tên lang tâm cầu phế gì đó cho chết đói đi, bất quá nghĩ lại tưởng tượng, thân thể mình không còn giống mình trước đây nữa, phỏng chừng cho dù là bị khảm cái mấy chục đao cũng không chết được, huống chi chỉ là nửa tháng không có lương thực?

chết mà không chết được, cũng là cái khó cảm thụ a! Toàn thân vô lực, Trưởng Tôn Minh Đức chỉ thật yên tĩnh ngồi ở trên trường kỷ* (ghế dài gần giống sofa ngày nay) trong phòng, khí hư thể nhược, thật sự là khổ thân. Dù mình không sao* (ta chém ế), nhưng trong bụng còn có đứa nhỏ a! Nếu đứa nhỏ này bởi vậy...

Đến đây nơi này lâu như vậy, Trưởng Tôn Minh Đức tức giận thì cũng đã tức giận, cũng đã thông suốt.

Đêm đó mình trốn ra khỏi Vô Hận Cung thì đã mất mạng. Tính xuống, ngược lại mình lại có thêm nhiều thời gian cùng cha mẹ sống chung, ít nhất, để cho hai lão nhìn thấy đứa nhỏ thành thân. Ai, nhưng là mặc dù như thế, y vẫn là đối chuyện Hạ Phong đã làm cảm thấy tức giận.

Hần dựa vào cái gì có thể thay mình quyết định tương lai, dựa vào cái gì nhất sùng tình nguyện đem mình biến thành không còn là người?

Ở trong lòng hần, sinh lão bệnh tử mới là nhân sinh chi đạo. Sinh mệnh tuyệt vời ở chỗ, là bởi vì nó ngắn ngủi, giống như khói lửa sáng lạn, tuy rằng chỉ có được quang mang trong nháy mắt, nhưng có thể chiếu sáng lên cả bầu trời đêm, cùng các vị sao tranh nhau phát sáng. Sinh mạng mà không ngừng không nghỉ thì tất cả mọi thứ đều tái nhợt vô vị.

Bất quá, hiện tại nói cái này cũng đã trễ, quý đạo sinh tử đã bị người khác sửa chữa, hần không thể không đi thử chấp nhận chính mình của hiện tại, nhận này thân nam tử mang đứa nhỏ này.

Dù sao cũng là cốt nhục của mình, Trưởng Tôn Minh Đức cũng không hy vọng hần xảy ra chuyện gì, chính là Hạ Phong hỗn trưởng kia hiện tại cư nhiên, cư nhiên...

Càng nghĩ càng giận, Trưởng Tôn Minh Đức tức giận tăng vọt, nhiều ngày chịu đựng rốt cục vỡ òa, trong lòng phần nộ rốt cục tới bùng nổ bên cạnh, đang thẳng hướng về linh giới điểm mà đi.

Tiểu nha hoàn vừa vào cửa nhìn đến liền là trường hợp như vậy. Nàng giống như có thể thấy bốn phía toàn thân vương phi đều có liệt hỏa thiêu đốt hùng hực, nếu là gần thêm bước nữa tất nhiên dẫn lửa thiêu thân, vì thế đành phải nơm nớp lo sợ đứng ở một bên, không dám máy may tới gần.

Dùng chân nghĩ muốn cũng biết vương phi khẳng định lại là suy nghĩ vương thượng , bất quá lần này xem ra cùng dĩ vãng bất đồng, nếu nói dùng lừa gạt đây ngập để so sánh, thì hiện tại chính là lừa gạt ngút trời .

Không được, nếu cứ để Vương phi tiếp tục hiểu lầm , sớm hay muộn xảy ra chuyện lớn. Không, là lập tức sẽ xảy ra chuyện lớn!

Vì để vận mệnh vương thượng tránh bị vương phi làm như gạo to tám mảnh, tiểu nha hoàn đạo nghĩa không thể chùn bước, thấy chết không sờn, xả thân thù nghĩa... Hường Trường Tôn Minh Đức đi tới.

“Nương nương, nô tỳ có chuyện rất quan trọng muốn đối với ngài nói...”

“Ta chà, ta xát, ta chà xát chà xát chà xát!”

Trong hậu viện một cái góc nhỏ sáng sủa không chớp mắt, một người ngồi ở trên ghế đầu nhỏ, khom thắt lưng, kiên trì chà xát giặt tằm vài dẹt mà Trường Tôn Minh Đức xem thực nhìn quen mắt.

Bởi vì đưa lưng về phía phòng ở, hơn nữa giặt rất chuyên tâm, Hạ Phong chút không có chú ý tới có người đang nhìn bóng lưng của hắn.

Tường sau, mặt Trường Tôn Minh Đức vẫn không chút thay đổi, trầm mặc nhìn chăm chăm cái kia thân ảnh, nghe hắn ở đằng kia lầm bầm lầu bầu.

Tiểu nha hoàn sợ hắn còn không biết, vội ở một bên nhỏ giọng nói: “Nương nương, là vương thượng hắn kiên trì không cho ngài biết đến, kỳ thật nửa tháng này, đồ ăn của ngài đều là vương thượng làm, xiêm y của ngài đều là vương thượng tự mình giặt, mà ngay cả nước tắm rửa ngài rửa mặt đều là vương thượng đun sôi , còn có...”

“Đừng nói nữa, ta biết.”

“Nương nương...” Tiểu nha hoàn nhỏ giọng thay vương thượng cầu tình nói: “Vương thượng thật không phải là cố ý, kỳ thật hắn phi thường quan tâm nương nương, phi thường trân trọng nương nương, chẳng qua...”

“Ta đời này sợ là sẽ không còn được gặp tên so với hắn càng ngu xuẩn hơn.”

“Ách?” Tiểu nha hoàn nói rộng ra ánh mắt, “Nương, nương nương, ngài, ngài mới vừa mới vừa nói gì đó...”

“Về sau không cần bảo ta nương nương, “Trường Tôn Minh Đức nghiêm mặt nói, “Bảo ta Trường Tôn công tử.”

“... Nô, nô tỳ tuân mệnh.” Tiểu nha hoàn cúi cúi người, vừa nhấc đầu, phát hiện Trường Tôn Minh Đức đã muốn xoay người rời đi, tiểu nha hoàn không biết làm sao nhìn bóng lưng của y, lại quay đầu nhìn nhìn người trong viện làm đến hăng say nì, không hiểu ra sao.

Này, cái này đi rồi? Kia vương thượng hắn nên làm cái gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Ha ha a, làm sao bây giờ? Đương nhiên cũng chỉ có mặc cho số phận lạc. Bất quá, hình như mấy ngày liên tục cũng nhìn không được nữa, giúp vị đại vương số khổ này của chúng ta một phen.

Tục ngữ nói họa tòng thiên hàng*, nhưng đối với Hạ Phong mà nói, là phúc từ trời giáng mới đúng, hơn nữa, phỏng chừng chữ “phúc” thật to này có lẽ đúng là rơi xuống đầu hắn với tốc độ là ba mươi vạn thước trên một giây.

_ họa tòng thiên hàng : họa từ trời rơi xuống.

Kỳ tích tới quá nhanh, làm cho đồng chí phong phong của chúng ta quả thực không thể tin được, thế cho nên hưng hăng ở trên cánh tay mềm mềm của mình nhéo một hơi.

Giờ phút này, hai mắt to của hắn vừa mở to vừa phát sáng kim quang*, nhìn tiểu nha đầu nhỏ gầy trước mắt này.

_ kim quang : ánh sáng màu vàng

“Ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi ngài nói rất đúng là là là thật thật thật thật?”

“Đúng vậy a đúng vậy! Là thật !” Nha hoàn vô cùng cao hứng nói cho vương thượng tin tức thiên đại tốt này. Chỉ thấy bàn tay của hắn kích động đến run

rảy, quần áo đang cầm lấy ”ba” một tiếng rớt hết xuống đất.

Một lát sau trấn tĩnh lại.

“Oa ha ha ha! ! !”Bỗng nhiên trong lúc đó, Hạ Phong ngửa mặt lên trời cười dài, tiếp theo liền sôi nổi chạy đi ra ngoài.

“Vương, vương thượng?”Nha hoàn ngơ ngác nhìn bóng dáng của lão cao* đang nhảy nhót. Hay là, vương thượng chịu không nổi, điên rồi?

_lão cao : cụ già .. trời ạ !! nha hoàn tỷ tỷ đừng kêu A.Phong kiêu đó tội nghiệp em nó a !

“Vương thượng? Ngài? Ngài làm sao vậy?”Trên hành lang, lão thừa tướng bị một cái bóng đen bỏ nhào về phía trước khiến cho thật giật mình. Định thân vừa thấy, nguyên lai là vương thượng hoa chân múa tay vui sướng chạy vội tới.

“Ha ha! ! ! Vương phi hẳn cùng với ta ăn cơm với nhau! ! ! Ha ha ha ha! ! ! !”Nháy mắt, người không thấy đâu, chỉ còn lại dấu vết một trận gió thổi qua ...

Đứng lặng ba giây đồng hồ, lắc đầu, lão thừa tướng bắt đầu dĩ than thở. Xem ra vương thượng hẳn đã là tình căn thâm chủng *. Hiện giờ, cũng chỉ có thể mong vương thượng cùng Vương phi bọn họ ngàn vạn lần không cần bước lên vết xe đổ của tiền vương.

_ tình căn thâm chủng : tình cảm sâu nặng

Bất quá mặt khác các đại thần khác sau khi nghe nói tin tức này lại không sầu lo giống như lão thừa tướng. Trái lại, khi mỗi người bọn hắn nghe nói đến tin tức thiên đại tốt kia, mỗi vị đại thần đều hân hoan nhảy nhót, vội vàng xếp mấy tấu chương mười phần khẩn cấp đã được chọn xong thành một chồng núi nhỏ, chuẩn bị ngày mai vào triều tâu chúa*.

_tổ chúa : kẻ vua ... là trình mấy cái đồ ấy cho Hạ ca

Trời à! Vương thượng rốt cục có thể một lần nữa lâm triều nghe báo cáo và quyết định sự việc ! Đa! Ngày khổ của chúng ta rốt cục đã chấm dứt! Chúng thần song song cùng oán trách, nước mắt lăn tăn.

“Nương nương... Trương Tôn công tử, rượu và thức ăn đã chuẩn bị xong. Muốn hay không để cho phòng bếp làm chút điểm tâm ngọt và vân vân sau khi ăn xong ?”

“Không cần.”Nhìn một bàn phong phú này, Trương Tôn Minh Đức lạnh nhạt nói. Không biết như thế nào, rõ ràng rất đói bụng, nhưng nhìn y một đồng mỹ thực sắc hương vị câu đầy đủ này vẫn là không ăn nổi. Chẳng lẽ là bởi vì... Một người ăn cơm, rất lạnh lẽo buồn tẻ ?

_ sắc hương vị câu : tóm lại là đồ đẹp ăn ngon

Ai, xem ra, chính mình vẫn là trốn không thoát ma chướng tên là Hạ Phong này. Quên đi, vô luận như thế nào, ta nhất định phải thừa dịp cơ hội lần này, thay đổi cục diện bị động của mình vẫn.

Nghĩ nghĩ, Trương Tôn Minh Đức không tự giác bật cười.

Nha hoàn trong lúc vô tình thấy được nụ cười trên mặt hắn, trên lưng toát ra một trận mồ hôi lạnh. Kỳ quái, rõ ràng nương nương thật vất vả nỗ lực cười một hồi, còn, còn cười nhìn tốt lắm, nhưng là vì cái gì trong lòng của nàng hội tưng đọt không yên chứ?

Bên này, Hạ Phong chính là kích động vạn phần đi tắm kỳ gội đầu, đánh răng súc miệng. Bỗng nhiên, toàn thân đều nảy lên một cổ ác hàn không rõ từ đâu đến.

Mùa đông tới rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Rượu ngon xứng giai nhân... Khụ! Xứng, xứng mỹ nam.

Cận hương tình kiếp.

_Cận hương tình kiếp : chỉ việc xa quê đã lâu giờ trở về sẽ thấy lòng hồi hộp , hình dung tâm tình phức tạp của lãng tử khi trở về quê hương. Còn ở đây là a. Phong lâu ngày ko gặp vợ nên hồi hộp.

Làm trong lòng Hạ Phong không yên, ngượng ngùng bước vào trong phòng, rõ ràng thấy một bàn đầy mỹ thực rượu ngon, đương nhiên, còn có người mà hắn đã mơ thấy cả trăm lần.

“thân thân...” Lệ như suối trào, đang chuẩn bị nhào đến phía trước.

“đứng lại. Ngồi đối diện.” Trương Tôn Minh Đức mặt không chút thay đổi.

“Ách? Nga, hảo, hảo.” Thất vọng tiêu sái đi đến chỗ đối diện ngồi xuống. Chẳng lẽ thân thân còn giận ta?

“thân thân, ngui...”

“đừng nói nói, ăn xong rồi nói sau.” Mặc kệ muốn làm cái gì, dù sao cũng phải ăn no rồi nói sau, y cũng đã lâu rồi chưa ăn được một bữa cơm ngon nào.

Hạ Phong ngồi ngay ngắn giống như một tiểu tức phụ*, không dám mở miệng, chỉ dám thường thường ngắm ngắm Trương Tôn Minh Đức. Còn tưởng rằng y sẽ nổi bão* như trước kia, nhưng vừa nhìn, lại phát hiện Trương Tôn Minh Đức đang vui đầu ăn hăng say. Sao lại thế này thân thân ngui ít nhất cũng tạo ra một chút âm thanh a! Nếu có tiếng động có lẽ ta còn dễ chịu chút.

_ tiểu tức phụ : vợ bé

_ nổi bão : ý là nổi giận

Lơ đãng ngẩng đầu, Trương Tôn Minh Đức thấy Hạ Phong hình như cái gì cũng chưa ăn. Ở trong lòng nhẹ nhàng thở dài, gấp khối thịt, để vào trong bát của Hạ.

“ăn nhanh đi.” y nói.

“Hảo, hảo!” Hạ Phong thụ sủng nhược kinh*, tập tức cầm lấy bát nhanh như bay múc hết cơm ở bên trong.

_ thụ sủng nhược kinh : vá được sủng ái thành ra kinh sợ

Trương Tôn Minh Đức nhìn tình cảnh này, khóe miệng nhẹ nhàng câu lên.

Ăn no, mới có khí lực làm việc, không phải sao?

Gió cuốn mây tan.

Một bàn đầy mỹ thực đều bị hai người biến trở thành hư không. Hạ nhân sau khi thu nạp bát xong liền nhanh chóng ra ngoài, trong phòng chỉ còn có Hạ Phong cùng với Trương Tôn Minh Đức.

Trong lúc nhất thời, không một ai lên tiếng.

“Muốn ta tha thứ cho ngui cũng có thể.” Trương Tôn Minh Đức là người đầu tiên đánh vỡ lặng im.

“Àn? A? Cái gì? Thật vậy chăng?” Hạ Phong mừng rỡ như điên.

“Bất quá, ta có một cái điều kiện.”

“Nói đi nói đi, điều kiện gì ta đều đáp ứng.” Hạ Phong vui tươi hơn hờ trả lời.

Kết quả là, Trương Tôn Minh Đức lộ ra nét tươi cười mang theo hấp dẫn kinh người mà từ trước đến nay Hạ Phong chưa bao giờ nhìn thấy, giống như các hooc – môn nam tính trong cơ thể toàn bộ đều được giải khai.

“Về sau nhất tam ngũ ngui thượng ta hạ, nhị tứ lục ta thượng ngui hạ. Còn thẳng một ngày, thì nghỉ ngơi lấy lại sức, như thế nào?”

_ ý tiểu Minh nói là 1 tuần 7 ngày : 1, 3, 5 ảnh làm công, 2,4,6 ảnh làm thụ còn ngày cuối tuần nghỉ giải lao ... cách tính ngày không giống bên mình CN = 1, he he các bạn đoán xem ảnh có được như ý không =]]

“Ai?” trong đầu Hạ Phong bỗng xuất hiện một lỗ hổng trong nháy mắt.

“Như thế nào? Không có nghe rõ?” Trương Tôn Minh Đức chọn nỉ.

“Không, không, không phải, là, là còn không có hiểu rõ...” Hạ Phong nói năng lộn xộn giải thích.

“Quên đi, phải chọn như thế nào, tùy ngui.” Nói xong, Trương Tôn Minh Đức đứng dậy vào nội thất.

Chọn ? Chọn cái gì?

Hạ Phong bỗng nhiên cảm thấy một trận mờ mịt.

Từ nhỏ đều bị giáo dục cho dù chết cũng quyết không thể hướng người khác cúi đầu, tuyệt không thể làm chuyện vũ nhục tôn thất. Đường đường tộc trưởng của tộc, hắc kỳ lân thế gian hiếm thấy, pháp lực vô biên, cư nhiên phải làm nằm ở dưới mà phục vụ như nữ nhi? Nhưng, nhưng là, thân thân y là Vương phi của ta a, tính ra thì cũng không phải là người ngoài, chuyện này cũng coi như là chuyện riêng của hai vợ chồng chúng ta, người khác làm sao có thể biết? Hắc hắc... Nghĩ nghĩ, Hạ Phong liền sáng tỏ thông suốt.

Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề bất phục hoàn*... Các vị tổ tiên Kìa, ta đã có thể đi! Ôi chao, nói trước đã, ta chính là cam tâm tình nguyện, cho nên, các ngươi ngàn vạn lần không được gây khó dễ vợ bảo bối của tôn nhi* a!

_Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề bất phục hoàn* : hai câu trong bài thơ ” ám sát tần thủy hoàng ”

Dịch Thơ :

Gió hiu hắt chừ, Dịch thủy lạnh ghê

Tráng sĩ ra đi chừ, không bao giờ về .

Tìm hiểu thêm : vi.wikipedia.org/wiki/Kinh_Kha

A.Phong rất có máu YY, chưa ai lấy cái viết làm thụ mà ví như chiến sĩ chết trận như thế =]]

_tôn nhi : cháu chắt

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Đại khái là mình sai đánh giá Hạ Phong đi, Trương Tôn Minh Đức nghĩ.

Y ở trong phòng đợi hồi lâu, nhưng vẫn không có một tia động tĩnh, tâm tình này thì mọi người cũng có thể hiểu.

Trên thực tế, hẳn so với đồng chí tiểu Hạ của chúng ta càng khả trương hơn.

Chẳng lẽ hẳn không muốn?

Ha hả, đây không phải là đương nhiên sao? Có người nào nam nhân sẽ cam tâm tình nguyện bị một người nam nhân khác đặt ở dưới thân? Huống chi hẳn cũng không phải người bình thường, mà là kỳ lân vương cao cao tại thượng... .

Dưới đáy lòng âm thầm cười nhạo sự ngu dại của chính mình.

Người lại tính cái gì vậy? Người cho là hẳn thật sự sẽ đáp ứng điều kiện vớ vẩn này? Đừng có ngu ngốc như thế Trương Tôn Minh Đức, người tự cho ngu ngốc này là đúng! Người tưởng người là ai? Người bắt quả chỉ là món đồ chơi mà người khác nhất thời hứng mới tìm tới mà thôi ! Chơi chán thì sẽ vứt bỏ.

Ngay khi Trương Tôn Minh Đức tự phi nhỏ chính mình không biết tự lượng sức, Hạ Phong bỗng nhiên từ bên ngoài vọt tiến vào, còn có một bộ dáng thượng khí bất tiếp hạ khí .

_ thượng khí bất tiếp hạ khí : hình dung bởi vì một nhọc hoặc lo lắng mà thở hỗn hển rất lợi hại.

Trương Tôn Minh Đức ngơ ngác nhìn hẳn.

“vù vù hô...”Đội cho hô hấp hơi chút thuận chút, Hạ Phong cười tới sáng sáng lạng lạng, hô to nói:

“thân thân ! Ta đến rồi!”

Ở trên mặt Hạ Phong hoàn toàn tìm không thấy chút không tình nguyện, ngược lại còn thấy ánh mắt hẳn hiện ra một tia mong chờ dị thường, lối suy nghĩ của Trương Tôn Minh Đức bỗng nhiên hỗn loạn. Không đợi ý nghĩa của y rõ ràng, Hạ Phong cũng đã vô cùng tự động tự phát nhảy lên giường, xuất ra hình dáng chữ đại (大), một bộ dáng chờ người xâm lược, bất quá vẫn còn có thể thấy được biểu tình hưng phấn hẳn mà không có loại từ ngữ nào để biểu đạt. Vô nghĩa! Đều cầm dục lâu như vậy, đương nhiên nóng vội rồi!

“chờ, trước chờ một chút!”Trương Tôn Minh Đức lập tức ra tiếng. Y rốt cục phát hiện y muốn trước tiên phải hiểu rõ một chút chuyện gì đang xảy ra.

“chẳng lẽ thân thân người muốn đổi ý!” Nghe được Trương Tôn Minh Đức ở phía sau kêu ngừng lại, Hạ Phong lập tức phi thường bất mãn ngồi dậy, ngữ khí chất vấn khiến Trương Tôn Minh Đức có chút dở khóc dở cười.

“không phải, người... Vừa mới...”

“ngà, nguyên lai thân thân người là đang trách ta vào trễ như thế à, ‘Hạ Phong bùng tình đại ngộ, bật người đặc ý nói, ‘này là như vậy. Thân thân người không phải nói muốn ta ở dưới sao? Cho nên người sau khi người vào phòng, ta lại đi tắm rửa một cái, toàn thân toàn mùi vị của dầu mỡ đương nhiên không được rồi, ừ, ăn cơm xong đương nhiên phải súc miệng, nếu để đồ bẩn dính trên răng nhìn sẽ vô cùng chướng tai gai mắt, sẽ ảnh hưởng cảm xúc nha. Àch, ta còn thay đổi bộ quần áo mới, thân thân người xem xem, coi dễ lắm, ‘Vừa nói hần còn vừa làm mẫu, ‘Nhìn, kéo liền rút.’ TBD: em bó tay =]]

Trương Tôn Minh Đức nhìn chỉ là tròn mắt há hốc mồm.

“tiếp theo đây, ta lại đòi nước hoa ở chỗ Thái Thượng Lão Quân, xị xị...”=]]

“nước hoa?” Không tự giác, Trương Tôn Minh Đức mở miệng hỏi.

Vì thế Hạ Phong giơ tay lên trước mặt Trương Tôn Minh Đức như đang hiển một vật quý, “Có phải rất thơm không? Nghe nói hương vị này rất có hiệu quả thúc tình, có lợi trong việc gia tăng tình thú của vợ chồng trong lúc đó, hắc hắc hắc, ta nghĩ thực chu đáo đúng không?”

Rất cục, Trương Tôn Minh Đức hoàn toàn hết chỗ nói rồi. Thấy bộ dáng y như muốn bãi bỏ ước định, Hạ Phong cẩn thận dựa đến bên cạnh hần.

“cái kia, thân thân, xem ở ta vất vả chuẩn bị phần trên như vậy, người ngàn vạn lần không cần không muốn a...”

Hơn nửa ngày, Trương Tôn Minh Đức mới dờ dẩn mở miệng.

“người, người nguyên ý ở dưới? Người không phải, người không phải vương sao? Vì cái gì lại cam nguyện ở bên dưới một người?”

“nguyên lai thân thân người là muốn hỏi cái này a?” Hạ Phong hiểu rõ, cười nói.

“bởi vì chúng ta là nhất thể a, cho nên ai ở trên ai ở dưới đều không sao cả.”

“Nhất thể?”

“Đúng.” Hạ Phong kéo tay Trương Tôn Minh Đức đặt trên ngực trái chính mình, để y cảm nhận được nhịp tim của hần.

“tất cả của chúng ta đều là nhất thể, tánh mạng của ta đều là của người, thân thể này cũng đương nhiên là của người, tùy tiện như thế nào đều hảo, chỉ cần chúng ta có thể cùng một chỗ là được.”

Ai, thôi đi. Tâm của Trương Tôn Minh Đức đã muốn khuất phục. Vô luận như thế nào, ta đều không có biện pháp làm khó người này nha...

“Điều kiện của ta hủy bỏ.”

“Cái gì?” Hạ Phong vừa nghe lời này, trong lòng run lên, “Không được! Tuyệt đối không được!”

Nhìn bộ dáng nóng vội kia của hần, Trương Tôn Minh Đức vui vẻ nở nụ cười, Hạ Phong xem đến ngây ngẩn cả người.

Cũng không nói một câu nào, Trương Tôn Minh Đức hôn lên môi của người đang ngốc lảng. Nụ hôn cách xa đã lâu làm cả người Hạ Phong trở nên mềm yếu.

Đây là lần đầu tiên thân thân chủ động như vậy, a, ông trời, ta có phải hay không lại đang nằm mơ? Nga, ngàn vạn lần không được để cho ta tỉnh lại nha, bằng không, ta nhất định lên trời chinh từ người! Oa, cảm giác này, cảm giác này thật sự là... Rất chân thật!

“Người chuyên tâm chút mà được không!” Trương Tôn Minh Đức cảm thấy được thập phần phi thường mất mặt. Chính mình khó chủ động được một lần, người này khen ngược, cư nhiên cho ta như đi vào cõi thần tiên hư ảo?

“Chuyên tâm?” Hạ Phong vô ý thức lặp lại những lời này, trong giây lát, hần thấy mặt Trương Tôn Minh Đức gần trong gang tấc, hồng hồng, môi hơi hơi sưng đỏ còn lộ ra sáng bóng.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ vừa mới đích... Đều là thật sự? Hần dùng sức mà nhéo mặt mình một phen.

Đau quá đau!

Thật sự, là thật đích! Ha ha ha! ! ! !

Trương Tôn Minh Đức chẳng biết tại sao nhìn biểu tình biến hóa đa dạng của hần mọi cách biến hóa. Chính là giây tiếp theo, hần đã bị người này nhào tới áp đảo.

“uy!”

“thân thân!”Hạ Phong nhắm ngay mũi Trương Tôn Minh Đức ứng đả làm một trận xảo thủ hào đoạt*.”ta thật sự nhịn không được !”

_xảo thủ hào đoạt : cường đoạt

Dưới thân hần, là khuôn mặt ứng đả tuần tú của Trương Tôn Minh Đức. Nhưng y không có cự tuyệt Hạ Phong, chỉ nhỏ giọng nói một câu, “Chú ý đũa nhỏ.”

Một đêm dài lại bắt đầu hạ xuống bằng màn mờ màn như vậy, tiếng thở dốc khó khăn cùng tiếng rên rỉ thường xuyên từ trong phòng truyền ra.

Tiểu nha hoàn mặt đầy đỏ bừng, trong lòng phi thường phi thường ngượng ngùng, bất quá vẫn như cũ vẫn là tận trung với cương vị đứng ở ngoài cửa phòng.

Thật là... Người ta vẫn là cô nương chưa xuất giá mà, Vương phi vì cái gì phải phải ta gác đêm chứ, người ta, người ta... Oa này, này, đây cũng quá, quá kích thích đi! A! Người ta lưu chảy máu mũi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hần Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Trong hai tháng tiếp theo, trong lòng mọi người đều rơi tình trạng kinh sợ tới tột đỉnh. Bởi vì vị đại vương từ trước đến nay luôn coi quốc sự như trò đùa này liên tiếp hai tháng không có ngày nào không vào triều ! Khủng bố a khủng bố, còn thái độ thật sự phụ trách này thật làm người ta mở mang tầm mắt.

Đây là vương thượng ... sao ?

Này đều là công lao của vương phi a! Một ngày nhân lúc rảnh rỗi, chúng đại thần tụ hội, một bên lột đậu phộng, một bên uống chút rượu, đa số đều nói về vị vương phi từ trên trời rơi xuống này.

Hào thôi!

Theo một vị tỷ nữ bên người vương phi bật mí. Hết thảy mọi thứ đều có nguyên nhân, Vương phi đối vương thượng nói, nếu vương thượng một ngày không lâm triều, thì suốt bảy ngày thật sự sẽ không cho lên giường của y.

Cao! Cao! Thật sự là cao! Mỹ nhân kếp a! Chúng đại thần đối Vương phi đó là bội phục sát đất.

Đương nhiên, nhìn vương thượng cùng Vương phi ân ái như thế, tự nhiên mọi người cũng đối với chuyện hy vọng vương thượng tái hôn với một phi tử cũng không đề cập tới.

Chỉ hy vọng vương thượng cùng Vương phi hai người có thể bình an, vì kỳ lân hoàng tộc chúng ta sinh sản thế hệ sau. Tốt nhất là sinh một đứa có phẩm chất tinh thần các phương diện khác đều phi thường vĩ đại, càng phải phải có ý thức trách nhiệm mãnh liệt. Như vậy, đại thần chúng ta có thể không cần phí nhiều tinh lực quá mức như vậy nữa rồi.

Hôm nay, hắc kỳ lân vĩ đại của chúng ta vẫn như cũ bảo trì thái độ cùng với tinh thần trạng thái cực tốt vào triều xử lý đại sự. Bất quá chờ lâm triều nhất chấm dứt, liền phi bình thường hướng nơi hậu cung đi.

Lại một ngày hạnh phúc như thế a!

Hạ Phong bị kích động đi vào cửa sân.

“A a a a! Thân thân người đang làm gì đó a!”Lập tức mặt của hần đều dọa trắng.

Chỉ thấy Trương Tôn Minh Đức cầm Vật Ly để luyện kiếm ni. Tuy rằng động tác thông thả, nhưng đao kiếm không có mất, nếu làm bị thương chính mình vậy phải làm thế nào? Bụng của thân thân đã không còn nhỏ ! Mặt Hạ Phong trắng bệch, bật người hướng qua đoạt lấy Vật Ly.

“người như thế nào không ngăn cản hần!” rất tức giận, nhưng lại không dám đối Trương Tôn Minh Đức trút xả, Hạ Phong lập tức đem mũi nhọn nhắm thẳng vào tiểu nha hoàn vô tội.

Nha hoàn ủy ủy khuất khuất nói: “Nô tỳ, nô tỳ như thế nào ngăn cản được Trương Tôn công tử a.”

“đừng trách cứ nàng , là lỗi của ta.” Biết mình là thật sự làm hần sợ, Trương Tôn Minh Đức hảo nói nói. “Thầy thuốc nói ta không thể vẫn nằm ở trên giường phải động động nhiều, cho nên...”

“thân thân nguoi vừa mới, “Hạ Phong nhìn mắt Trương Tôn Minh Đức lộ ra cô đơn, “có phải nghĩ nhạc phụ nhạc mẫu không ?”

Hạ Phong rất rõ ràng, bởi vì hắn luôn luôn nhìn Trương Tôn Minh Đức .

Hắn biết y cũng có những lúc nghịch ngợm gây sự bị mắng, hắn biết y thích bênh vực kẻ yếu trợ giúp kẻ yếu, hắn biết thái độ làm người của y chính trực, cho dù bị người mạnh hơn y uy hiếp cũng không khuất phục. Hắn còn biết y thích ăn nhất chính là mút hoa quả ngọt phù cur*, hắn biết mỗi một cái chi tiết trong cuộc sống của y, điểm điểm tích tích*.

Nhưng hắn càng hiểu được chính là, tình cảm của y với cha mẹ rất sâu nặng.

Hạ Phong rất nhớ rõ, lúc ở nhân giới, từ nhỏ Trương Tôn Minh Đức buổi sáng mỗi ngày đều đứng lên luyện bộ gia truyền kiếm pháp này. Mà Trương Tôn Hiền sẽ ở một bên tinh tế chỉ điểm, sau đó lúc Trương Tôn Minh Đức mệt mỏi, Tiểu Vũ Lam hội mỉm cười bung lên một chén cháo nóng hồi tới bốc khốc. Vào lúc y ăn cháo, Hạ Phong đó có thể thấy được toàn thân y tỏa ra một chữ gọi là hạnh phúc.

Thật ghen tỵ thật ghen tỵ thật ghen tỵ thật ghen tỵ thật ghen tỵ! Thật ghen tỵ! Cha mẹ y có thể ở trong lòng y chiếm được phân lượng như thế. Hắn luôn luôn hảo hy vọng mình cũng có thể ở trong lòng y chiếm được một góc nhỏ nhoi.

Hiện tại, trong lòng y rốt cục cũng có vị trí của hắn, nhưng chính mình lại càng hy vọng xa vời hơn, nhìn trộm vị trí vốn không thuộc về mình.

_ mút hoa quả ngọt phù cur

_ điểm điểm tích tích : chỉ những sự việc nhỏ nhặt nhất

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Ha ha, đứa ngọc a đứa ngọc, ân đức sinh dưỡng, sao mình có thể xâm chiếm được ? Sự tưởng nhớ chí thân của y, cũng không phải mình có thể bỏ khuyết được a!

“...”Trương Tôn Minh Đức cúi đầu, trầm mặc không nói. Nghĩ dù có năng lực thế nào, chính mình không bao giờ có thể nhìn thấy bọn họ nữa .

“Thân thân, nguoi đi theo ta rồi.”

Ngay sau đó, Hạ Phong tức đối với Trương Tôn Minh Đức cười sáng lạn, nắm tay y đem y kéo đi.

“Muốn tới chỗ nào?”Trương Tôn Minh Đức không rõ nguyên nhân, nhưng vẫn như cũ không hề giãy giụa đi theo hắn.

Hạ Phong mang theo hắn tới căn phòng nhỏ tại một nơi hẻo lánh.

Trong phòng trang hoàng đơn sơ. Chỉ có cái giường nhỏ, cùng một tấm gương cực kỳ lớn có thể soi được cả người.

Hạ Phong lôi kéo Trương Tôn Minh Đức đứng ở trước gương.

“Thân thân, nguoi phải chú ý xem gương nga.”Hạ Phong đối Trương Tôn Minh Đức nói.

“Xem gương?”Trương Tôn Minh Đức chẳng biết tại sao nhìn người trong gương.

Đang muốn quay đầu hỏi Hạ Phong, lại thấy hắn nhắm chặt hai mắt, miệng còn lẩm bẩm. Sắc mặt Hạ Phong càng ngày càng tái nhợt, mồ hôi trên trán như hạt châu một viên một viên rơi xuống.

“Nguoi như thế nào...”Trương Tôn Minh Đức lo lắng hỏi, nhưng Hạ Phong lại không để ý đến y.

Trong lúc vô tình, Trương Tôn Minh Đức liếc gương một cái. Hách! Sao lại thế này! Chỉ thấy đại kính vốn rõ ràng càng ngày càng mờ hồ. Một vầng sáng thật chói mắt, đến cuối cùng rốt cục lại rõ ràng. Nhưng tình cảnh trước mắt lại khiến Trương Tôn Minh Đức khiếp sợ.

Kiến trúc bên trong quen thuộc đến nỗi khiến vành mắt y nổi lên một cổ chua xót.

“Đây là...”Quen thuộc nhưng lại có chút xa lạ, thanh lãnh cùng tiêu điều hơn so với trong trí nhớ. Trương Tôn phủ trước kia không có khả năng sẽ trở thành cái dạng này. Cảnh tượng chuyển vào đại môn, qua hành lang, tới rồi đại đường... tâm Trương Tôn Minh Đức đột nhiên nảy lên.

Cha! Nương!

Một bàn đầy thức ăn, nhưng người bên cạnh bàn lại không có chút ý muốn ăn.

Cho tới bây giờ người cha uy nghiêm thế nhưng tóc đã bạc đầy đầu, suy sụp ngồi ở ghế trên.

Mà nương luôn luôn xinh đẹp tự nhiên tiêu tụy đến như vậy.

“Trưởng công, tốt xấu người cũng chịu chút mà ăn đi.”

“Ài, “Trưởng Tôn Hiền sâu kín thờ dài.”Ta ăn không vô, người ăn trước đi “

“Trưởng công...”Tiểu Vũ Lam nhất thời nhin không được, nước mắt rớt xuống. “Đức nhi đã muốn... Nếu người lại có cái gì nữa, muốn ta, muốn ta làm sao bây giờ?”

Cắn chặt môi cánh hoa, Trưởng Tôn Minh Đức cố nén tâm tình mênh mông. Bỗng nhiên, người trong kính càng ngày càng mờ hồ.

“Làm sao vậy?”Trưởng Tôn Minh Đức vội vàng quay đầu, lại phát hiện sắc mặt Hạ Phong đã trắng như tờ giấy.

“Người làm sao vậy!”Trưởng Tôn Minh Đức bay nhanh qua đỡ lấy thân thể đang lao đảo muốn ngã của Hạ Phong.

Hạ Phong có chút suy yếu hướng tới y cười cười. “Không có gì, chỉ là dùng sức quá độ, nghỉ ngơi lập tức có thể.”Trưởng Tôn Minh Đức diu hấn nằm đến trên giường nhỏ.

Giọng nói đứt quãng.

“Đây là có chuyện gì? Vì cái gì có thể nhìn đến nhân giới?”

“Này, “Nhìn biểu tình nghiêm túc của thân thân, Hạ Phong ngoan ngoãn trả lời: “Đây là tam giới kính, nó có thể xuyên thấu nhìn thấy bất cứ nơi nào của tam giới. Bất quá sẽ hao phí đại lượng pháp lực. Cho nên chỉ có người pháp lực phi thường cao mới có thể xuyên thấu qua mặt gương này để xem các đồ vật này nọ.”

“Người trước kia thường xuyên dùng này?”Không biết chuyện gì đã xảy ra, Trưởng Tôn Minh Đức lại có một loại dự cảm phi thường kỳ quái.

“Ách, này, này, “Hạ Phong xấu hổ, ánh mắt phiêu a phiêu, chính là không dám rơi xuống trên người Trưởng Tôn Minh Đức. “Cái kia, kỳ thật, trước kia, chính là...”

“Người trước kia thường xuyên nhìn lên ta?”Trưởng Tôn Minh Đức lấy bình tĩnh nói, trên mặt ửng đỏ.

“Không phải! Không phải thường xuyên! Bất quá là, mỗi ngày xem trong chốc lát mà thôi...”

“Nói như vậy, người đã sớm biết ta?”Trưởng Tôn Minh Đức híp lại ánh mắt.

“Cái kia, này, “Hạ Phong từ trước đến nay vốn da mặt dày cũng ngại ngùng lên.”Kỳ thật thời điểm kia là như vậy...”

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Nguyên lai chuyện năm đó là như vậy.

Đó là ở thời điểm Hạ Phong bốn tuổi, mẹ đẻ của hắn, ách, cũng là một nam nhân tới từ nhân giới, thân thể người đó cực kỳ suy yếu, sau khi sinh hạ Hạ Phong không tới vài năm liền qua đời, mà phụ thân của Hạ Phong, kỳ lân vương tiên nhiệm nghe nói là vì đau thương quá độ, nhất thời lẩn quẩn trong lòng cũng liền đi theo vợ tự tử mà chết.

Đại bá của Hạ Phong vì có thể kế thừa Đại vương vị, thu mua hạ nhân, bí mật đem Hạ Phong tuổi nhỏ thể hư đưa nhân giới vứt bỏ, mưu toan đoạt vị.

Lúc đó Hạ Phong mới có bốn tuổi, đi vào nhân giới sau vô lực duy trì bộ dáng nhân loại nên bị đánh quay về nguyên hình. Tiểu Hạ Phong vốn sinh ra đã non yếu, cho nên mỗi ngày phải dùng sương sớm đặc chế để uống, kỳ lân thần thú là thứ các giới loại yêu ma quỷ quái yêu thích nhất hơn nữa vô lực tự mình bảo hộ, bởi vậy khi bị để tại trong rừng cây, tánh mạng sớm tối đều nguy hiểm.

“Chẳng lẽ người chính là cái tiểu đồng tây kia trong rừng cây?”

“Tiểu đông tây?” thần tình Hạ Phong nổi lên hắc tuyến. Đường đường kỳ lân thần thú cư nhiên bị gọi là tiểu đông tây? A miê a cầu cũng còn có cái tên mà. Không có can đảm đưa ra dị nghị, hắc chỉ có thể nhìn Trương Tôn Minh Đức đang lâm vào hồi ức.

“Ta vẫn nghĩ đến đó chỉ một giấc mộng. Bất quá tình cảnh trong mộng của ta lại giống y như thật. Da? Khi đó ta nhớ rõ ngươì cắn ta một hơi, nhưng lại không thấy miệng vết thương.”

“Hắc hắc, đó là nước miếng của ta có công dụng trị thương a.” Hạ Phong đắc ý nói.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì . . .”

Sau khi Hạ Phong mất tích, triều đình tìm được người vứt bỏ Hạ Phong, nghiêm hình ép hỏi. Kết quả người nọ sợ hãi chịu không nổi nói ra toàn bộ, mọi người theo manh mối tìm được hắc. Người của cả nước Kỳ Lân cùng thiên đình liên hợp đem đại bá của hắc chế phục, đặt ở dưới lời sơn, trọn đời không được trở lại huyện giới.

Sau khi Hạ Phong trở về, đối với ân nhân cứu mạng ngày nhớ đêm mong, mỗi ngày niệm, mỗi ngày niệm, làm cho lão Thừa tướng rất cực chịu không nổi, đem tam giới kính đưa cho hắc nói: “Hảo hảo luyện tập pháp thuật, đến lúc đó vương thượng là có thể nhìn thấy ân nhân cứu mạng của ngài.”

Hạ Phong rất cực yên ổn hạ quyết tâm, cố gắng tu tập pháp thuật, hy vọng có thể mau chóng nhìn thấy người trong lòng.

Cuối cùng có một ngày, hắc lại thấy được Trương Tôn Minh Đức. Mỗi một ngày sau đó, hắc đều dành cả buổi sáng đến để nhìn một người ở thế giới khác xuyên qua gương này.

“Khi đó ngươì cũng có thể kiên trì lâu như vậy, vì cái gì lần này không được?” Trương Tôn Minh Đức nghi hoặc nhìn mặt Hạ Phong hơi tái nhợt.

“Hắc hắc, đó là bởi vì pháp lực hiện tại của ta chỉ còn lại có một nửa thôi.” Hạ Phong nói.

“Vì cái gì?” Trương Tôn Minh Đức kinh hãi.

“Cái kia, bởi vì . . .” tầm mắt Hạ Phong vô tình rơi xuống trên người Trương Tôn Minh Đức.

“Pháp lực của ngươì ở chỗ này của ta?”

“Chính xác mà nói là ở trong bụng thân thân ngươì. Hắc hắc. . .” Hạ Phong ngốc cười nói, thuận tiện lạng lẽ vươn tay phóng tới cái bụng đã nhô ra của Trương Tôn Minh Đức sờ sờ.

Không đem tay hắc gạt ra, Trương Tôn Minh Đức trầm mặc nửa ngày.

“Chờ đứa nhỏ sinh hạ xong, ta muốn trở về nhìn phụ mẫu thân.”

Hạ Phong vừa nghe, vội vàng bắt lấy tay hắc, “Ta không đồng ý! Ta, ta sẽ không cho ngươì trở về!”

“Ta chưa nói phải đi về!” Trương Tôn Minh Đức thờ dãi nói, “Ta chỉ là muốn xem bọn họ. Để cho bọn họ biết ta còn sống.”

“Nhưng là này. . .” Hạ Phong khó xử nói. Y theo lẽ thường, nhân giới không vị trí của thân thân nữa. Nếu thân thân y lại xuất hiện tại nhân giới, kia. . .

“Như thế nào? Không được sao?” Trương Tôn Minh Đức chọn mĩ.

“Kia. . . Thân thân ngươì phải đáp ứng không bao giờ . . . có thể rời đi bên cạnh ta nữa!” Hạ Phong hướng y làm nũng.

Thấy bộ dáng này của hắc, Trương Tôn Minh Đức thoải mái cười rộ lên, khiến cho lòng của Hạ Phong trở nên ấm áp. Chính mình đã bao nhiêu lâu không có nhìn thấy thân thân cười vô ưu vô sầu như vậy?

Hảo! Vì thân thân, diêm vương a, lão ngươì sẽ thấy khó xử một chút đi!

Chuyện xưa rất cực chấm dứt, hai người hòa hảo như lúc ban đầu, từ nay về sau sẽ trải qua cuộc sống vừa hạnh phúc vừa khoái hoạt . . . Mới là lạ!

Hạ Phong thật thống khổ a! Hắc là trong lòng thống khổ, nửa người dưới cũng thống khổ.

Bụng của Trương Tôn Minh Đức càng lúc càng lớn, rất cực có một ngày, Trương Tôn Minh Đức đưa ra lý do vì đứa nhỏ, hai người phải cấm dục. Khổ cho Hạ Phong mỗi ngày đều chỉ có thể nhìn không ăn được, đêm đêm con ngươì chỉ có thể giường mất mà nhìn.

Hoàn hảo nói, kể ra thân thân nhà hắc thật khó hầu hạ. Tình tình kia là càng ngày càng . . . táo bạo hơn.

Đúng lúc bên người Hạ Phong lại có cái gọi là gặp cảnh khốn cùng, kết quả là mỗi ngày đồng chí Hạ Phong đều phải bị tra tấn trên thân thể, nếu như Trương Tôn Minh Đức không chế không được bụng đau sẽ đánh ở bụng hắc linh tinh một chưởng, tóm lại cuộc sống cực khổ khiến Hạ Phong quyết

định, về sau tuyệt đối không để cho thân thân sinh .

Hài tử, chỉ cần một cái là hảo.

Thời gian dần trôi qua tới một ngày quyết định. Trưởng Tôn Minh Đức rốt cục phải sinh !

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Sự tình tới thực đột nhiên.

Vốn là cách kỳ sinh sản còn thối hai tuần, nhưng hôm nay lúc Hạ Phong đang ngủ say , bị người nào đó cho một cước lên bụng.

“A! Ai? Người nào tên nào làm! Ta hôm nay không muốn...”

”Là ta! Người muốn thế nào?”

”A? Là thân thân người a?”Không có a, thân thân người tùy ý đạp, ta một chút cũng không sao cả... thân thân! Người người như thế nào rồi?”

Lúc này Hạ Phong rốt cục tỉnh táo lại, đã thấy đầu Trưởng Tôn Minh Đức đầy mồ hôi, hai mắt đỏ bừng, ngũ quan đều vặn vẹo thành một đoàn.

“Đau! Đau quá! Bụng...”Trưởng Tôn Minh Đức ôm bụng, hô hấp dồn dập.

“Cái gì! Thái y! Mau tìm thái y đến!”Hạ Phong lập tức hô lớn.

Đợi lâu giống như đã trôi qua một thế kỷ, rốt cục cũng có người đến, nhưng cư nhiên lại là..

“Thừa tướng sao người lại tới đây? Ta muốn thái y! Thái y!”

“Thái y hán không có ở đây!”

“Cái gì! !”ánh mắt của Hạ Phong như sắp phun phát hỏa.

“Hán không ở đây ? Mẹ nó hán không ở đây ? Hán ở chỗ nào ? Biết rõ trong cả nước chỉ có hán là đại phu biết đỡ đẻ cho nam tử. Hán cư nhiên không ở đây cho ta !”

“Hình như là đi... Thiên giới đó.”

“Ta đi tìm hán. Thừa tướng người cùng Minh Đức! Thân thân, bọn người chờ ta! Nhất định phải chờ ta!” hôn thật mạnh mặt của Trưởng Tôn Minh Đức một chút, Hạ Phong nói điên chạy một đường xông lên trời.

Lão Thừa tướng cảm tay của Trưởng Tôn Minh Đức ý thức đang có chút mơ hồ , đem pháp lực của mình truyền cho hán, để giảm bớt nỗi thống khổ của hán.

Vương phi a, người nhất định không thể gặp chuyện không may, nếu không...

Ở nơi nào ở nơi nào ở nơi nào ở nơi nào ở nơi nào...

Chỉ tồn mười phút đồng hồ ngắn ngủi, Hạ Phong đã đi hết một vòng trên thiên giới, hán xông loạn như vô đầu thượng đẳng*, đến chỗ nào chắc chắn như đã bị bão cuốn qua, vô cùng thâm.

_vô đầu thượng đẳng : ruồi nặng không đầu, hình dung hình ảnh người làm việc không có gì rõ ràng, làm loạn cả lên.

Nơi ở của Nguyệt lão, tơ hồng bị hán kéo thành như đoàn đoàn như sợi len; nơi của Thái Thượng Lão Quân, lò luyện đan lại bị húc ngã; chỗ Nhị Lang Thần, đuôi của Hao Thiên Khuyển bị đạp gãy; chỗ của Lý Tịnh, kim tháp lại bị rút mất một góc. =]]

Rốt cục sau cùng, hán cũng tìm được thái y ở trong thư phòng của Ngọc Hoàng đại đế. Nhưng khi, nhìn đến tình cảnh kia, cả người Hạ Phong đều như bốc cháy.

Cư nhiên, cư nhiên! Bọn họ cư nhiên đang chơi cò! ! !

Hạ Phong nổi trận lôi đình xách cái áo thái y lên.

“Lão bà của ta muốn sinh gấp muốn chết, ngươi cứ nhiên còn ở nơi này chơi cò ! !”

Thái y vô tội nói: “là, là ngọc đế kêu cự thần tới, cự thần không dám không theo a.”

“Đúng vậy, ta nghe nói kỳ nghệ thái y rất cao, cho nên mới...”

Không đợi ngọc đế nói xong, Hạ Phong cấp tốc kéo thái y bỏ chạy. Một trận cuồng phong thổi qua, tựa hồ mang theo lời gì đó. Ngọc đế nhìn những quân cờ rơi trên mặt đất, Sờ không tới suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng (1).

(1) :Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lối đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng ^^). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói ‘Sờ không tới suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng’, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn “摸不着头脑” (sờ không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc. Tks bạn Mindu

“Lão bà ngươi không phải còn có hai tuần lễ mới sinh sao?”

Hắn mới vừa nói gì đó? Hình như là... “Ngọc đế ngươi nhớ kỹ cho ta!”

Không tốt! Sắc mặt Ngọc đế trắng nhợt. Gặp phải chuyện này! Thật sự muốn hắn gặp kinh hoàng ... Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách!

Ngọc đế lập tức phiêu nhiên rời nhà bỏ trốn, mỹ kỳ danh viết cải trang vi hành, chuyển đi ... này nhất định là không có tin tức mấy trăm năm.

Đu đủ triệt để bỏ trốn!

“Hắn... Còn chưa trở lại sao?” Trượng Tôn Minh Đức suy yếu hỏi.

“Nhanh, vương thượng sẽ mau chóng trở lại.”

“Ha hả, nhưng... Nhưng ta hình như không thể kiên trì được nữa...”

Trước mắt càng ngày càng mơ hồ ... Hạ Phong...

“Không được! Vương phi ngươi nhất định phải cố gắng chống chọi, nếu không, nếu không... Nếu không vương thượng hắn cũng sẽ chết!” đầu Thừa tướng lúc này cũng đầy mồ hôi, nhưng một chút cũng không dám lơ lửng, vẫn như cũ vì Trượng Tôn Minh Đức chuyển pháp lực.

“Ngươi nói... Ngươi nói cái gì? Tại sao có thể như vậy?” Trượng Tôn Minh Đức kinh hãi.

“Vương thượng vì cứu sống ngươi, ở trên người của ngươi hạ đồng tâm chú, ngươi sinh hắn sinh, ngươi chết hắn chết. Tiên vương... Tiên vương cũng là bởi vì vậy mà chết a...”

TBD thành thật xin lỗi mọi người .. tên của tiểu Minh bị ta edit sai tới 2 lần +_+, chả hiểu sao ghi nhầm hoài .. lúc thì Trượng Tôn lúc thì Trương Tôn @@ .. giờ phải sửa lại từ đầu a !

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38

“... Như thế nào lại?” giờ phút này Trượng Tôn Minh Đức đã hoàn toàn bị chấn động. “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Lão Thừa tướng âm thầm thở dài, nói: “Lúc trước vương thượng tìm được ngài, ngài đã muốn chết đi, nhưng linh hồn vẫn chưa bị lôi ra bên ngoài cơ thể, vì thế vương thượng dùng máu của mình cho ngài, để thân thể ngài khởi tử hồi sinh, sau đó hạ xuống đồng tâm chú, đem ngài đích hồn phách khóa ở trong cơ thể. Một khi hạ đồng tâm nguyên rửa, chẳng khác nào đem tánh mạng của mình giao một nửa cho đối phương. Từ nay về sau hai người đồng sinh cộng tử. Nhưng vương thượng không biết chính là... Nam tử sinh con, nguy hiểm thật lớn.”

“Cái gì, cái gì nguy hiểm?” Trượng Tôn Minh Đức thấy biểu tình Thừa tướng dị thường nghiêm túc, bất an trong lòng nhất thời càng tăng.

“Nam nhân sinh tử, chỉ có thể phẫu phúc*.”

_phẫu phúc : giải phẫu hoặc cụ thể hơn là mổ bụng a ! đáng sợ

“Nhưng . . Nhưng ta có thể tự mình chữa khỏi không phải sao?”

“Vương phi ngài vốn là người, bởi vì vương thượng chia sức mạnh cho, ngài mới có thể tự mình chữa khỏi. Sau khi mang thai, linh lực trong cơ thể ngài đều bị tiểu vương tử hút. Khi sinh con bằng phẫu phúc đau đớn lúc ấy đặc biệt khó có thể chịu được, và lại sau phẫu phúc bởi vì phần lớn linh lực bị xói mòn nên miệng vết thương sẽ khép lại rất chậm. Mẫu thân vương thượng tuy rằng sống qua được một cửa khi sinh con, nhưng bởi vì lúc sau linh lực không đủ, thân thể giống như bị phá một lỗ không cách nào tẩm bổ lại được, cho nên đến bốn năm sau liền. . . Việc này đã thành cảm kị ở kỳ lân quốc ta. Mọi người vẫn gạt vương thượng vì sợ vương thượng hấn tự trách.”

“ . . Ta hiểu được. . .” Trương Tôn Minh Đức cắn chặt răng, chịu đựng cơn đau đớn.

Ta tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không chết!

“Minh Đức ta đem thái y mang về rồi !” Vừa vào cửa, Hạ Phong nhìn đến bộ dáng Trương Tôn Minh Đức tuy rằng hỗn độn nhưng cũng coi như rất có tinh thần, cuối cùng là nhẹ nhàng thở ra. Vội chạy vội tới bên cạnh hắn, tiếp nhận tay của Trương Tôn Minh Đức mà Thừa tướng đang cầm.

“Thái y, mau bắt đầu đi!”

“Vâng”, Lão thái y lập tức phái người mang tới thùng, xuất ra khí cụ.

Một trận lặng im.

“Thái y, ngươi không muốn nói cho bốn vương người định dùng này đỡ đỡ cho Vương phi y đi?” Hạ Phong xanh cả mặt nhìn đại đao tương đối giống loại dùng để mổ heo trên tay thái y.

“Nga, lấy làm rồi lấy làm rồi. . .” Thái y cười lạnh, sau đó trong lúc Hạ Phong thở ra tiếng, từ trong rương lại móc ra tiểu đao giết heo số 1.

“Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

“Phẫu phúc a.” Thái y kia trong lòng oan uổng.

“Phẫu phúc? Ai cho ngươi phẫu phúc ? !”

“Kia nếu không phẫu phúc tiểu vương tử làm sao lấy ra?”

“ . . .” Hạ Phong đương trường ngây ngẩn cả người.

“Vương thượng, lúc cự thần giải phẫu mong rằng vương thượng có thể chuyển pháp lực qua cho vương phi. Nếu không với tình hình hiện tại của vương phi, chỉ sợ là rất khó chịu đựng được.”

“Ta không cho phép!” Hạ Phong thật sự không dám tưởng tượng một cây đao sẽ mở bụng của Trương Tôn Minh Đức ra.

“Phong, bắt lấy tay của ta. . .”

“Minh Đức. . .” Hạ Phong chặt chẽ cầm lấy tay Trương Tôn Minh Đức.

“Ngươi không phải đã nói ta đã là người của kỳ lân tộc, miệng vết thương rất nhanh có thể khép lại.”

“Nhưng sẽ rất đau.”

“Ha ha, cảnh tàn sát khốc liệt lúc trước, ta cũng đã từng chịu đau qua không phải sao ?”

“Nhưng là, nhưng là ta. . .”

“Phong, không muốn ta chết liền truyền chút khí lực cho ta. . .”

Nghe vậy, Hạ Phong chạy nhanh cầm miệng, chuyên tâm đem tất cả sức mạnh truyền qua. Đao của thái y cũng đã đi xuống, huyết chảy ra, nhiễm đỏ sàn đan.

Hạ Phong một bên nhìn, đỏ ánh mắt, áp lực trên tay cho hắn cảm nhận được những khó khăn của Trương Tôn Minh Đức giờ phút này.

Không có việc gì không có việc gì. . . Tự an ủi mình như vậy, Trương Tôn Minh Đức rút toàn lực chịu đau đớn, rốt cục cũng mất đi ý thức.

Khi tỉnh tỉnh lại, hết thấy đều đã xong.

“Chúng ta có hai người con trai.” Hạ Phong thấy y tỉnh lại, cố nén kích động đối y nói.

“Đưa nhỏ. . . Cho ta xem. . .” Trương Tôn Minh Đức hơi chút tỉnh tỉnh thần, đối Hạ Phong đang ở một bên khóc lóc chảy nước mắt nước mũi bay tứ tung nói.

Vì thế, Hạ Phong lập tức vọt tới một bên, đem hai cái tiểu đồng tây phóng vào trong ngực, ôm đến Trương Tôn Minh Đức trước mặt.

Trương Tôn Minh Đức trong lòng cảm động dị thường, này là hài tử của ta a.

Vì thế vươn tay suy nghĩ sờ sờ mặt của bọn họ.

Cái mũi. . . Không có. . .

Miệng. . . Không có. . .

Lỗ tai. . . Không có. . .

Ánh mắt. . . Ánh mắt cũng không có. . .

Sao lại thế này!

Trương Tôn Minh Đức dùng hết khí lực quay đầu hướng tới hai tiểu đồng tây trong lòng Hạ Phong nhìn lại . . .

Thùng ! Lại hôn mê đi.

Trong phòng một trận yên tĩnh quỷ dị.

“Vương thượng. . .” lão Thừa tướng ở một bên vô lực hỏi, “Ngài nên sẽ không quên nói cho vương phi kỳ lân tộc chúng ta là đẻ trứng đi. . .”

“. . . Ách. . . Hình như. . .” Hạ Phong đương trường ngây người.

Không biết gió lạnh từ nơi nào thổi vào bên trong, tựa hồ mang theo thương hại vuốt ve tóc Hạ Phong , thật lâu sau thật lâu sau.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Trương Tôn Minh Đức mê man suốt ba ngày ba đêm

“Hắn như thế nào còn chưa tỉnh? Ngươi không phải nói hắn đã không có việc gì sao!” Hạ Phong cầm lấy áo đại phu lay a lay a lay a lay. Xương cốt của lão đại phu đáng thương một phen va chạm lẫn nhau, đôi khi còn phát ra tiếng vang lộp độp cách cách.

Ô ô, xem ra mạng cự thần không được lâu rồi!

“Vương thượng ngài bình tĩnh một chút.” Thừa tướng đem thầy thuốc từ trong tay Hạ Phong giống như đang muốn phát cuồng mà đoạt lại, đối lấy lão đại phu thống khổ rơi nước mắt cảm kích.

“Ngươi bảo ta như thế nào bình tĩnh xuống! Hắn rõ ràng nói thân thân ngủ một buổi sáng sẽ tỉnh , nhưng hiện tại ni!” Chỉ vào cái mũi của đại phu, Hạ Phong tức giận đến đỏ hai mắt.

“Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?” Thừa tướng bình tĩnh hỏi.

Lau lau mồ hôi lạnh trên trán, đại phu cẩn thận hồi đáp: “Cự thần đoán rằng, đại khái là Vương phi hắn không thể chấp nhận sự thật, chịu không nổi kích thích lớn như vậy, cho nên mới lại. . .”

Nói đến còn không phải đều là vương thượng lỗi! Lão đại phu nghĩ thầm

Ai kêu vương thượng không nói sớm cho Vương phi người kỳ lân tộc sinh ra sẽ ở trong màn bao bọc của quả trứng ? Qua mấy ngày nữa mới có thể lớn lên từ trong quả trứng mà đi ra ? Mất khí lực lớn như vậy , chờ tới lúc sinh xong mới phát hiện mình mang thai chính là trứng quả mà không phải người, Vương phi đương nhiên sẽ chịu không nổi đả kích .

“Cái gì gọi là không thể chấp nhận sự thật?” Nghe xong lời của đại phu nói, Hạ Phong bỗng nhiên khẩn trương hỏi: “Có phải hay không thân thân y vẫn là

không muốn lấy thân nam nhi sinh hạ đứa nhỏ?”

Người ở chỗ này đều ngăn cản cả người.

Này, này chỗ nào chỗ nào chứ ? Không muốn thì làm sao còn phí khí lực lớn như vậy sinh hạ tiểu vương tử? Vương thượng không phải là đã muốn bắt đầu thời kỳ rối loạn thần kinh đi?

Gặp phải vương thượng như vậy, Vương phi y thật sự hảo vất vả a!

Cuối cùng, mọi người đạt được nhận thức chung như thế, cũng vì lúc trước không có đem nữ nhi bảo bối của mình đưa vào cung đến mà cảm thấy vô cùng may mắn.

Cũng may buổi tối ngày thứ ba Trương Tôn Minh Đức rốt cục cũng thanh tỉnh, tự nhiên, Hạ Phong lại tránh không được một chút “Giáo huấn “. Bất quá nể mặt mũi đứa nhỏ, “giáo huấn ” nhỏ nhỏ lần này ở năm ngày sau, cũng chính là ngày bọn nhỏ từ trong quả trứng đi ra bình yên chấm dứt.

Tận mắt bọn nhỏ tấm màn mỏng đã muốn trong suốt giấy giụa đi ra, Trương Tôn Minh Đức kích động vạn phần.

Y ngồi ở mép giường thượng, một tay ôm một đứa. Thịt của tiểu thân tử non non mềm mại, bốn đôi mắt to tròn tròn đen đen thẳng tắp nhìn mình chăm chăm, đáng yêu a! Khiến Trương Tôn Minh Đức yêu thích không buông tay.

“Thân thân, ngươi tới cho bọn hần thủ danh tự, đặt tên đi.”Hạ Phong với vẻ mặt thỏa mãn từ phía sau ôm lấy Trương Tôn Minh Đức, nói.

“Ta?”

“Đúng rồi, “Hạ Phong cười mỉa mắt.”Bỏn vương quyết định , ca ca họ Hạ, đệ đệ họ Trương Tôn, chúng ta một người một đứa.”Hắc hắc, thật sự là quá mỹ diệu *!

_ _ mỹ diệu : tuyệt vời

Trương Tôn Minh Đức nghe vậy hoảng sợ.

“Theo họ ta ? Có phải hay không quá không hợp quy củ?”

“Ha, nơi này bỏn vương chính là quy củ! Ai dám không đồng ý, ta ăn hần!” Lúc này Hạ Phong nhưng thật rất đắc ý.

Đưa lưng về phía hần, Trương Tôn Minh Đức cười yếu ớt.

Nhìn trẻ mới sinh trong tay , nhiệt độ cơ thể nóng rực trên lưng, khiến trong lòng y vô cùng thỏa mãn. . . Từ từ! Nóng rực? Trương Tôn Minh Đức kịp thời phản ứng thì đã vô thức mà sờ mặt.

“Ngươi làm gì? Mau đi xuống, nặng muốn chết!”

“Thân thân —— “

Vành tai bị đầu lưỡi mềm nóng khẽ liếm một chút, thân thể Trương Tôn Minh Đức bỗng nhiên giật mình một trận, cả người đều bắt đầu trở nên mất cảm nhận, y cảm nhận được rất rõ hơi thở người sau lưng theo lỗ tai bắt đầu dòi xuống đến sau gáy, hút thật mạnh một cái.

“A!” Trương Tôn Minh Đức chịu không nổi kích thích, trên tay buông lỏng.”Đứa nhỏ!”Hai tiểu bảo bối đáng thương kém xú liền rút đi xuống.

Hạ phong rất nhanh từ phía sau vươn tay ra đỡ hai tiểu oa nhi, đứng dậy đem hai cái tiểu ngon nén đặt vào trong nôi ở trong hốc, sau đó cực nhanh “cút ” về trên giường.

Trương Tôn Minh Đức buồn bực trừng mắt nhìn hần.

Bạn đang đọc truyện *Hần Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

“Ngươi đến tột cùng đang suy nghĩ gì!”

“Hắc hắc, ta nghĩ cái gì chẳng lẽ thân thân ngươi còn không biết sao?” nhanh chóng bỏ nhào lên áp trụ người tâm niệm đã lâu. Mặt đối mặt, nhìn khuôn mặt tuấn tú của y đồ bưng , vừa then thùng quay mặt qua chỗ khác, Hạ Phong liền hận không thể một hơi ăn hần.

“Thân thân—— “Ôn nhu đem đầu của y xoay lại, Hạ Phong chậm rãi tới gần hắn, thẳng đến chóp mũi chạm chóp mũi. Hắn nhìn đến tầm mắt của Trương Tôn Minh Đức càng ngày càng mờ lung, còn có trong con ngươi đen ướt át kia tiềm tàng ngọn lửa đục vọng, bỗng nhiên sinh ra một tia ý xấu.

Nhẹ nhàng thở dài.

“Minh Đức, ngươi muốn ta sao?” Nói xong, dùng chóp mũi đỉnh đỉnh người dưới thân nhân.

“Cái, cái gì?” Trương Tôn Minh Đức bị đặt ở dưới một cơ thể nóng như khối lửa, ý thức sớm không rõ, hơn nữa hơi thở ấm áp trên cánh môi của đối phương, chóp mũi bị bao phủ bởi sự tiếp xúc đầy ái muội, toàn thân tựa hồ muốn bốc cháy, dần dần không có tiêu cự.

Nhìn y bị mình vây khốn, tâm trung thanh hồ bị nhiễu loạn*, một loại cảm giác nói không ra lời ở trong lòng Hạ Phong lan tràn. Tay bắt tri bắt giác lên vào trong quần áo vợ, vừa lòng cảm thụ da thịt vốn lạnh lẽo trơn nhẵn kia được vỗ về chơi đùa trong tay liền nhanh chóng nóng lên.

_ *: câu này theo mình hiểu là tâm của tiểu Minh vốn như hồ nước tĩnh lặng giờ lại bị những hành động ái muội của A. Phong mà rối loạn.

“Minh Đức, ngươi muốn ta bính ngươi sao? Liền giống như vậy——” Nói xong, Hạ Phong tìm được một quả nho nhỏ đang nhô ra, bàn tay bao phủ ở trên mặt, ôn nhu vòng vo di chuyển, vui sướng phát hiện nó nhanh chóng dần cứng lên.

Trương Tôn Minh Đức cảm thấy được trước mắt mình một mảnh trắng xoá, trong nháy mắt thậm chí còn không biết người mình ở chỗ nào, một hồi lâu hoàn hồn đến mới phát hiện, quần áo trên người mình so với bị rút bỏ hết không sai biệt lắm.

“Động tác của ngươi rất nhanh. . .” Không biết nên bày ra cái gì thái độ, Trương Tôn Minh Đức cư nhiên ra tiếng giễu cợt người đang ở trên người mình đốt lửa.

Hạ Phong vội vàng bắt diệp nhạc hồ*ngắt đầu, lại thấy trong ánh mắt của Trương Tôn Minh Đức như đang mỉm cười, nhất thời như ma nhanh chóng tìm được cánh môi của y, sau đó không chừa không được hơi thở hổn hển lên.

_ bắt diệp nhạc hồ : Đây là một câu thành ngữ trong tiếng trung quốc, dùng để bỏ nghĩa cho:” hình dung,động tác,trạng thái” tới một mức độ cực đoan ở trong câu đứng trước nó. Ở đây ta có thể hiểu theo nghĩa dùng hết sức.

“Vũ khí” của đối phương ở trong miệng tàn sát bừa bãi, tất cả cảm giác của Trương Tôn Minh Đức đều tập trung tới sự xâm lấn ở trong miệng. Hơi thở dừng mảnh của người nọ phả vào miệng, xông vào chỗ sâu nơi đại não.

Không biết đã qua lâu, cảm thấy hương nhuyễn đối phương muốn rời khỏi, Trương Tôn Minh Đức lập tức khê cắn cánh môi đối phương, sau đó đem đầu lưỡi mềm mại của mình bỏ vào miệng đối phương dây dưa, hai tay cũng hạnh kiểm xấu trên thân thể gần như trần trụi của đối phương thượng du* đi.

_ thượng du : đi dạo, tham quan. Càng ngày càng thấy tiểu Minh to gan

Ha ha, Trương Tôn Minh Đức a, nguyên lai ngươi cũng là nghĩ muốn hắn như vậy sao?

Lúc này Hạ Phong cũng là thụ sủng nhược kinh. Ly khai môi vợ, hắn cười nói:

“Nếu thân thân cũng tỏ vẻ rõ ràng như vậy, ta đây cũng liền không khách khí.”

Nói nói khiến Trương Tôn Minh Đức trừng lớn mắt, Hạ Phong tiếu a a tiếp tục ở trên người vợ càng thêm ra sức cày cấy.

Theo xương quai xanh hôn đến bụng.

Tuy rằng vết thương trên bụng đã biến mất vô tung, nhưng Hạ Phong vẫn ở nơi đó lưu luyến khẽ hôn, tay luồn xuống phía dưới, đầu ngón tay như có như không ở vùng phụ cận chỗ tư mật chạy loạn.

“Con mẹ nó ngươi nhanh lên!”

Thật sự là nhẫn không được dài dòng tiền diễn, Trương Tôn Minh Đức đỏ mặt quát.

Hạ Phong lộ vẻ tươi cười đắc ý, tay lập tức theo y phân phó cầm lửa nhiệt kia, độ cứng trong tay cho thấy tình hình của thân thân vợ cũng không có chỗ tốt đi, thậm chí bị vây đến gần như sắp bùng nổ, nhận biết được điều này làm cho hắn cảm thấy rất mỹ mãn.

_ mỹ mãn : mỹ : tốt, đẹp; mãn : tràn đầy tròn đầy

Trương Tôn Minh Đức chợt hút một hơi, thân thể cảm dục đã lâu không thể chịu nổi kích thích lớn như vậy nhảy dựng lên.

“Ha ha, thực thoải mái phải không?”

Con ngươi ẩn đỏ của Trương Tôn Minh Đức hung hăng trừng mắt liếc cái tên đầu xỏ gây nên một cái, mà bàn tay xảo quyết của Hạ Phong đã bắt đầu cao thấp di động lên xuống. Ánh mắt vốn dữ tợn kia lập tức hoàn toàn thay đổi trở nên bị rối loạn. Phản phát giống hồ nước mùa xuân yên tĩnh đột nhiên

nổi sóng, chiếu rọi lý trí của Hạ Phong ”về” một tiếng không biết đã lên lên mấy tầng trời.

“Hào hảo hoạt. . .” ngữ điệu khi nói ra lời này khiến không thể nào tìm kiếm được ý nghĩ của Trương Tôn Minh Đức, Hạ Phong rốt cục nhìn không được , một phen nâng chân Trương Tôn Minh Đức lên.

“Ta nhìn không được —— ” Vừa dứt lời, Hạ Phong cúi đầu ngăn chặn Trương Tôn Minh Đức vì đau đớn mà quá to , lập tức tiến vào vợ trong thân thể.

Ngâm nga, giống như thiên đường.

Ở trong luật động không ngừng, ý thức phảng phất Trương Tôn Minh Đức tựa hồ nghe thấy ái ngữ bên tai vô tận, mà một câu cuối cùng kia, lại mang y tới đỉnh.

“Ta yêu ngươi. . .”

Giăng co một đêm, hai người đem vấn đề phải thảo luận ban đầu quăng tới chín tầng mây. Hai cái tiểu vương tử đến tột cùng tên gọi là gì vẫn là không có quyết định . Môn nhi đáng thương, muốn tên a, chỉ có thể chờ song thân các người hưởng thụ đủ rồi nói sau.

Ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Thiên địa cùng chúc mừng, Hắc kỳ lân trên đời lập tức nhiều hơn hai.

Ca ca gọi là Hạ Hữu Tường.

Đệ đệ gọi là Trương Tôn Minh Thụy.

Vốn là sự kiện cao hứng, nhưng mỗi trường lão đại thần của kỳ lân tộc ta đang hưng phấn một chút thì lúc sau lại không hài lòng.

Kỳ lân hoàng tộc như thế nào có thể dùng họ khác chứ ?

Vì thế tại mỗi ngày mỗi Hạ Phong đều gặp khó khăn khi vào triều để tấu, lá gan của các thần tử này đặc biệt lớn nên không nhìn ánh mắt lão Thừa tướng đang co rút, liên danh dâng thư, hy vọng Hạ Phong có thể đem họ của nhị vương tử sửa lại.

Hạ Phong cười tủm tỉm tiếp nhận tấu chương, miệng nhận lời, kết quả xé chiều hôm đó, một màn thay đổi nhân sự thanh thế đại đạo ở kỳ lân trong tộc hạ màn che.

Một phần nguyên lão cùng đại thần bị phái đến thiên giới, mỹ kỳ danh viết trao đổi kinh nghiệm công tác lẫn nhau .

Trời biết cùng thần tiên cả ngày nhàm chán đến cực điểm đó thì có thể cùng nhau trao đổi những thứ kinh nghiệm gì ? Đá dế sao? Thời hạn năm trăm năm, còn không cho mang theo người nhà, mỗi trăm năm mới có một ngày nghỉ.

Cái này cũng chưa tính đáng thương nhất, một phần nhỏ đại thần tuổi trẻ khác tình hình còn tệ hơn.

Bọn họ được phái làm đại thần ngoại giao bị phái đến ba tộc khác của huyện giới , thời hạn ba trăm năm, mỹ kỳ danh viết xuất ngoại khảo sát.

Hỏa phượng bộ tộc ở chỗ xung quanh núi lửa, địa bàn vô cùng nóng; thần long tộc thân ở đỉnh núi, mây giăng xung quanh; linh quy bộ tộc thì lại hàng năm ngâm mình ở trong nước. Chỉ một câu, sẽ không có một chỗ sống yên ổn thoải mái.

Ngày thượng triều kế tiếp, chúng thần đều hoàn toàn câm khẩu không nói. Nhìn bộ dáng mọi người câm như hến, Hạ Phong sờ sờ cằm, vừa lòng cười rộ lên.

Đương nhiên chuyện này ngàn vạn lần không thể rơi vào trong tai thần thần. Để cho hắn biết được ta lợi dụng quyền lực trong tay làm chuyện xằng bậy, khẳng định sẽ có một chút giáo huấn thâm khắc.

Hết thầy đều là hoàn mỹ như vậy.

Hai đứa con ngày ngày càng lớn, mặc dù không nháo chuyện gì khiến người đau đầu, nhưng mặc kệ thế nào, hai cái thái điều* ở trong mắt bảo phụ, cho dù chịu nhiều đau khổ hơn nữa, chỉ cần nhìn hai tiểu bảo bối khỏe mạnh lớn lên, trong lòng đều là ngọt sinh sôi.

_ thái điều : cách xưng hô của Phong ca với 2 bé , điều là chim ... còn từ còn lại thì chịu câu này chém bão luôn goý -.-

Nuôi con mới biết lòng cha mẹ.

Một ngày của nửa năm sau, Trưởng Tôn Minh Đức hướng Hạ Phong đưa ra yêu cầu phải về nhân giới vấn an cha mẹ.

“Vây đương nhiên được a!” Hạ Phong cười nói. “Sẵn trong thời gian hai chúng ta ở bên kia , tiện thể đem hai cái tiểu nhân này mang theo, để nhạc phụ nhạc mẫu bọn họ cao hứng cao hứng.”

Trưởng Tôn Minh Đức kinh ngạc.

“Ngươi trước kia không phải không nguyện ý để ta trở về sao?”

Hạ Phong nhúc nhủ, có chút ngượng ngùng nói: “Cái đó... Trước kia không phải sợ ngươi sau khi trở về liền không trở lại sao? Dù sao lần này đưa nhỏ đều có , cũng không sợ thân thân ngươi nhần tâm ‘ bỏ vợ bỏ con’ a, hắc hắc —— “

Thùng ! Một cái hạt dẻ bất ngờ đập vào trên đầu Hạ Phong. =]]

“Hừ!”

Hạ Phong thấy sắc mặt Trưởng Tôn Minh Đức không tốt nhìn hấn, nhanh chóng ha ha pha trò.

“Ha hã, đều là chuyện quá khứ , sẽ không để ở trong lòng chứ.” Đùa giỡn dựa dẫm vào trên người thân thân, Hạ Phong không khỏi lại bắt đầu rục rịch.

“Nhưng ngươi không phải nói nếu pháp lực không đủ, vừa đến nhân giới sẽ bị đánh quay về nguyên hình?” Tự động không nhìn hành động bất lương của Hạ Phong, Trưởng Tôn Minh Đức bỗng nhiên nhớ lại tình cảnh năm đó lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Phong. Tưởng tượng mình sẽ đem hai đứa cuốn chân mềm ôm trở về đi đối với cha mẹ nói: “Đây là tôn tử của các ngươi.” Kết quả làm nhĩ lão liền mừng rỡ như điên, nhưng mở ra vừa thấy ——

Thân thể không khỏi hung hăng run lên.

“Yên tâm, đây không phải là có bốn vương ở sao?” Hạ Phong dùng sức mà vỗ bộ ngực. “Thân thể hai tiểu tử kia so với ta năm đó tốt hơn nhiều lắm, căn bản không cần phải uống gì sương sớm điều chế đặc biệt, hưởng chỉ lần này có ta theo bên người, mỗi ngày truyền cho bọn hấn pháp lực, khẳng định vạn vô nhất thất*.”

_ vạn vô nhất thất : tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn

Trưởng Tôn Minh Đức không quá tin nhiệm nhìn hấn một cái.

Chỉ hy vọng như thế.

Vì thế hai người ôm hai tiểu nhân, suốt đêm rời huyền giới, bắt quá bọn hấn trước khi đi vẫn là riêng chạy tới trong phủ Thừa tướng.

“Thừa tướng a, sự tình bên này liền tạm thời giao cho ngươi rồi.” Hạ Phong cười hi hi đối với lão nhân bị cột ngồi vào trên cái băng nói.

Lão Thừa tướng khóc không ra nước mắt.

“Vương thượng a, lần này ngài đi thì thôi, như thế nào hai tiểu vương tử cũng mang đi a? Đây, đây nếu xảy ra chuyện gì bảo ta như thế nào cùng các tổ tiên ăn nói a!”

“Hắc hắc, yên tâm đi, đây không phải là có ta ở đây sao?” Hạ Phong đắc ý khoe khoang, “Bốn vương chính là kỳ lân vương kinh thiên địa, quý thần khiếp, pháp lực vô biên, anh tuấn tiêu sái a! Ha ha ha —— “

Vì thế lão Thừa tướng hoàn toàn không còn gì để nói.

Xuyên qua trên một cái khe.

Khi bọn họ vừa mới bước vào trên thổ địa nhân giới, chỉ thấy Diêm vương gia đã đứng ở chỗ lối ra chờ bọn họ.

“Diêm vương ngươi chạy tới làm cái gì?” Vốn rằng diêm vương là tới ngăn cản bọn họ, không nghĩ tới hấn lại từ trong lòng ngực lấy ra một cái quyền màu vàng, giao tới trên tay Hạ Phong.

Sau khi mở ra chỉ thấy trên mặt có viết :

Tiểu Hạ a, nhìn xem ngươi đã làm chuyện tốt gì! Là tiểu tử ngươi đem từ gia khóa kia dọa chạy đi đúng không ? Hiện tại hấn chạy đến nhân giới rất tiêu điều tự tại, nhưng tất cả mọi chuyện to to nhỏ nhỏ đều đổ lên trên đầu lão nương! Làm hại ta bây giờ ăn không ngon ngủ không được, khóe mắt đều đã đầy nếp nhăn ! Lão nương nói cho ngươi biết, nhanh chóng mà bắt hấn tìm trở về cho ta! Nếu không có nhĩ hảo mà xem !

Thiên địa vô cực vạn nhân kính ngưỡng Vương mẫu nương nương xinh đẹp như hoa không gì làm không được.

Lặng lẽ nuốt xuống nước miếng, Hạ Phong nhanh chóng thi pháp đem quyền màu vàng dùng lửa thiêu rụi.

“Khụ! Diêm vương lúc ngươi trở về hãy nói, Hạ Phong nhất định liều chết hoàn thành nhiệm vụ!”

“Làm sao vậy?” Trương Tôn Minh Đức nhìn sắc mặt cổ cổ quái quái của Hạ Phong.

“Không có gì, chúng ta đi đi!” Hạ Phong nhanh chóng mang theo Trương Tôn Minh Đức cùng hai tiểu nhi đang quần tã lót rời đi, nhưng trong lòng là nhạc khai liễu hoa nhi.

_ nhạc khai liễu hoa nhi : rộn ràng vui mừng

Ha hã ha hã a, đi thật là đẹp tốt đi !

Ngọc đế a ngươi cần phải hảo hảo trốn, để cho ta cùng thân thân ở nhân giới chơi lâu một chút a!

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Cận hương tình kiếp. Đúng là câu miêu tả chính xác tâm tình giờ phút này của Trương Tôn Minh Đức.

_ Cận hương tình kiếp : chỉ việc xa quê đã lâu bây giờ trở về lòng cảm thấy nôn nao hồi hộp lo sợ.

“Thân thân, chẳng lẽ chúng ta thật muốn cứ như vậy mà trở về?” chui đầu ra khỏi mui xe, Hạ Phong khóc không ra nước mắt.

Rõ ràng chuyện bất quá chỉ tốn vài giấy đồng hồ là có thể giải quyết, bay một cái liền đến, vì sao còn muốn tiêu tốn thời gian hiểm có một cách vô ích ? Huống chi lúc này bất đồng ngày xưa, bên người còn mang theo hai tiểu bất kiểm nhi khó được hầu hạ.

Ai —— một! Chỉ một chữ!

Tự cổ tự càn xe ngựa, Trương Tôn Minh Đức trầm mặc nửa ngày.

“... Hiện giờ chúng ta đang ở nhân giới, vẫn là tận lực không cần sử dụng pháp thuật, miễn khiến những người khác sợ.”

Rõ ràng Trương Tôn Minh Đức chẳng qua đang tìm cớ, Hạ Phong cũng không cùng ý tranh cãi gì, chỉ mang theo một tia bất đắc dĩ tươi cười nói:

“Nếu thân thân nói như vậy, vậy được rồi, ta đáp ứng ngươi, không đến vạn bất đắc dĩ tuyệt không dùng thuật.”

“... Cảm ơn...”

“Hắc hắc, hai chúng ta còn nói cảm ơn cái gì ? Đến, hôn một cái!” Nói xong Hạ Phong sẽ đem mặt đưa tới.

Khuôn mặt Trương Tôn Minh Đức trong nháy mắt đỏ ửng, vốn định đem cái tên da mặt dày này đuổi về trong xe, nhưng ——

Nhanh chóng tại trên khuôn mặt thiên hạ vô song kia hạ xuống một nụ hôn, Trương Tôn Minh Đức quát: “Còn không mau đi vào! Nếu không khuôn mặt kia của ngươi sẽ dẫn tới phiền phức!”

Ha hã a ——

Hạ Phong lui về trong xe, biểu tình tươi cười không khác biệt lắm so với người bệnh si ngốc nặng nhìn bốn ánh mắt của hai cái tiểu bảo bảo giống như trong suốt trong sáng thuần khiết vô tư ——

“Oa oa oa!”

“Oa oa oa!”

Phụ vương của chúng ta điên mất rồi rồi!

“Bọn nhỏ làm sao vậy?” Trương Tôn Minh Đức bỗng nhiên nghe được hai cái tiểu tử trong xe kia khóc lụy hại, lo lắng ngừng xe ngựa tiến vào đến.

“Không biết a, bọn họ đột nhiên liền...” Hạ Phong nhất thời luống cuống tay chân.

“Có phải hay không đói bụng?” Trương Tôn Minh Đức hỏi.

“Đại khái —— ách —— “Hạ Phong đang muốn từ trong cái bọc bên cạnh lấy ra chút trái cây, cho bọn hắn ăn chút lót dạ trước.

Chất tổ thân thể của hai tiểu đồng tây không phải bình thường, hơn năm tháng cũng đã không cần âm tinh lộ*, có thể ăn thịt nát. Có khi Hạ Phong nghĩ còn hơi có chút không cam lòng. Thể chất bẩm sinh được bảo hộ quả nhiên có khác, nhớ năm đó khi ta sáu tuổi mới bắt đầu ăn thịt. Bất quá sự đối lập này cũng là bằng chứng chứng minh một cách rõ rệt, quả nhiên tổ chất cơ thể mẹ quyết định hết thảy.

_âm tinh lộ : khi search trên google thúc thúc thì nó ra 1 loại thức uống cho trẻ con.

“Có phải hay không bị bệnh?” Nhỏ như vậy đi đến nhân giới đến đối với hai người con trai mà nói có phải là quá sớm hay không? Trương Tôn Minh Đức bắt an đoán.

“Thân thân ngươi yên tâm, thân thể hai người bọn họ quả thực tốt đến khiến người ta nổi giận. Hơn nữa ta vừa cho bọn hắn chút pháp lực mới không lâu, không có việc gì mà.” Hạ Phong an ủi, thuận tiện hung hăng trừng mắt liếc nhìn hai tiểu hài nhi một cái. Đều là chuyện tốt do hai người các ngươi làm, khiến mẫu thân các ngươi lo lắng đến như vậy!

Ô ô ô ——

Âm thanh to lập tức trở thành tiếng nức nở rất nhỏ. Hai tiểu oa nhi quần tã lót trong lòng ủy khuất.

Còn không đều do phụ vương ngươi làm hại!

Mặc dù oán thăm, nhưng từ khi ra đời tới nay, đại chương của Hạ Phong thường thường ở sau lưng Trương Tôn Minh Đức “Ân cần” dạy bảo, cho nên hai bé con từ nhỏ liền đối với phụ vương sinh ra loại tình cảm kính sợ, không dám lỗ mãng. Cho nên tuy rằng ủy khuất, bọn họ vẫn là ngoan ngoãn ngừng khóc.

Làm hại nương tổi thân ái nhất lo lắng như vậy, lỗi a lỗi!

Nhìn hai cái tiểu oa nhi một lần nữa lộ ra vẻ mặt tươi cười, Trương Tôn Minh Đức xem ở trong mắt, cảm động trong lòng.

“Thân thân ngươi không cần phải lo lắng, ta sẽ làm một người “nương tử” tốt hiền thực giỏi giang, tuyệt không cho ngươi mất mặt!” Hạ Phong mặt mày hớn hở.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Tiểu ý của Trương Tôn Minh Đức đã hiện lên trong mắt cũng không biết nói cái gì cho phải, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, nhưn một bên mi nói, “Thật sự sao? Làm nương tử còn phải hầu hạ tướng công?”

“Hắc hắc hắc, hay là thân thân ngươi...” Hạ Phong nước miếng nước miếng “. . . Dục cầu bất mãn. . .”

_ Dục cầu bất mãn : ý nói chuyện xx chưa thỏa mãn đó mà .. A.Phong mặt ngươi đúng là xi măng mà

Thùng !

Đầu bị hung hăng gõ một cái.

Hai cái tiểu bằng hữu không lương tâm cười thăm. Quả nhiên vẫn là mẫu thân lợi hại nhất a!

Ngay sau đó việc này liền được ghi nhận chặt chẽ trong đầu Hạ Hữu Tường cùng Trương Tôn Minh Thụy , sau này vĩnh viễn lợi dụng.

“Cuóp đây cuóp đây ! Có nghe thấy không? Tất cả lăn ra đây cho lão tử! Nếu không ra, nếu không ra —— lão, lão tử sẽ rống tiếp ni !” ngoài xe một trận rống to.

Nghe thấy người nói chuyện không có nhận thức, giờ phút này trong lòng bốn người trong xe đồng thời nghiền ngẫm, chớ không phải là đụng phải người bệnh thần kinh đi?

_ TBD : ta soil ! Con dâu A.Phong xuất hiện rồi, ấn tượng đầu thịch ’kó fair’

Trưởng Tôn Minh Đức đang muốn đi ra ngoài xem cái đền tốt cùng, Hạ Phong giữ chặt hấn, trên mặt lộ ra tươi cười xấu xa.

“Trước đừng đi ra ngoài, ta còn rất muốn nghe xem hấn la hét mà.” Hắc hắc hắc.

“Các ngươi! Các ngươi xem thường người! Đáng giận! Lão tử thực kêu! Ghê tởm tử các ngươi! Đây, đường này là ta khai! Cây này là ta trồng! Nếu muốn đi qua! Để lại tiền mãi lộ! A! Lôi a! Thật là thiên lôi a! Chịu không nổi —— “

_mãi lộ : mua đường

La hét xong ! Lập tức nghe thấy một thanh âm rơi rụng gì đó.

Mọi người cười ngất.

Hấn đến tốt cùng là đến làm cái gì ?

Trưởng Tôn Minh Đức đầu tiên xuống xe, gặp một người thiếu niên thanh tú ngồi chồm hổm trên mặt đất ôm đầu nức nở, bên cạnh còn có một cây búa đầy rỉ sét. Hạ Phong ôm hai cái bé con theo sau đi ra thăm dò xung quanh.

“Không được quấy rối! Biết không?” Hung hấn liếc mắt hai cái cục cứng một cái, Hạ Phong rất rõ, kỳ lân sinh ra liền có ý thức. Hai gia hỏa này ở trước mặt thân thân nghiêm nghiêm trở thành hai cục cứng ngoan ngoãn, nhưng trước mặt hấn lại sẽ nghịch ngợm gây sự tìm phiền toái, cho nên mình mới lấy chính sách “thiết chường” sử dụng với bọn họ. Tuổi còn trẻ liền bú rống bình như vậy, trưởng thành thì sẽ như thế nào ?

Có vẻ hình như Hạ Phong đã quên, luận gây sự hấn chính là tấm gương tốt nhất.

“Ngươi là người phương nào?” Đứng ở trước mặt hấn, Trưởng Tôn Minh Đức hỏi.

Thiếu niên ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy Trưởng Tôn Minh Đức nhãn tình liền sáng lên. Người này toàn thân cao thấp đều ở biểu đạt một việc.

Đại hiệp! Tuyệt đối là đại hiệp! Tuyệt đối là đại hiệp chính nghĩa ! Thật sự là vận khí tốt a!

Lập tức, thiếu niên mắt nước mắt lưng tròng đáng thương mong ngóng trả lời nói: “Bản nhân họ Lâm mệnh Úc, là úc của úc muộn. Sinh năm 1990, năm nay vừa mới mười tám, hoa dạng niên hoa*, nhà ở Trung Hoa nhân dân nước cộng hòa, nãi một học sinh trung học sống trôi nổi giữa, đang muốn chuẩn bị học trường đại tự do. Không biết sao, một ngày đang hảo hảo đi ở trên đường, nhất thời không để ý cái lỗ dưới chân, liền tới chỗ này, không com áo , thật sự là bất đắc dĩ mới có thể có ý niệm động phạm tội trong đầu, đại hiệp a, ngươi tốt bụng cứu cứu ta đi!” Nói xong lập tức ôm lấy chân Trưởng Tôn Minh Đức.

_hoa dạng niên hoa : chỉ tuổi trẻ sức sống dồi dào

Hạ Phong lập tức đen mặt.

“Ngươi đang làm gì đó! Buông ra!” Trong tay còn ẵm hai tiểu tử vương bận kia nên đành chịu. Cũng không thể có chuyện đem bọn họ vứt qua một bên đi? Cho dù phải làm như vậy cũng không có thể ở trước mặt thân thân.

Hai tiểu tử kia cũng sùng sốt. Người này như thế nào lại ôm lấy mẫu thân không thả ra chứ?

Trưởng Tôn Minh Đức trên mặt xấu hổ.

“Ngươi trước buông ra nói sau.”

“Không được!” Lâm Úc nói. “Các ngươi là người có võ công buông tay ra một cái sẽ không biết bay đi nơi nào ! Ta như thế nào bắt được?”

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

“Ngươi không tin ta ?” Trưởng Tôn Minh Đức giận đến tái mặt.

“Không... Cũng không phải...” Bị Trưởng Tôn Minh Đức cố ý lộ ra bất mãn để dụ dỗ, run rẩy buông tay ra.

“Chờ.” Nói xong Trưởng Tôn Minh Đức trở lại trước xe.

“Thân thân ngươi không phải là muốn thu lưu* hần đi?” Hắc tuyến không tự giác rớt xuống dưới.” Nhưng nếu hần muốn tâm hoài bất quy thì làm sao bây giờ?”

_ thu lưu :thu nhận và giúp đỡ

_ tâm hoài bất quy : có ý đồ xấu xa

“Hần không là người xấu.”

“Thân thân ngươi làm sao biết?” Hạ Phong không cho là đúng.

“Hành tẩu giang hồ lâu như vậy, ta nhìn ra được.” Trương Tôn Minh Đức nói, “Cứu mạng một người hơn xây bảy tháp phật.”

“Dù bỏ đói cũng không chết hần.” Hạ Phong trở mình trợn trắng mắt, quên đi, quên đi thân thân nói cái gì thì làm cái ấy, hưởng hờ có ta ở đây, nếu hần có tâm tư xấu xa gì, bốn vương sẽ có biện pháp thu thập hần!

“Được rồi. Dù sao có thêm một ngọn nến lớn cũng không có gì*.”

_ câu này ta chém, thật ra ở đây A.Phong muốn nói có 1 người cũng ko sao

Trương Tôn Minh Đức thấy hần không kiên trì, mỉm cười nói: “Cám ơn.”

“Không cần chỉ nói suông ở ngoài miệng ——” Hạ Phong lại nhắm mắt lại đem mặt đưa qua, thật lâu sau... Mở mắt ra, Trương Tôn Minh Đức đã đi đến thiếu niên trước mặt từ lâu. Cái này Hạ Phong thật buồn bực a!

Hai huynh đệ nhìn bộ dáng ngốc của phụ vương mình như thế, cũng nhắm mắt lại, tự thôi miên.

Không thấy được không thấy được không thấy được...

“Oa! Tiểu bảo bảo thật đáng yêu!” Vừa mở mắt, một gương mặt của thiếu niên trực tiếp hiện ra trước mặt bọn họ.

Thiếu niên không biết khi nào thì đã lên xe, mà xe ngựa cũng một lần nữa chậm rãi chạy ở trên đường.

“Có thể cho ta ôm một cái không?” Trong lòng Lâm Úc tràn đầy chờ mong nhìn Hạ Phong.

A? Tiểu tử này cư nhiên không bị mỹ mạo thiên hạ vô địch của bốn vương đánh bại sao? Thật thú vị! (TDB: ai đó á quá tự sướng goy nha)

“Được.” Hạ Phong thuận tay đem Trương Tôn Minh Thụy đưa tới, chút cũng không để ý tới cặp ánh mắt chứa chan đầy cầu xin kia.

Không cần a phụ vương!

Không như mong muốn, Trương Tôn Minh Thụy vẫn là rơi vào tay Lâm Úc. Gương mặt bị sờ sờ, đùa đùa cánh tay bé nhỏ, trương tôn minh thủy nước mắt lưng tròng, ở trong mắt ca ca tìm được một tia đồng tình cùng thương hại.

“Hần tên gọi là gì?” Lâm Úc hưng trí bừng bừng hỏi.

“Trương Tôn Minh Thụy.”

“Tiểu... Phu nhân, ngươi cùng thiếu gia thật sự là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi, còn sinh ra hai cục cưng siêu cấp dễ thương như vậy! Thật sự là hạnh phúc a!”

“Ngươi người này võ mông ngựa cũng không tồi.” Hạ Phong cười nói.

“Ha hả, đâu có đâu có, quá khen quá khen.”

“Ngươi nói ngươi tới nơi này như thế nào?”

“Không biết như thế nào, lúc đi đường không chú ý dưới chân rồi rơi cái khe rồi xuyên qua.” Lâm Úc thực buồn bực trả lời.

“Xuyên qua?”

“Đúng vậy a.” Một bên “Chà đập” khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của Trương Tôn Minh Thụy, Lâm Úc vừa nói, “Ta là người tương lai.”

“Người tương lai?” Chẳng lẽ là cái khe thời gian sao? Trong mắt Hạ Phong chợt lóe ra tinh quang.

Ha hả a, người trên đời có pháp thuật cao cường có thể làm được như thế chính là ít càng thêm ít, mà người nọ đó là một trong số đó.

Ngọc Hoàng đại đế.

Khó trách ở tam giới truy lùng như thế nào đều tìm không thấy hơi thở của hắn, nguyên lai hắn là chạy tới thời gian tương lai .

Đùa giỡn cũng không nên lấy pháp thuật là đùa như thế, hắn nên biết nếu làm như vậy, vô luận như thế nào tuyệt đối không thể để mình và người tương lai gặp mặt, nếu không trật tự thiên địa sẽ đại loạn.

Xem ra hắn chẳng qua là muốn mượn cơ hội này đi nhìn một cái đi.

Người này vẫn rất xui xẻo, Hạ Phong phiêu Lâm Úc liếc mắt một cái.

Tuy nói rằng có thể lập tức đem hắn trở về, nhưng ——

Nhìn tiểu nhân nhi trong lòng Lâm Úc Hạ Phong cười xấu xa. Để hắn làm bảo mẫu tạm thời vài ngày cũng không tồi đi ! Ha ha a

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Cái tên vô cùng gian trá!

Một bàn tay lau lau mồ hôi lạnh không biết từ khi nào đã ra đầy trên trán , Lâm Úc đem hai tiểu bảo bảo một lần nữa chặt chẽ ôm vào trong ngực.

Vào đêm từng lớp sương mù ẩm ướt buông xuống, móng bị ướt có chút trơn, xiêm y dán sát vào trên làn da phi thường không thoải mái, nhưng hắn lại không dám vận vẹo lưng tung, chỉ sợ đánh thức hai tiểu bảo bối trong lòng.

Hai tiểu tử kia thật tốt số, đang ngủ thật say sưa trong vào tay ôm ấp ấm áp tràn ngập hương vị ngọt ngào.

Ô ô ô —— tại sao mạng của hắn lại khổ như vậy chứ ?

Lâm Úc cắn gặm từng hương vào nơi sâu trong rừng cây, cái nơi mà như đang toát ra khói trắng.

Ngày hôm sau khi đang đi theo bọn người Trương Tôn Minh Đức thì ở trên đường đụng phải một đôi lão phu phụ. Bọn họ giống như đã gặp phải cướp đường, cả người bị thương nhưng lại người không có đồng nào.

Trương Tôn Minh Đức không hổ là tấm gương của võ lâm chính đạo, giống như một đại hiệp trong phim võ hiệp kinh điển, hắn không nói hai lời liền đem xe ngựa cho bọn họ, còn tặng đôi lão phu phụ kia một trăm lượng bạc.

Trời ạ, một trăm lượng bạc hàng thật giá thật sáng bóng đó, ánh mắt Lâm Úc không ngừng nhìn, cứ như vậy cho đến khi số bạc rơi vào trên tay lão nhân, cùng xe ngựa.

Ai . .

Sau đó, tên đáng thương là hắn cuối cùng phải biến thành xe người hình người, trừ bỏ không hai gã nam tử trưởng thành ở ngoài, những thứ khác bao gồm vật phẩm cộng thêm hai cái bé này đều để một mình hắn trông nom. TBD : osin ko công =]]

Đều là lỗi của “Phu nhân” rồi! Vì cái gì cũng không chịu mua chiếc xe ngựa ? Không phải là. . . Có ý chinh hắn chứ ? Ý niệm có vẻ “Ngu xuẩn” này lập tức chui vào trong đầu Lâm Úc.

Không thể nào ——

Nhưng nói lại khi Lâm Úc biết được Hạ Phong đích thực là một nam nhân, tâm đều vỡ thành từng mảnh từng mảnh.

Cùng lúc đó, một cái nghi vấn ở trong đầu hắn sinh ra. Hai người con trai này đến tột cùng là như thế nào mà có ?

Trăm tư* của Lâm Úc không được giải đáp, cuối cùng đầu đầu đến muốn nứt ra, rốt cục tuyên bố bùng tha.

_ trăm tư : trăm suy nghĩ, trăm nghi vấn

Không biết lúc này bọn họ đang làm gì ở đó ni ? Nhìn cái nơi ở xa xa, trong mắt Lâm Úc nước mắt lưng tròng.

Bọn họ đang làm gì ở đó ni ? Về vấn đề này thì. . .

Xa xa trong rừng có một hồ suối nước nóng.

Trong ao hơi nước lượn lờ, lá cây rơi xuống nổi trên mặt nước, từng làn sóng nhẹ nhẹ nhô lên đập xuống trôi bồng bềnh. Ở một nơi nhỏ nhỏ trong trời đất, vàng trắng sáng nhô lên cao, chứng kiến mối quan hệ nam nam đang dây dưa không rõ.

Hừ hừ, cũng không sợ người khác nhìn thấy sẽ đau mắt hột à !

Trên Cung Quảng Hằng Nga đang ôm thỏ ngọc, khoe miệng hơi hơi rút gân. Kỳ Lân chết tiệt ! Cur nhiên còn trước mặt bản tiên tử mà khoe khoang! Thật sự là đáng giận a!

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Hạ Phong ôm thật chặt cả người Trương Tôn Minh Đức đang vô lực, không cho y té vào trong ao để tránh sắc nước.

“Thân thân ngươi có khỏe không?” Hạ Phong ân cần hỏi.

“... Ngươi cứ nói đi?” Hữu khí vô lực trả lời, Trương Tôn Minh Đức cảm giận nghĩ. Tuy rằng bởi vì gấp rút lên đường cùng phải chiều cổ hai tiểu nhân, hai người đã thật lâu chưa làm qua , nhưng cũng không cần lập tức liền làm kịch liệt như vậy chứ?

“Hắc hắc hắc, nhất thời nhịn không được thôi.” Hạ Phong hắc hắc cười làm lạnh, ân cần vì Trương Tôn Minh Đức mát xa thân thể đã bủn rủn.

“Ngươi để Lâm công tử cùng bọn họ ở lại trong rừng không sợ sẽ gặp nguy hiểm sao?” Trương Tôn Minh Đức đem sức nặng toàn thân đều đặt ở người trước mặt mình, biếng nhác nói. Ngâm mình ở trong ôn tuyền làm thân mình người ta thờ dài vì quá thoải mái, giống như đã thật lâu rồi cũng chưa từng có cảm giác thoải mái như vậy. Là bởi vì nguyên do cách sơn trang càng ngày càng gần.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

“Không cần lo lắng, ta đã bày bố kết giới ở bốn phía xung quanh bọn họ. Không ai có thể phát hiện bọn họ rồi.”

” Vậy sao? Vậy là tốt rồi... Uy, chúng ta đã đi ra lâu rồi đi, trở về nhanh đi.”

“Một chút nữa, một chút nữa thôi.” Hạ Phong lưu luyến vỗ về làm da Trương Tôn Minh Đức đang ngâm trong nước. Thật là, vô luận ở lúc nào đụng đến thân thể thân thân cảm giác đều là thoải mái như vậy a! Hội nghị. (TBD : tiểu Minh ngươi cho hắn ăn đậu hủ free nữa goyy T_T)

Quên đi.

Trương Tôn Minh Đức tiếp tục yên lặng đợi ở trong lòng ngực của hắn.

“Sợ sao?” Một trận yên tĩnh, Hạ Phong đột nhiên đưa ra vấn đề khiến Trương Tôn Minh Đức trong khoảng thời gian ngắn có chút không hiểu.

“Cái, cái gì?”

Thấy Trương Tôn Minh Đức có chút sờ không hiểu, Hạ Phong lại dùng chút sức ôm lấy thân thể trong lòng.

“Ha ha a, chúng ta không phải muốn về nhà sao?” Hạ Phong nhin không được hít hít sau gáy của Trương Tôn Minh Đức.”Chúng ta có nên sắp xếp trước những tình huống sẽ xảy ra khi gặp a? Chúng ta phải thông đồng trước, để tránh khỏi tới lúc đó lại dể lộ.”

“... Chúng ta có thể ở đây bao lâu?”

“Cái này thì “Hạ Phong làm bộ tự hỏi một chút, sau đó cười nói, “Chúng ta muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu.”

“Nhưng chúng ta...” Bất lão bất tử, một ngày nào đó cũng sẽ lộ ra dấu vết.

“Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, thân thân ngươi làm gì lo lắng nhiều như vậy chứ ?”

“Ha ha, nói rất đúng a, có con kỳ lân luôn luôn yêu thích làm bừa là ngươi ở đây, trên đời này còn có cái gì là không thể làm đến ?” Trương Tôn Minh Đức khẽ nở một nụ cười lộ khó có được.

“Vậy thưởng cho ta một chút đi...”

Lại một hồi kịch liệt “Giao phong” mở màn.

Trưởng Tôn, xem ra các người thật là cần một chiếc xe ngựa a!

Rất cục lại ra đi .

Lâm Úc cao hứng cực kỳ, bởi vì hẳn lại có thể tọa xe ngựa, nhưng lần này người ngồi ở ngoài xe ngựa đổi thành Hạ Phong.

Trong lòng Lâm Úc đối việc này cũng nhất thanh nhị sở* vì không cho thân thể Trưởng Tôn Minh Đức có gánh nặng quá lớn, hẳn chủ động đem một trong hai đứa nhỏ ôm vào trong lòng .

_ nhất thanh nhị sở : hiểu rõ

“Lần này Trưởng Tôn thiếu gia người ôm tiểu công tử đi.” Lâm Úc háo ý nói.

Trưởng Tôn Minh Đức không nói lời nào, chính là thân nhiên cười.

Hạ Hữu Tường ở trong lòng Trưởng Tôn Minh Đức nở nụ cười giả tạo. Mẫu thân hình như cũng không muốn đi sửa sai cho đồ ngốc kia mà.

Trưởng Tôn Minh Thụy thì chỉ có thể ở trong lòng Lâm Úc khóc không ra nước mắt.

Kính nhờ! Người trước đem ta cùng ca ca làm cho rõ rồi hãy nói những lời như thế đi! Người người luôn ôm là ta a! Mẫu thân, ta rất nhớ người a!

Mỹ nhân thật dễ dàng đưa tới mầm tai vạ, nhưng nếu bên người còn có đi theo một người thích chuyện xằng bậy hơn nữa luôn ở trong lúc đó vô tình gặp phải phiền toái , tỷ như một vị gia khóa vô tri tới từ thế giới tương lai, thì tình thế liền càng thêm ác liệt.

Hết thấy đều phát sinh ở trước quầy hàng nho nhỏ trong một cái chợ.

“Uy! Người rốt cuộc mua hay không mua? Không mua đừng cản đường!” Chủ quán chứa hung thần ác sát đối diện với một thiếu niên thanh tú rổng to một trận.

“Khách hàng là thượng đế người chưa nghe nói qua à ! Mẹ nó thái độ kém như vậy cần thận lão tử khiếu nại người!” Thiếu niên thanh tú không cam lòng yếu thế quay lại rổng. Chủ quán á khẩu ngay tại chỗ.

Vốn là cùng Trưởng Tôn Minh Đức đi ngang qua nơi đây để mua thức ăn với vài vật phẩm, nhưng Lâm Úc lại bị cái sạp này hấp dẫn.

Thật là một con thỏ nhỏ đáng yêu ! Thật là một con mèo nhỏ đáng yêu ! Thật là một con chó nhỏ đáng yêu ! Thật là một tiểu quý đáng yêu! Thật là một nho nhỏ đáng yêu

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

“Đừng nhìn , bọn họ đều là thứ để ăn.” Trưởng Tôn Minh Đức ở một bên lạnh lạnh nói.

“Cái gì! Ăn?” Các con vật này đáng yêu biết bao a, thật sự là rất đáng thương !

Vì thế, trung học khi gia nhập hiệp hội trân trọng động vật, hiện giờ tâm lòng thương cảm của Lâm Úc đặc biệt dâng trào tựa như đang phe phẩy cái đuôi nói với Trưởng Tôn Minh Đức: “Thiếu gia, người xem này cứu người một mạng hơn xây bảy tháp phật... Đương nhiên người cùng động vật là ngang hàng, chúng ta...”

Mặt Trưởng Tôn Minh Đức nhăn nhu, vừa muốn nói chuyện, liền nghe thấy một thanh âm non nớt của tiểu hài tử : “Thứ tốt! Bỏn thiếu gia thích!”

Lâm Úc nhìn lại, một gã tiểu công tử thân hoa phục* cộng thêm một đám người đáng người cao to đứng mảnh sau lưng đứng trước sạp, đem quán chứa dọa đích thẳng run run: “Tào, tào công tử...”

_ hoa phục : trang phục rực rỡ, màu mè

“Những thứ này bỏn thiếu gia đều mua.” Ném ra một khối vàng, đứa bé từ kiệu ngạo kia nói.

“Chờ một chút!” Lâm Úc chạy nhanh tiến lên không để ý Trưởng Tôn Minh Đức đang ngăn trở. “Người sẽ không tính ăn bọn họ chứ?”

“Đương nhiên là lấy để ăn a? Không phải thế sao còn nuôi ? Thịt của mấy tiểu nhân này thật non mềm a.” Tiểu hài nhi nghiêng mắt nhìn Lâm Úc, một bộ dáng hương ba lão* chưa bao giờ thấy qua.

_huong ba lão : lão nhà quê

“Ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi... Ngươi ăn chúng nó... Sẽ, sẽ bị báo ứng !” Nghẹn nửa ngày, Lâm Úc nhanh trí nói.

“Báo ứng?” Tiểu công tử méo mó đầu.

“Đúng vậy, ngươi ăn chúng nó, buổi tối chúng nó sẽ chạy đến tìm ngươi, oa, từ ở dưới sàn của ngươi chui ra, từ trên sàn nhà ngươi bốc lên, lúc ngươi ngủ sẽ thọt lét ngươi rồi...”

Về mặt của mọi người xung quanh đều có hắc tuyến rơi xuống. (chính là cái này ==”)

“Ngươi, ngươi không phải nói thật chứ ?” Ân thanh của tiểu công tử giống như đang run rẩy nói.

“Đương nhiên là thật sự!” Khẩu khí của Lâm Úc kiên định vô cùng làm cho tiểu công tử dao động, không hổ là tiểu hài tử a, dễ dàng gạt.

“Vậy ngươi nói nên làm cái gì bây giờ?”

“Đương nhiên là đem bọn họ phóng sinh.”

“Phóng sinh?”

“Đúng.”

“... Hảo, bản công tử nghe ngươi một lần.”

“Thiếu gia...” Hộ vệ ở một bên xen mồm vào nói.

“Đều câm miệng cho bản thiếu gia!”

“Ngươi thật sự thả bọn họ?” Lâm Úc có chút không xác định nói.

“Bản thiếu gia nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy!”

“Vậy ngươi thề đi.”

“A? Ngươi không tin bản thiếu gia?” Tiểu công tử mất hứng.

“Ngươi thề ta liền trăm phần trăm tin!” Lâm Úc cứ như thế mà nói, chút cũng không chú ý tới thân thể của Trương Tôn Minh Đức cứng ngắt trong nháy mắt. Gan của người này cũng thật lớn! Trương Tôn Minh Đức chú ý nhất cử nhất động của một đám bọn đại hán bên đối phương.

“Tốt lắm!” Tiểu thiếu gia cũng quật đứng lên, “Bản công tử thề, nếu không đem bọn họ phóng sinh, thiên lôi sẽ đánh xuống! Được rồi đi?”

“Được.” Thật đúng là dám nói. Trương Tôn Minh Đức tự tiểu phi tiểu*.

_tự tiểu phi tiểu : cười mà không cười.

Lâm Úc giống như tướng quân chiến thắng, bất quá là bị Trương Tôn Minh Đức cứng rắn lời đi.

Còn lại vị tiểu công tử đang thở gấp cùng với bọn hạ nhân đi cùng nói: “Như thế nào? Còn không mau bắt bọn nó thả?”

“Chính là...” Một người trong đó khó xử nói: “Công tử không phải tính bắt bọn nó lấy đến nấu thuốc sao?”

“Đáng giận! Bản công tử đổi ý được không!”

“Được được được!”

“Đúng rồi! Đây chính là lần đầu tiên bản công tử làm tốt sự mà, đi, lấy bút đến đây khắc trên lưng của con rùa tên của bản thiếu gia. Làm biểu hiện việc công đức của bản thiếu gia... Nhớ kỹ phải dính vào nước son hồng, đừng cho nó phai!”

“Thiếu gia anh minh!”

“Ha ha ha ha ha! Đó là đương nhiên!” Tiểu công tử bừa bãi cười to, một chút cũng không dự đoán được này hành vi này sẽ mang lại điều gì cho hắn.

Phật viết: không thể nói, không thể nói vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Sau đó, Lâm Úc ra một thân mồ hôi lạnh.

Bởi vì trên đường Trương Tôn Minh Đức vừa mới nói cho hắn thân phận Tào tiểu công tử kia .

Không chỉ là nhà đại phú, còn cùng quyền quý cấu kết. Muốn trêu ghẹo tiểu gia hỏa này, phỏng chừng về sau bọn họ nhất định có đủ phiền phức.

Nuốt nuốt nước miếng, Lâm Úc ở trong lòng thề, về sau không bao giờ ... nữa hội xen vào việc của người khác...

“Công tử ngươi như thế nào cho tới bây giờ còn không sợ chứ?” Lâm Úc khó hiểu.

Trong lòng thờ dài một tiếng, Trương Tôn Minh Đức nói: “Chuyện mạng người còn lớn hơn trời, nếu có người bị tổn thương đến tính mạng, lại nguy hiểm tại hạ đều không thể chối từ một mình gánh chịu, bất quá ngươi... Chỉ có thể nói, lòng dạ rộng rãi của ngươi thật đúng là làm cho Trương Tôn Minh Đức bội phục.”

Ngụ ý là, giác ngộ của ngươi Lâm Úc rất cao, vì sống chết của mấy cái tiểu động vật sinh tử mà cũng có thể lấy thân mạo hiểm.

“Ách...”

Hai người trở lại xe ngựa chỗ, cất kỹ vật phẩm.

“Thân thân ngươi rốt cục đã về rồi!”

Tinh thần còn chưa kịp phản ứng, Hạ Phong đã mãnh liệt nhào tới, ôm lấy Trương Tôn Minh Đức cọ sát một trận, Lâm Úc ở một bên xem vào trong mắt, nhất thời toàn thân nổi lên vô số nổi da gà, dứt khoát không nhìn nữa, chạy đến bên cạnh đùa với hai cái tiểu bảo bảo.

Trương Tôn Minh Đức mắt thật lớn sức lực mới kéo được khối cầu bì cao được này xuống, nắm lên cái tay nải liền sủy cho hắn.

_ cầu bì cao được: +nghĩa trần trụi : thuốc bôi lên da chó =)) , +ẩn ý : dán chặt

“Còn không mau mặc vào.” Thuận tiện hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái.

Về mặt Hạ Phong bắt đắc dĩ, chỉ có thể ngoan ngoãn mở ra tay nải lấy nữ trang bên trong ra.

“Ài, lại mặc cái này. Ha ha a, tiểu Lâm tử nha, thật là muốn nhìn xem nhân gia ăn mặc giống nữ nhân?” Mị nhãn ném đi.

“A? Đây, ha ha a...”

Xinh đẹp về xinh đẹp, nhưng vì cái gì chỉ cần tưởng tượng người nọ là cái nam đích, liền không tự giác nhớ tới gay ở Thái lan chứ ? Toàn thân Lâm Úc lạnh run một trận.

Hai ngày sau, tại đại môn Minh Ngọc Sơn Trang .

Gió thu hiu quạnh, một chút cũng không nhận ra khí thế ngày xưa của Minh Ngọc Sơn Trang. Đại môn khép kín, kiến trúc đơn giản cổ xưa lộ ra vài phần suy sút cùng thê lương.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, nơi sinh sống hai mươi năm lại trở nên suy tàn như thế, Trương Tôn Minh Đức cố nén cảm giác chua xót đang dâng lên trong lòng mà tiến lên, giờ lên tay phải đến trên ván cửa không nhẹ không nặng gõ ba tiếng.

“Ai nha?” Cũng không lâu sau cánh cửa liền bị mở ra.

Người tới vừa thấy Trương Tôn Minh Đức, cả người giống như đang bị sét đánh, hung hăng run lên, toàn thân cứng ngắc trong phút chốc, coi như bị người ta điểm huyệt. Ánh mắt trừng to nhỏ như mắt trâu, ngay cả mí mắt cũng chưa chớp một chút.

Hơn nửa ngày, người tới mới có động tác. Chỉ thấy hắn lệ nóng doanh tròn, khóe không thành tiếng đích nói:

“thiếu, thiếu, thiếu gia... Ngài, ngài đã về rồi... Ta không phải đang nằm mơ đi... Thiếu, thiếu gia...” Lý truyền run rẩy vươn tay ra sờ sờ thiếu chủ nhân nội tâm cũng đang kích động vạn phần. Xúc cảm ấm áp khiến hắn rốt cục xác định thấy đây tuyệt đối không phải hồn phách của Thiếu chủ nhân.

“Ta không chết.” Thiên ngôn vạn ngữ quanh quẩn trong đầu, nhưng giờ này khắc này, đôi môi khẽ run cũng chỉ có thể nói ra vồn vện một câu. Hạ Phong không nói gì tiêu sái đến bên cạnh hắn, cầm tay hắn.

“Bình an trở về là tốt rồi...”Sát lau nước mắt, gặp Thiếu phu nhân đi lên phía trước, khuôn mặt xinh đẹp mỉm cười làm cho lòng Lý Truyền tràn đầy vui mừng.

“Cha ta cùng... Mẹ ta đâu?”

“Lão gia cùng phu nhân...”Lý Truyền nhìn xem vẻ mặt tràn đầy mong chờ cùng chút sợ hãi kia của Thiếu chủ, trong lòng đau xót.

“Bọn họ...”

Chẳng lẽ thiếu gia bọn họ cũng không biết sao? Cũng đúng, thiếu gia ở nơi yên tĩnh dưỡng thương, ngăn cách, hơn nữa từ lúc đó lão gia không hề làm mình chủ võ lâm, chuyện đã xảy ra ở Minh Ngọc Sơn Trang cũng không còn ai truy vấn dù chỉ nửa câu.

“Bọn họ làm sao vậy?”Một cổ dự cảm xấu này lên trong lòng, môi Trương Tôn Minh Đức nhất thời trắng bệch.

“Hắn, bọn họ ở ba tháng trước cũng đã qua đời!”

“! ! !”

Tất cả mọi người lập tức ngốc tại chỗ, ngay cả Hạ Phong cũng đều lộ ra biểu tình khiếp sợ khó có được.

Tại sao có thể như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Mộ của nhị lão ngay phía sau núi tại Minh Ngọc Sơn Trang, tựa núi kề nước, là một nơi thanh tú.

Con mưa phùn rơi nhẹ nhàng trong không trung, một giọt rơi lạc ở trên mặt Trương Tôn Minh Đức, tích góp, chảy xuống, giống như lệ phi lệ.

Buồn cười buồn cười.

Bọn họ cho là mình vứt bỏ trần thế mà đi, thương tâm bi thiết, lại không biết hắn còn hão hão sống ở trên đời này, ngày ngày hạnh phúc.

Buồn cười buồn cười.

Chính mình đang vì lần thứ hai gặp lại mà do dự phiền não, nào biết đâu rằng hai người sớm cùng chính mình âm dương cách xa nhau, không hẹn gặp lại.

Vì cái gì đi nhanh như vậy? Còn chưa kịp ôm hai cái tôn tử mà.

Giống như nhớ lại cái ngày, trên bàn ăn, Nhị lão oán giận, không biết phải đợi năm nào tháng nào mới nhìn thấy đến bảo bối tôn nhi. Hiện tại thì sao? Người đã mất đi, cốt đã thành bụi, chỉ có thể ôm hai con đi đến trước mộ, để cho cha mẹ xem rõ ràng.

Nhưng bọn họ thật sự, có thể thấy sao?

Bách thiện hiếu vi tiên. Thế nhân trời cao lại không đợi hắn trả hiếu, liền đoạt đi thân phụ mẫu.

_Bách thiện hiếu vi tiên :100 điều lấy hiếu làm đầu

Chuyện thế thì làm sao chịu nổi?

“Bọn họ là chết như thế nào?”

“Bệnh nặng không thể trị”Lý Truyền sát nước mắt nói, “Nhị lão nghĩ đến thiếu gia đã chết, cả ngày mặt co mày cau, bị bệnh cũng không để các đại phu trị liệu, cuối cùng rốt cục không thể trị...”

“Ta đã biết. Lý quản gia, mấy ngày nay vất vả người.”

“Thiếu gia đừng nói như vậy. Thiếu gia cùng Thiếu phu nhân có thể bình an trở về, lão gia cùng phu nhân ở dưới cửu tuyền cũng có thể sáng mắt.”

Ban đêm phòng ngủ.

“Minh Đức, ta...”

“Ta hiểu được, ngươi không cần phải nói cái gì. Việc này cũng không trách ngươi.” Trương Tôn Minh Đức sắc mặt tái nhợt mỗi một.

May mắn đã đem hai tiểu nhân đầu đến chỗ tiểu Lâm tử, Hạ Phong không muốn phụ trách.

“Làm phạm nhân, luôn sẽ có một ngày như thế. Hiện tại ta chỉ muốn biết, ngươi có thể mang ta gặp bọn họ được không?”

Hạ Phong bắt đầu đi về phía trước.

“Người sau khi chết, hồn phách sẽ bị đưa tới địa phủ, qua thời gian bảy ngày phải đầu thai chuyển thế, nếu không sẽ biến thành cô hồn dã quỷ.”

“Vậy ngươi có thể tra được bọn họ đầu thai đến gia đình nào được chứ?”

“Có thể.”

“Giúp ta.”

Hạ Phong đau lòng ôm thân thể lão đạo muốn ngã của Trương Tôn Minh Đức, song song nằm xuống.

“Không cần ngươi nói ta cũng sẽ giúp ngươi, an tâm đi.” Chính là, đi qua cầu Nê Hà, uống xong canh Mạnh bà, chuyện trước kia đều quên hết, hy vọng đến lúc đó Minh Đức y có thể hiểu, duyên phận giữa y cùng bọn họ đến lúc này, đã hết.

Lúc này Trương Tôn Minh Đức mới nhắm lại hai mắt ngủ thật say, trong mộng mơ hồ thấy lại khi phụ thân dạy hắn tập võ vừa nghiêm khắc vừa quan tâm, còn có nương mím cười từ ái, vì mình bùng lên một chén cháo hương vị ngọt ngào, nội tâm dịu dàng...

Đêm đã khuya, nhưng hai mắt Hạ Phong lại mở to, vẫn chưa đi vào giấc ngủ.

Việc này nghe tới có chút kỳ quái, xem ra vẫn là điều tra một chút cho thỏa đáng.

Chậm rãi nhắm lại hai mắt, hô hấp trầm ổn, nhưng lại có một tia bóng trắng theo trong cơ thể bay ra. Hai tay ôm chặt Trương Tôn Minh Đức vẫn chưa thả lỏng, nhưng giờ phút này linh hồn của Hạ Phong, đã bay ra, thẳng xuống âm tào địa phủ.

Diêm vương gia, ngươi cũng thật xui xẻo đi.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Ác mộng! Quả thực là ác mộng!

Diêm vương hai mắt biến thành màu đen, muốn ngất đi, hơn nữa ngày mới nhìn rõ vị khách không mời mà đến trước mặt.

Đêm dài vắng người, vốn phải hảo hảo ngon giấc, diêm vương chìm trong giấc mộng đẹp trái nắm phải ôm, đột nhiên không biết tại sao lại giật mình, toàn thân mồ hôi lạnh ứa ra.

Sao lại thế này?

Diêm Vương đang trong trạng thái ý thức mơ hồ thì mở mắt ra... má của ta ơi!

Chỉ thấy một người đang đứng thẳng trước giường mình, sắc mặt bị bao phủ bởi bóng tối, toát ra sự âm trầm khủng bố...

“Kỳ, kỳ lân vương?”

“Đi ra.”

Ngữ khí đơn giản nhưng tràn ngập vô cùng âm lãnh làm cho tâm tình của diêm vương không yên tới cực điểm. Làm sao vậy? Không phải là hắn đã biết cái gì đi?

Trên điện, không đợi Diêm vương gia ngồi vững vàng, Hạ Phong trực tiếp vào thẳng đề tài.

“Trưởng Tôn Hiền cùng Tiêu Vũ Lam là như thế nào mà chết?”

“Bọn họ... Đây...” Nghe xong câu hỏi của hắn, Diêm Vương nuốt nuốt nước miếng. Vấn đề cũng quá sâu sắc đi, Diêm Vương không khỏi do dự.

“Bọn họ thật sự là bệnh chết sao?” Người gây sự Hạ Phong, không đạt mục đích thế không bỏ qua. “Thành thật nói cho bổn vương, nếu không bổn vương chỉ có noi theo con hầu tử năm đó.”

“Bọn họ... À?”, Diêm Vương vốn còn muốn lảng tránh rốt cục cũng bỏ cuộc, đi đến trước bàn cầm lấy sổ ghi chép sinh tử. “Vẫn là thỉnh kỳ lân vương tự mình xem qua đi.”

Cầm lấy sổ ghi chép sinh tử, Hạ Phong từng tờ từng tờ lật xem, cuối cùng rốt cục tìm được tên hai người.

Trưởng Tôn Hiền: chết oan chết uổng

Tiêu Vũ Lam: chết oan chết uổng

“Chết oan chết uổng?” Ngờ điều mềm nhẹ làm cho Diêm Vương run rẩy một phen.

“Biết là ai làm sao?”

“Cái này không được biết rồi.”

Khẽ cắn môi, Hạ Phong đứng dậy liền nghĩ muốn rời đi, đi chưa được mấy bước, phía sau liền truyền đến thanh âm Diêm Vương.

“Kỳ lân vương, vạn vật đều có định số. Ngài cứu Vương phi đánh vỡ số mạng của hắn, đồng thời liền cũng đánh vỡ mệnh số của người khác. Đây là trời cao đã định, nhân quả tuần hoàn a.”

Kỳ lân vương chậm rãi xoay người, sắc mặt âm trầm không chừng.

“... Nếu mệnh số của nhiều người như vậy cũng đã bị phá, một người này cũng không kém.”

Lúc sáng sớm, sắc trời mới hừng sáng.

“Thân thân, hiện tại ngươi có tính toán gì a?” Biết trong lòng người đã thanh tỉnh, giọng Hạ Phong khàn khàn nhẹ nhàng hỏi.

“... Không biết.” Một lát sau mà, Trưởng Tôn Minh Đức đang đưa lưng về phía hắn mới thân nhiên ra tiếng.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, khó khăn mới có thể ra ngoài một chút, chúng ta đi bước chân vào giang hồ thế nào?” Nói xong nói xong, tinh thần Hạ Phong liền tỉnh táo.

“Ta còn chưa từng có hiểu biết qua.”

“Bước chân vào giang hồ?” Trưởng Tôn Minh Đức nghĩ nghĩ, “Nhưng bọn nhỏ...”

“Hắc hắc, có bảo mẫu mang theo thôi, không có việc gì đích.” Tin tưởng Lâm Úc giờ phút này mà nghe thấy lời này chắc chắn hô to thác thượng tặc thuyền.

_ thác thượng tặc thuyền (錯上賊船): có ai biết câu này nghĩ rỳ hum

“Được rồi.”

Kỳ thật Trưởng Tôn Minh Đức cũng hy vọng có thể làm giảm đi chút thống khổ trong lòng khi mất đi người thân. Vì thế, con của tiền minh chủ võ lâm, Trưởng Tôn Minh Đức đồn đãi bị bạch linh phu nhân giết chết tái xuất giang hồ, làm cho mọi người lâm vào sợ hãi. Về chuyện hắn cùng phu nhân đại nạn không chết thì có đủ loại truyền thuyết trong một đêm liền truyền khắp đại giang nam bắc, đương nhiên đây là nói sau.

Đại môn sơn trang.

“Ài, từ lão gia phu nhân qua đời lúc sau, tất cả người hầu ở trong nhà đều bỏ đi hết. Hiện tại lão phu rốt cục cũng đợi được thiếu gia trở về, nhưng...”

“Kia người cùng chúng ta đi cùng không được sao?” Lâm Úc ở một bên xen mồm vào nói.

Lý Truyền lắc đầu, nói.

“Ta phải thay thiếu gia cùng phu nhân coi chừng dùm nhà này, ngày sau thiếu gia nếu là cảm thấy được một môi, cũng có cái chỗ an tâm để về.”

Nhìn Lý Truyền từ nhỏ đã trông nom chính mình lớn lên, hiện tại mái tóc đã bạc phơ, Trưởng Tôn Minh Đức tựa như cảm thấy, nói cái gì đều nói không nên lời, đi lên ôm cổ hắn. Năm đó thân hình cao lớn hiện giờ so với chính mình còn muốn thấp hơn một đầu, năm tháng như thời đưa, sự tình bây giờ đã thay đổi nhiều ít, duy chỉ có chính mình... .

Hạ Phong ở bên cạnh tuy rằng toàn thân không thoải mái, nhưng cũng biết hiện tại cũng không phải là lúc ăn bận dầm chua .

“Chúng ta đi .” Buồng Lý Truyền ra, Trưởng Tôn Minh Đức nói.

Lý truyền nhìn theo đoàn người Trưởng Tôn Minh Đức đi xa, thẳng đến khi nhìn không thấy xe ngựa mới thôi. Quay đầu chăm chú nhìn tòa nhà lớn này, hồi tưởng lại cảnh tượng náo nhiệt trước kia, cảnh còn người mất, không khỏi lẫn lẫn rơi lệ.

“Lão gia phu nhân, các người trên trời có linh thiêng nhất định phải phù hộ thiếu gia cùng Thiếu phu nhân lên đường bình an.”

Trưởng Tôn Minh Đức một mình vội vàng xe ngựa, về mặt chuyên chú.

Lúc này Hạ Phong vén rèm đi ra, ngồi ở vị trí bên cạnh y, trầm mặc không nói.

Nửa ngày.

“Người vào đi, hai người con trai một mình Lâm Úc chiếu cố không đủ.”

Ha hả cười, Hạ Phong nói: “Yên tâm, hấn rất mạnh mẽ .”

Có đúng hay không ? Trong xe Lâm Úc một tay nâng một người kể chuyện cô bé lọ lem, hai cái tiểu tử đang nghe cũng rất nồng nhiệt.

“Minh Đức.”

“Ân?”

“Muốn khóc sẽ khóc đi, nơi này chỉ có ta ở đây.”

“...”

Vươn tay, Hạ Phong ở trên mặt Trưởng Tôn Minh Đức chậm rãi lướt qua, xúc cảm ướt át khiến hấn sinh tâm thương tiếc.

Một ngày nào đó, tất cả những gì gắn liền với người ở trên đời này đều mất đi, những gì người lưu luyến hết thảy đều không còn nữa tồn tại, đây là không thể tránh khỏi a.

Thực xin lỗi.

TBD : com đi com đi còn 8 chương nữa !! com nhieu nhieu ta tung hết 1 lượt hum ta lê lếch wa mấy tháng !! 0v0

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Giang hồ, cái gì là giang hồ?

Theo kinh nghiệm coi kịch võ trang cổ nghiệp của Lâm Úc y, hấn đã dành rất nhiều thời gian rảnh rỗi vô nghĩa để mà rút ra cái kết luận.

Điểm thứ nhất.

Giang hồ, chính là nơi để một cái đám không có lý trí, với đủ mọi loại dây dưa không rõ ràng thí dụ như giết phụ giết vợ giết huynh giết cha mẹ vợ, giết thầy giết sư mẫu giết sư muội sư huynh cộng thêm mấy con tiểu hoàng cầu cũng không buông tha, đủ loại cừu hận không chế được đại não, một nhóm người không có lý trí làm gì cũng đều mạnh động cố chấp ngu như trâu, là nơi phụng sự cho việc giết người trả thù vân vân.

Điểm thứ hai.

Giang hồ, chính là nơi nói cho một đám người nghèo kiết không biết thứ gì gọi là gạo chờ đợi để dành lấy bảo tàng vĩ đại của một vị hoàng đế, tướng quân, phản tặc, thái giám của một triều đại nào đó hoặc là tiết lộ cho một đám người tu luyện võ công đến tẩu hỏa nhập ma biết nơi cất giấu một bản tuyệt thế võ công rách nát không còn trọn vẹn của một cao thủ võ lâm đã chết mấy trăm năm trước lưu lại, cũng là nơi có áp lực vô hình thúc toàn bộ giang hồ bắt đầu nhiệm vụ tìm báu vật và cung cấp tròn vẹn những loại nhu cầu quanh thân trong khi đi làm nhiệm vụ (ví dụ bản đồ tìm báu vật, chìa khóa căn dùng để sở hữu báu vật, giải quyết những vấn đề về cơm canh địa điểm dừng chân cho người đi tìm báu vật, cùng với cung cấp rừng cây,

khách ***, tửu quán để chém giết lẫn nhau vân vân.

Đệ tam điểm, cũng là có tiền đồ nhất một chút.

Giang hồ, chính là để cho sau khi mỗ hoàng tử nữ hoàng của triều đại, bị vương gia tướng quân chư hầu vân vân lật đổ soán vị, thông gian bán nước đủ loại hành vi nguy hại an toàn quốc gia làm nơi để duy trì và che dấu hành động. Đó cũng là cấp bậc cao nhất, ảnh hưởng lớn nhất đến thay đổi cũ mới, là môi trường thích hợp nhất để nổi lên hoạt động thay đổi triều đại.

Đương nhiên, những điều này là do ở trong hoàn cảnh lớn tổng kết mà ra.

Nhưng đối giờ phút này có một sự kiện rõ ràng nhất là Lâm Úc đang dùng chính thân thể thử nghiệm chứ không phải ngồi trước TV còn ăn bông. Căn cứ chuyện thực sự đang diễn ra trước mắt hắn mà rút ra được kết quả, hắn phải vì giang hồ cho thêm một định nghĩa nữa:

Giang hồ, còn có thể là nơi chém giết lẫn nhau của một đảng xú nam nhân chết đói tranh giành với nhau vì một mỹ nhân chưa bao giờ thấy qua hay là một vị tiểu thư, phu nhân, danh kỹ thậm chí là nam nhân có diện mạo tịnh lệ vân vân được một đám người đặt ra điều kiện quan trọng để được gọi chung là hồng nhan họa thủy.

Mẹ nó, hắn sớm nên hiểu cái gì gọi là hồng nhan họa thủy.

“Cút !” Thu hồi kiếm Chớ Ly trong tay, Trương Tôn Minh Đức phun ra nói.

Mà Hạ Phong đứng ở một bên lạnh lạnh nói: “Hừ hừ, muốn đánh ý định đến ta, cũng không nhìn xem ta tướng công là ai?”

“Y là ai vậy? Lão tử nhất định phải...” Đại ca cầm đầu hung hăng hỏi.

“Ha ha, y chính là Trương Tôn Minh Đức con tiền minh chủ võ lâm Trương Tôn Hiền, sợ rồi sao?”

Hạ Phong đắc ý dào dạt, nhưng Trương Tôn Minh Đức lại nhú mày, hơi hơi lộ ra thần sắc không đồng ý.

Y vốn không hy vọng để nhiều người biết y tài xuất giang hồ. Nhưng Hạ Phong không biết tại sao lại giống như là ước gì toàn bộ người trong thiên hạ đều biết được Trương Tôn Minh Đức y đã tìm được đường sống trong chỗ chết.

“Cái gì?” Đối phương nhất thời giống như là đang sống mà thấy quỷ bị ghen ở cổ họng.” Trương, Trương Tôn Minh Đức? Trương Tôn Minh Đức đã chết kia?”

“Mẹ nó người nói ai đã chết?” Hạ Phong lúc này trợn mắt nhìn.

“Trương, Trương, Tôn... Các người nhớ kỹ lão tử !” run rẩy nói xong, liền bỏ chạy như một đàn chuột xám.

Lâm Úc không khỏi lại cảm thán, quả nhiên là họa thủy a! Tính tính dọc theo đường đi gặp được, đây đã là lần thứ hai mươi sáu.

Ai, thực còn may là Trương Tôn Minh Đức thủ hạ lưu tình, không để hắn nhìn đến cảnh đầy máu gì, nếu không phỏng chừng hắn sẽ phải ói ra cả tim gan phèo phổi ngay tại chỗ.

Đột nhiên, Lâm Úc giống như nhớ tới cái gì, hắn lo lắng cúi đầu nhìn nhìn hai tiểu oa nhi bị cha mẹ “Vứt bỏ” trong lòng ngực của mình, không biết bọn họ có bị kinh hách gì không, nhưng đập vào tầm mắt hắn dĩ nhiên là từ mắt của hai trẻ mới sinh lộ ra sự hưng phấn, cao hứng, thú vị, kích động, thậm chí còn có một tia ý do vị tấn.

_ ý do vị tấn : hứng thú đến đàn dộn

Ngay trên mặt Lâm Úc rớt xuống hắc tuyến, quả nhiên là cha nào con nấy.

“Vị cái gì?” Xe ngựa khởi hành, Trương Tôn Minh Đức cùng Hạ Phong hai người bên ngoài đánh xe, Lâm Úc thì vẫn số khổ như trước phải ở trong xe chiếu cố hai đứa nhỏ nghịch ngợm.

“Cái gì vị cái gì?”

“Đừng theo ta giả ngu, nói cho ta biết vị cái gì?” Nếp nhăn trên mày của Trương Tôn Minh Đức cơ hồ có thể bóp chết một con muỗi.

“...”

“Vị cái gì muốn đem chuyện chúng ta còn sống chiếu cáo thiên hạ?”

“... Thân Thân, người tin tưởng ta chứ?”

“Tín.”

Nghe vậy, Hạ Phong lập tức sung sướng nhếch lên khóe miệng.

Khuôn mặt tuần tú của Trương Tôn Minh Đức trắng bệch, chén trong tay run lên, thiếu chút nữa rớt xuống dưới.

Hạ Phong trong lòng lo lắng, nhưng vẫn như cũ không làm chuyện gì. Chỉ nghe người nọ nói đến vui sướng tràn trề.

“Quan hệ cái gì?” Không chỉ kia đại hán, mọi người ở mấy bàn xung quanh đều dựng lỗ tai lên.

“Ngày đó trong số người đi nhìn di thể có người hiểu được được lý, sau khi nhìn xong liền hoài nghi hai vị đó không phải do bệnh nặng chết, mà là trúng kịch độc.”

Đại hán thật hút một hơi lương khí.

“Kia vì sao không có truy vấn tiếp?”

Người gầy thờ dài nói: “Lúc ấy tân nhậm minh chủ võ lâm đã xuất hiện, ai còn có tâm tư đi lo lắng tư loại không có căn cứ vô cùng xác thực này. Hướng chỉ tất cả mọi người nghĩ đến Trương Tôn công tử bị giết, cho dù muốn khám nghiệm tử thi, trong Minh Ngọc Sơn Trang cũng không có người có quyền quyết định cùng việc này. Ai, cái gọi là một thời, một thời.”

“Kia hiện tại, Trương Tôn công tử quay về, việc này không phải...”

“Thật sự là nói phi thường náo nhiệt a, thiếp thân cũng muốn nghe xem bí mật giang hồ này, không biết tướng công ngài có đáp ứng hay không?” Hạ Phong cười khanh khách hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Trương Tôn Minh Đức lúc này nghiêng mặt ở một bên, trong lòng sóng trào mãnh liệt, một hơi ngăn ở ngực, muốn nói cũng nói không nên lời.

“Còn nghe cái gì a?” Lâm Úc khó khăn tìm lúc miệng còn đang rãnh rỗi, đưa ra nghi vấn, “Bọn họ không phải đang nói chuyện thiếu gia sao? Đúng vậy, thiếu gia kêu là Trương Tôn Minh Đức đúng không?”

Sấm dậy đất bằng, toàn trường lâm vào chấn động. Tất cả tầm mắt đều đồng loạt xoát xoát hướng lại đây. Chân chính nhìn chăm chăm.

Người bàn bên cạnh cùng cái người đặc biệt nói đến muốn khô nước miếng kia, ánh mắt trừng to gấp hai lần mà nhìn.

Thấy tình hình như vậy, Hạ Phong mỉm cười.

“Các vị quan tâm chúng ta tâm linh*, nhưng dù sao đây cũng là việc nhà Trương Tôn Gia, xin hãy mọi người chó bắt gió bắt bóng. Về phần chân tướng của sự tình đến tột cùng như thế nào, chúng ta thì sẽ tra ra manh mối. Làm phiền mọi người lo lắng.”

_tâm linh : ghi nhớ ở trong lòng

Nụ cười khi làm cho lòng mọi người ngất ngây một mảnh, ngơ ngác nhìn đoàn người lên lầu mà đi.

Hạ Phong đem bọn nhỏ lại ném quay về cho Lâm Úc. Lâm Úc cũng không giận, ăn uống no đủ, muốn hắn làm gì đều được.

Mướn hai gian phòng.

Đem hắn xem như người dư thừa đuổi vào phòng, Hạ Phong đỡ lấy Trương Tôn Minh Đức đã không biết đi vào cõi thần tiên đến mấy tầng mây trở về phòng.

“Ngươi nghỉ ngơi trước một chút.” Nói xong để Trương Tôn Minh Đức nằm vật xuống trên giường.

“Nói cho ta biết, “Giữ chặt Hạ Phong ay áo, Trương Tôn Minh Đức thẳng tắp nhìn chăm chăm phía trên, “Ngươi có phải hay không sớm biết chuyện cha mẹ ta?”

Hiểu được dấu không được y, Hạ Phong đành phải thành thật khai báo.

”Đúng vậy.”

“Vì cái gì không nói cho ta?”

“Bởi vì ta không muốn làm cho người càng thêm áy náy.”

Nửa ngày sau.

“Ta vốn tính dẫn dụ Bạch Linh rồi đem nàng ngâm giải quyết.” Hạ Phong nhất ngữ nhất thập*, “Ta biết người nếu biết được việc này nhất định sẽ phi thường hối hận, hơn nữa, ta cũng sợ người sẽ bởi vậy mà hận ta...” Thanh âm dần dần phai nhạt đi xuống.

_nhất ngữ nhất thập : nói rõ ràng đầu đuôi

Nhẹ tay vuốt ve hai má ướm lệ, Hạ Phong đau lòng không thôi.

“Làm sao người biết đây là Bạch Linh gây nên?”

Rốt cục khôi phục lý trí, Trương Tôn Minh Đức hỏi.

“Ngày ấy ta từ chỗ Diêm Quân biết Nhị lão chết oan, vì thế thừa dịp đêm đến trước mộ phần Nhị lão...”

“Khai quan khám nghiệm tử thi?”

“Đúng vậy, phải” Gặp trên mặt Trương Tôn Minh Đức không có vẻ hờn giận, Hạ Phong quanh co trả lời.

“Ta phát hiện trong cơ thể Nhị lão có thiên hạt chi độc mà ngày đó người đã trúng. Bất quá bọn hần vì tính chậm trúng độc mà chết. Xem ra Bạch Linh nhất định là lẩn vào trong sơn trang, ở trong cơm canh của Nhị lão hạ độc.”

“Ta muốn tự tay giết nàng.”

Trương Tôn Minh Đức chỉ cần vừa nghĩ tới hành động thả hổ về rừng ngày đó, tâm giống như là bị bỏ vào trong chảo dầu.

Hạ Phong còi giầy lên giường, chặt chẽ ôm lấy vợ. Lặng lặng, giống như thời gian đều đã đình chỉ.

“Yên tâm, ta sẽ làm cho nàng sống không bằng chết.”

Loảng xoảng!

Hai người nghe tiếng liền bật người kinh nhảy dựng lên, là thanh âm truyền đến từ phòng cách vách. Nháy mắt hai người liếc mắt lẫn nhau một cái, ăn ý mười phần chạy vội ra.

Chết tiệt, sơ suất quá! Thế nhưng làm cho địch nhân thừa dịp mà vào! Bạch Linh, nếu bọn hần thực sự xảy ra chuyện gì, ta định cho người kêu trời không ứng, kêu địa mất linh, trọn đời không được siêu sinh!

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Tình hình đập vào mắt làm cho tâm thần hai người đều nứt ra, nhất là một vũng máu đỏ tươi kịch liệt kích thích thần kinh Hạ Phong.

Góc sáng sủa, Lâm Úc chính đưa lưng về phía bọn họ thân thể co gập. Một cây chủy thủ cắm vào lưng, chỉ còn chuôi đao bên ngoài, trong không khí tràn ngập một cỗ dư hương của mê dược.

Thấy thế Trương Tôn Minh Đức nhanh chóng đi qua đem Lâm Úc lật lại.

Lúc này hần đã không còn ý thức, nhưng vẫn ôm thật chặt hai tiểu hài tử như cũ, như thế nào cũng không chịu buông tay.

Hạ Hữu Tường cùng Trương Tôn Minh Thụy ở trong lòng hần lo lắng vạn phần nhìn khuôn mặt tái nhợt của Lâm Úc, trong lòng vô cùng hối hận vì sao mình lại nhỏ yếu như thế.

“Hần thế nào?” Hạ Phong nhích lại gần tiếp nhận hai cái búp bê, ngữ khí vô cùng nghiêm túc hỏi.

Sau khi cẩn thận xem xét xong thương thế của Lâm Úc, Trương Tôn Minh Đức khinh khể lắc đầu.

“Chủy thủ cắm vào nơi quan trọng, sợ... Là không được.” Cảm giác hô hấp của Lâm Úc dần dần chậm lại, Trương Tôn Minh Đức đau lòng nói.

“Đồ vô liêm sỉ !”Hạ Phong hai mắt bạo hồng, suy nghĩ lẫn lộn chiếm cứ đầu óc của hắn.

Từ từ! Không đúng! Hắn tuyệt đối không thể chết được!

Lúc này Hạ Phong rốt cục nghĩ đến.

Lâm Úc không phải là người thời đại này , nếu hắn chết như thế, diem vương ti chương mệnh số cũng không có biện pháp can thiệp để cho hồn hắn quay về. Quấy rầy trật tự thời không, kia đến lúc đó sẽ phát sinh sự tình gì rất khó nói ! Nhưng, nhưng hắn hiện tại lại đã là... Chẳng lẽ lại phải muốn cho hắn lần nữa cùng thân thân giống nhau, thành người kỳ lân tộc sao? Nhưng đồng tâm chú khiến máu của ta chỉ có thể là Minh Đức mới có thể nhận. Nếu làm cho đem máu của ta cho tiểu Lâm tử, hắn chắc chắn độc phát thân vong*. Ai, làm sao bây giờ?

_*: máu của A.Phong chỉ có tiểu Minh có thể sở hữu, đối vs kẻ khác là chất độc

Phụ vương! Phụ vương! Để chúng ta cứu hắn đi !

Cái gì?

Hạ Phong giật mình nhìn phía hai hài nhi trong lòng.

Như thế nào cứu?

Phụ vương không phải đã cứu mẫu phi sao?

Nhưng...

Hắn đã cứu hai chúng ta, hiện tại nên chúng ta cứu hắn! Phụ vương! Giúp chúng ta đem huyết cho hắn!

Ngươi, hai người các ngươi ?

Hạ Phong há hốc mồm.

Để hắn uống máu của một trong hai người các ngươi không phải được rồi sao ?

Hắn thuộc về cả hai chúng ta!

A? Có ý gì? Hạ Phong có chút nghi hoặc tiếp tục cùng bọn nhỏ trao đổi tâm linh.

Bất quá nếu dùng phương pháp kia cứu hắn, hắn sẽ không còn là nhân loại nữa, vậy các ngươi vĩnh viễn sẽ phải chịu trách nhiệm với hắn... Các ngươi thật sự đã quyết định sao?

Đúng ! Chờ tương lai chúng ta trưởng thành sẽ đối với hắn hạ đồng tâm chú! Chúng ta đã thương lượng tốt rồi! Muốn hắn làm thê tử hai người chúng ta !

Nháy mắt mặt Hạ Phong treo đầy hắc tuyến.

Đây là chuyện gì? Tư tưởng của đứa con như thế nào so với lão tử còn muốn tiến tiến? Chẳng lẽ là phương diện giáo dục xảy ra vấn đề? (TBD : cái này ta bảo đảm có vấn đề)

Mau! Nếu không nhanh lên liền không còn kịp rồi! Hồn phách của hắn liền tan! Hai người con trai thúc giục nói.

Nhìn biểu tình lo lắng của hai người con trai, Hạ Phong đối bọn họ đã không còn gì để nói đành phải quay đầu, đối Trương Tôn Minh Đức nói: “Thân Thân, xem ra chúng ta sắp có con dâu rồi.”

“A? !”

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

“Oa! Cái lão thái bà kia lớn lên cùng bà mo thiệt giống nhau! Ta còn tưởng rằng lần này khẳng định đi tong , hoàn hảo hai tiểu nhân không có việc gì... Đúng rồi, các ngươi là thầy thuốc sao? Như thế nào y thuật cao như vậy a? Ta nhớ rõ bị đâm một đao tử, đau muốn chết nhưng khi tỉnh lại cư nhiên ngay cả đánh rắm cũng không có.” TBD : tiểu Lâm tử ngươi thật thô tục

“Khụ! Thần y thôi, đều như vậy, ha ha ha...” Hạ Phong có lệ nói.

Sau khi cùng hai đứa nhỏ thương lượng, tất cả mọi người quyết định trước tiên hãy khoan nói cho tiểu Lâm tử nghe sự thật tuyệt vời đó, nếu không...

Lão thái bà? Trương Tôn Minh Đức mặc niệm.

“Chẳng lẽ không phải Bạch Linh?”

“Đúng là nàng.” Hạ Phong bắt đầu kể, “Lúc trước là ta đem nàng đánh quay về nguyên hình.” Lẽ ra, lão thái bà nên có bộ dáng lão thái bà.

Trương Tôn Minh Đức nghe vậy, chính là thần nhiên liếc nhìn hắn một cái.

Hạ Phong thấy hắn như thế, thật cẩn thận nói: “Người không tức giận? Nếu ta không làm như vậy, nói không chừng nàng...”

“Có cái gì phải tức giận? Nàng vốn tâm ngoan thủ độc*, lần này thua ở trên tay ta, nhất định sẽ quay lại đối phó ta.”

_ tâm ngoan thủ độc : lòng dạ độc ác, ra tay tàn nhẫn.

Hạ Phong lập tức yên lòng.

“Kia bây giờ nên làm gì?” Lâm Úc hỏi.

Hắn thật bức bối buồn bực.

Tuy nói hắn không tính là người bệnh, nhưng tốt xấu lúc trước cũng thụ thương quá nặng, lý nên phải nghỉ ngơi, nhưng vì cái gì hai cái tiểu tử kia vẫn đang ở trên tay hắn? Hơn nữa làm cho hắn có chút bất khả tư nghị chính là, ánh mắt của hai đứa nhỏ dõi theo hắn kia, ánh mắt sáng ngời, thế nhưng làm cho hắn mao cốt từng nhiên*, tâm kinh nhục khiêu*, tổng cảm thấy sẽ có đại sự gì đó phát sinh.

_ mao cốt từng nhiên : sồn gai óc

_ tâm kinh nhục khiêu : vô cùng sợ hãi

“Chờ.” Trương Tôn Minh Đức trầm tư nửa ngày, rốt cục nói.

“Chờ?” Lâm Úc bất khả tư nghị. “Vậy còn ở chỗ này chờ sao?” Đây không phải là muốn chết sao?

“Nàng hắn là còn có thể lại đến.”

Là bởi vì nàng có thể đến nữa mới khủng bố a! Lâm Úc khóc không ra nước mắt.

“Kế tiếp phải uy khuất người.” Trương Tôn Minh Đức hướng tới Lâm Úc đang ở trạng thái yên lặng mà mỉm cười.

Hảo, thật là khủng khiếp a! Lâm Úc cảm giác tóc từng cọng từng cọng dựng đứng.

Y muốn làm cái gì?

Khách *** chương quây thực bắt đầu kể, đang tốt lành như thế nào lại xảy ra chuyện liên quan tới mạng người chứ? Như thế nào mà tốt.

Khách *** đang êm đẹp, hiện tại lại thành linh đường, nhìn cái thi thể đặt trong quan tài kia, về sau còn buôn bán như thế nào a?

Ai, dân chúng tóc húi cua chúng ta thật đáng thương, dù có như thế nào cũng không dám đụng đến những người trong giang hồ, chỉ có thể tùy ý để bọn họ làm bừa, ngay cả thi* cũng không dám phóng một tiếng...

_ thi : đánh r*m, ==”

Thấy bộ dáng sầu mi khổ kiếm của chương quây, Trương Tôn Minh Đức đi qua, lấy ra một tờ ngân phiếu một trăm lượng.

“Tuy rằng hắn chỉ là tôi tớ tại hạ, nhưng chúng ta tựa như thân huynh đệ. Lần này đi xa, hắn gặp nạn bỏ mình, thi thể nếu chuyển trở về sơn trang chắc chắn sẽ bị hư, bởi vậy tại hạ đành phải trước vì hắn làm hậu sự, đem hỏa táng sau mang về, xin chương quây xin đừng trách. Tâm ý nhỏ nhỏ xin chương quây hãy nhận lấy.”

“Công tử hữu tình có nghĩa, làm cho ta bội phục! Làm sao còn có thể trách móc mà? Công tử nếu có chuyện gì để ý phân phó, tiểu nhân nghĩa bất dung từ*! Tiểu nhân hiện tại đi ra sau xem đồ ăn chuẩn bị tốt không!” cầm ngân phiếu, chương quây mặt mày hớn hớn chạy về hậu viện, phỏng chừng là muốn đem nó tìm một chỗ giấu đi.

_ nghĩa bất dung từ : làm việc nghĩa ko từ chối.

Trương Tôn Minh Đức nhìn hắn, thầm nghĩ: hiện tại mọi sự đã chuẩn bị, chỉ còn chờ cơ hội.

Chương 56

Đêm dài vắng người, trong đại đường còn lại mình Trương Tôn Minh Đức vì người đã mất mà tức trực bên linh cửu.

Trương Tôn Minh Đức lẳng lặng ngồi ở trên ghế, kiếm Chớ Ly cũng vút ở một bên, vẻ mặt ngưng trọng, như là đang chờ đợi cái gì.

Cũng không lâu lắm, một trận tiếng cười bén nhọn đột ngột quanh quẩn ở trong đại đường.

Trương Tôn Minh Đức quay đầu thân nhiên liếc người tới một cái.

Một lão phụ mang theo khuôn mặt dữ tợn đang từ cửa đại môn đi tới.

Cái này, ngay cả Trương Tôn Minh Đức cũng không cảm nhận được, đem tất cả kinh ngạc khóa ở trong lòng, trên mặt y vẫn chưa lộ ra biểu tình nào.

Nàng thật sự là Bạch Linh kia sao?

Trương Tôn Minh Đức cười khổ. Nàng cư nhiên biến thành như vậy, khó trách đối với ta hận thấu xương.

“Thật sự là một gã trung thành a!” Vừa tiến đến, Bạch Linh liền đi tới cạnh quan tài, nhìn người nằm ở bên trong, bốn phía khích lệ một phen. “Ngay cả mạng mình cũng không muốn, liều chết bảo vệ hai cái nghiệt chủng kia.”

“Thình nói chuyện với người tôn trọng chút, Bạch Linh phu nhân.” Trương Tôn Minh Đức không hề giận nói.

“Hừ!” Bạch linh nở nụ cười, nhưng nụ cười kia khủng bố cực kỳ.

“Vốn ta còn ở trên đường thiết hạ bẫy rập, nhưng không nghĩ tới Trương Tôn công tử người nặng tình nặng nghĩa, cư nhiên sẽ vì một người hầu tước trực bên linh cửu để tang, không có cách nào khác, ta thật sự là không kịp đợi để lấy mạng của ngươi!”

Nghe xong lời của nàng, Trương Tôn Minh Đức hơi cảm thấy buồn cười.

“Nếu tại hạ không có nhớ lầm, võ công của Bạch Linh phu nhân ngài đã không còn?”

“Hừ hừ, cho dù không có võ công, ta không phải đã giết chết cha ngươi cùng ngươi nương sao?”

Vừa dứt lời, kiếm Trương Tôn Minh Đức liền đặt tại cổ Bạch Linh.

“Nạp mạng đi!”

Nhìn ra Trương Tôn Minh Đức đề xuống giận dữ để giữ khuôn mặt thật bình tĩnh, bạch linh đắc ý.

“Xem ra Trương Tôn công tử chính là thực hối hận ngày đó thả hổ về rừng mà.”

“Hãy bớt sàm ngôn đi!” Kiểm lại tới gần một chút. “Còn có di ngôn gì, lưu lại đi.”

“Ha ha ha ha! ! ! Như thế nào, muốn giết ta sao? Bất quá, Trương Tôn công tử không biết toàn thân đang nhũn ra sao?”

Bạch Linh đã có định liệu trước cười nói, “Đây chính là nhuyễn cân tán do ta đặc chế, ngươi...”

Không đợi nàng nói xong, Bạch Linh chỉ cảm thấy cổ chợt lạnh, tầm mắt bị xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, sau đó trơ mắt xem thấy thân thể không đầu của mình chậm rãi ngã xuống.

Vì cái gì...

“Chuẩn bị cho tốt?” Lúc này, Hạ Phong cười hi hi từ trong phòng trên lầu đi xuống đến.

Trương Tôn Minh Đức vẻ mặt phức tạp nhìn thi thể Bạch Linh, có chút mỗi một nói: “Đúng vậy a, hết thầy đều đã xong.”

Đại cừu giết cha mẹ đã báo xong, trong cuộc sống này cũng chẳng còn việc gì đặc biệt để lưu luyến.

“Có việc này ta cũng nên làm a.”

Đi đến bên cạnh thi thể, cặp mắt của Hạ Phong từ từ đỏ lên nhìn chăm chăm vào linh hồn của Bạch Linh đang từ phía bên trong cơ thể bay ra.

Khi hắn nhìn thấy bộ dáng sợ hãi của Bạch Linh khi nhìn thấy hắn, hắn cười cực kỳ vui vẻ.

Bởi vì hắn cố ý đem thực thân của mình lộ ra để cho Bạch Linh lúc này đã trở thành linh hồn nhìn thấy. Mặc dù, ở trong mắt Trương Tôn Minh Đức, không biết như thế nào mà cả người Hạ Phong đều bị một cỗ bạch quang bao phủ, nhưng ở trước mặt Bạch Linh, Hạ Phong là một con thượng cổ thần thú thật thật thực thực —— kỳ lân.

Ngươi, ngươi, ngươi...

Ha hả, Bạch Linh a, ngươi liền hảo hảo hưởng thụ cuộc sống tại địa phủ đi, ngươi đầu mã diện!

Vâng !

Trở về nói cho diêm vương, nữ nhân này cần phải hảo hảo tổn tâm tư chiêu đãi, đúng rồi, để cho nàng đến cái địa phủ du lịch, từ tầng thứ nhất đến thứ mười tám tầng địa ngục tất cả đều đi một lần đi. Ha hả ——

Nhìn bộ dáng giãy giụa thê thảm của Bạch Linh khi bị mang đi, tâm tình của Hạ Phong rất tốt.

“Thế nào ?” Trương Tôn Minh Đức thấy ánh sáng bốn phía xung quanh hắn đã tán đi, hỏi.

“Ha hả, ta làm việc ngươi yên tâm, ta nhất định làm cho nàng hảo hảo cảm thụ một phen trừng phạt, a, mau đưa tiểu Lâm từ cứu tinh đi.”

“Đúng vậy, ta đã quên!”

Trương Tôn Minh Đức nhanh chóng đem Lâm Úc từ trong quan tài nâng ngồi dậy, Hạ Phong thì đem chú văn trên người hắn giải trừ.

“Ngủ thật là tốt a!”

Đây câu nói đầu tiên sau khi Lâm Úc tỉnh lại.

*

“Đưa ta trở về! Ngươi nói thật sao?” Bánh mì trắng bóc từ trong tay Lâm Úc rớt xuống, lăn a lăn đến bên chân hắn.

“Đúng vậy.” Hạ Phong cười nói.

“Ngươi thật có thể đưa ta trở về?” Lâm Úc lại một lần nữa xác định.

”Đúng vậy.”

“Nhưng lúc trước ngươi vì cái gì không sớm đưa ta về nhà?”

“Ách...”

“Ta đi rồi, tái kiến nhóm tiểu tử kia.” Thay phiên đem hai cái tiểu bảo bảo ôm vào trong ngực cọ cọ một phen, Lâm Úc lưu luyến không rời đi theo Hạ Phong đi vào khe nứt thời không.

“Yên tâm, chúng ta ở trong tương lai còn có thể tái kiến.” Trương Tôn Minh Đức một tay ôm một đứa, mỉm cười nói.

“Gi?”

“Đi mau.” Hạ Phong phát ổng tay áo của hắn, hai người liền biến mất ở trong hắc động.

Yên tâm, chúng ta rất nhanh sẽ gặp mặt.

Hạ Hữu Tường cùng Trương Tôn Minh Thụy nhìn chăm chăm bóng lưng kia biến mất, không hận mà cùng lộ ra một nụ cười thuần khiết bên trong mơ hồ mang theo chút tà khí nhẹ nhẹ.

Bất quá mấy trăm năm mà thôi, chớp mắt sẽ qua đi, không phải sao?

Ngoan ngoãn chờ chúng ta đi, tiểu Lâm tử !

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

“Oa, thật là lợi hại!” Lâm Úc vô cùng sợ hãi cảm thán nói. Nhìn ô tô quen thuộc bốn phía, cao lâu cùng biển quảng cáo, Lâm Úc là thật là kích động.

Ta rốt cục lại đã về rồi!

“Kia đương nhiên, cũng không nhìn xem ta là ai?” Hạ Phong có chút tự đắc đích nói, “Hảo, ta cũng nên đi. Chúng ta sau này còn gặp lại!” Nói xong liền nháy mắt biến mất vô ảnh.

Lâm Úc mất thấy hân biên mất, trong lòng đối với lần kỳ ngộ này của mình cảm khái hàng vạn hàng nghìn. Nhưng chờ sau khi hân ý thức được một sự kiện phi thường quan trọng, thời gian cũng đã chuyển sang tối.

“Trời a! Này đến tới cùng là ở nơi nào? ! ! !”

Nguyên lai, Lâm Úc đã trở lại, nhưng phi thường bất hạnh, hắn bị đưa đến Mĩ Quốc New York.

$$\otimes \otimes \otimes z \otimes \otimes y \otimes \otimes c \otimes \otimes c \otimes \otimes \otimes$$

Đang lúc Hạ Phong muốn trở về khi, đột nhiên, hắn nhớ lại đến mình còn có một chuyện rất trọng yếu muốn đi làm. Nếu đã đến đây, liền thuận tiện đi tìm ngọc để đi.

Nhắm mắt lại, Hà Phong tập trung tinh thần bắt đầu bắt giữ hơi thở ngọc đế.

Khó khăn, hẳn cuối cùng cũng cảm ứng được nơi ở của ngọc đế, thân hình chợt lóe, liền bật người đuỗi qua. Thời đại này không biết là làm sao vậy, nhân khí của người sao lại phức tạp khó phân biệt như thế. Lần này nhất định không thể để hắn chạy, nếu không ta khẳng định sẽ bị Vương mẫu cáo sạch da đến khi nào không thể cào nữa.

Hà Phòng hoàn toàn há hốc mồm.

Đây là ngọc đế? Này thật sư là ngọc đế? Chẳng lẽ nói người này quả thật là ngọc đế?

Trải qua nhiều lần hoài nghi phỏng đoán lặp đi lặp lại, thật cẩn thận tới gần sau nhẹ giọng kêu một tiếng “Ngọc đế “, tiếp theo gấp đôi phương lộ ra một vẻ mặt kinh ngạc sau đó cùng một bộ dáng nhân mệnh nhìn mình.

Cuối cùng, hẳn xác định . Kia, cái tên kia... Thật sự là ngọc đế!

Có ít nhất hơn mười loại màu sắc hỗn hợp cùng một chỗ trên cái áo rộng thùng thình, trên cổ mấy cái vòng trang sức lóe ngân quang, quần từng đóm giống như con ngựa vằn, mái tóc vốn đen hiện giờ là bạch một đoàn, hồng một đoàn, đỏ một đoàn, lam một đoàn, y như đuôi của con gà.

Hà Phong chạy nhanh lủi đi lên đem người no kéo tới một góc.

“Người trúng độc ? Không nghĩ tới đường đường ngọc đế hiện tại cư nhiên lưu lạc phải xin cơm khát thực, sớm biết thế ta sớm một chút chạy đến! Ta thật sự là, thật sự là...” Nói xong, còn hợp với tình hình rồi xuống vài giọt nước mắt.

“Phải cái đầu của người! Đây chính là trang phục moden mới nhất! Không hiểu không nên nói lung tung.” Ngọc đế tròn trắng mắt.

“Được, dù sao mặc kệ người hiện tại thế nào, nhưng phải cùng ta trở về, nếu không con cộp mẹ nhà người sẽ tìm ta tính sổ không thể...”

Nghe vậy, ngọc đế bật người khỏ nổi lên mặt.” Uy, nể tình cảm của chúng ta lúc trước, ngươi là người tốt bụng tha ta một mạng đi.”

“Không được, người chạy tới nơi này, làm rối loạn trật tự thời gian, có người cũng đã gặp nạn.”

Kéo ngọc đế, Hạ Phong lập tức bắt đầu thi pháp, còn một bên vừa thi pháp vừa nói: “Ngoan ngoãn theo ta trở về đi, dù sao tiếp qua mấy trăm năm ngươi có thể hưởng thụ rồi.”

“Ô ô ô ô —— ta không cần làm ngọc đế nữa ! ! ! ! !”

“Ta đã về rồi!” Cuối cùng sau khi đem ngọc để sinh kéo sống xé rồi thu phục, Hạ Phong vừa ra khe hồ thời gian liền gặp Trương Tôn Minh Đức đang ôm đứa nhỏ mỉm cười nhìn hắn, còn có sao Thái Bạch cùng Diêm Vương đứng ở một bên xem náo nhiệt.

“Khụ!” Ngọc đế đã trải qua khổ cực vốn tâm không cam lòng tình không muốn, sửa sang nhan sắc, mang tư thế uy nghiêm nói. “Các người như thế nào đến đây?”

“Hồi bẩm ngọc để bệ hạ, Vương mẫu nương nương riêng phái hai ta tiến đến tiếp giá.” sao Thái Bạch vốn đang cười gian lập tức mặt không chút thay đổi, hồi đáp giải quyết việc chung.

“Ân, vậy đi thôi.”

“... Nhưng ngọc để bệ hạ, ngài thật sự không tính toán đem thân tạo hình này thay đổi trước sao?”

“A?”

Trên đường, Hạ Phong cùng Trương Tôn Minh Đức một người ôm một cái tiểu oa nhi trong tay, bước chậm trên con đường nhỏ trong rừng, rất thích ý.

“Kế tiếp chúng ta muốn đi làm cái gì mà?” Ngẩng đầu lên, nhìn trời xanh điểm dương, Hạ Phong cười nói.

“Không tính quay về huyện giới đi sao?” Trương Tôn Minh Đức mỉm cười.

Đối hán mà nói, hết thấy ân oán tình cừ ở nhân giới đều đã giải quyết xong, chân chính một người vô sự.

“Ôi chào, thật vất vả danh chính ngôn thuận chạy ra, làm sao có thể nói trở về trở về đi chứ?” Hạ Phong quay đầu lại, hướng tới vợ cười sáng lạn.

“Dù sao thân thân nguoi là đại hiệp, rõ ràng chúng ta phải đi hành hiệp trượng nghĩa đi! Khăng định rất thú vị mà!” Hạ Phong về mặt hướng tới.

“Nguoi nói cái gì liên cái nấy đi.” Trương Tôn Minh Đức cung chiều chìm đắm nhìn hán.

Dù sao, chúng ta còn có rất nhiều nhiều thời giờ, không phải sao? ——

Hoàn.

TBD : thế là đã lệch xong và còn 4 cái PN ngoại nữa.. tuần này PC ta bị hư tới thứ 7 mới lấy dĩa a ! cho nên bạn nào chờ Chí Ái thì ta dành hẹn tuần sau..

SPOIL PN :

có một chuyện tình tay ba.....

Họ sẽ dẫn co hay sẽ lại là một màn 3P đầy thú vị ???

Tiểu Lâm tử sẽ phản ứng như thế nào với hai tiểu tử nhà A.Phong ???!

Mời đón xem trong Phiên ngoại !!

=]]]

Bạn đang đọc truyện *Hán Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Phiên ngoại 1

Phiên Ngoại : Dự Đoán nhỏ nhỏ

“Lấy ít tiền đến hoa hoa đi!”

Trong ngõ hẻm, vài thiếu niên có tuổi đem ba tiểu bằng hữu vào chính giữa, trong tay của cái tên cầm đầu còn có con dao nhỏ, dự định từ trên người bọn nhỏ lấy một chút tiền vật để hảo hảo tiêu xài một phen.

Bé trai duy nhất trong ba người quật cường nhìn chăm chăm bọn họ, hô to.

“Trên người các nàng không có tiền! Thả bọn họ đi! Đòi tiền ta cho các nguoi!”

Vừa nói bé trai một bên gắt gao bảo vệ hai bé gái nhỏ phía sau lưng đã muốn òa khóc.

“Nguoi cho rằng ta tin nguoi sao?” Tiểu lưu manh cầm đầu cười cười nói.

“Tịch thu cho ta!”

Người bên cạnh tiến lại, vội vã muốn ở trên người hai bé gái sờ loạn một phen.

“Dừng tay!” Bé trai rất cục nạnh không được vọt lên, cùng đám hạ lưu kia lẫn lộn thành một đồng.

Những cú đâm tấn công tới nhiều vô số, bé trai đành phải nhắm mắt lại, vùng lên đâm đâm nhỏ chưa hề có mục tiêu nào mà ra sức đâm vào trên người một kẻ nào đó.

Song quyền nan địch tứ thủ*, hơn nữa tuổi cùng thể lực thượng chênh lệch, bé trai rất nhanh liền bị nhóm tiểu lưu manh áp trên mặt đất mà quyền đâm cước đá, cuối cùng rốt cục chống đỡ hết nổi bất tỉnh.

_ Song quyền nan địch tứ thủ : hai tay ko đánh lại bốn tay. Ý nói 1 người ko thể đánh lại đám đông.

Kẻ cầm đầu đắc ý cười to.

“Ha ha, hừ! Còn dám cùng lão tử đối nghịch? Cũng không nhìn xem . . Các nguoi là ai? Muốn làm cái . . A!”

Tiểu nam hài tỉnh lại, lại phát hiện mình đang nằm ở trong lòng một cái người xa lạ. Kỳ quái nhất chính là thân thể cứ nhiên một chút cũng không đau.

“Nhóc không sao chứ?” Bởi vì bị ở chỗ khuất ánh sáng, nên diện mạo của người xa lạ đó không được rõ cho lắm, nhưng có thể rõ ràng nhất chính là, đây là một nam tử thanh niên.

Nam hài nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

“Đại ca ca, bạn học của ta đâu?”

“Các nàng cũng đã về nhà .”

Âm thanh phát ra từ một người bên cạnh lại có từ tính mười phần.

“Nga. . Cám ơn. .”

Một sự tín nhiệm không hiểu từ đâu ra làm cho tiểu nam hài lại ngủ say. Mà sau khi tỉnh lại, y lại an ổn nằm trên giường trong căn phòng của mình.

Tiểu Lâm Úc tin tưởng, có lẽ đó thật sự là một giấc mơ kỳ dị.

“Tiểu Lâm tử! Chúng ta tới đây ! Rốt cục cũng có thể đi tìm nguoi . . . Chờ chúng ta. .”

“Oa a!”

“Làm sao vậy?”

A nguoi kiệt

John Kant lại một lần nữa bị bùng tỉnh, huynh đệ nằm ở giường trên từ tháng trước đến giờ hình như mỗi đêm đều hét to lên rồi tỉnh lại.

“Ta nói Lâm tử, suốt một tháng rồi. Nguoi không thể thích ứng một chút à?”

Ngủ không đủ giấc là một việc rất khó nuốt a.

“Lần này là cái gì vậy a?” Khang đức ngáp.

“Ta, ta mơ. .”

Một cái đầu nhỏ từ mép giường phía trên nhô ra, khuôn mặt trắng bệch, thần tình hoảng sợ.

“Hai cái người giống nhau y như đúc đem ta vậy lại, sau đó nói với ta. .”

“Nói cái gì?”

“Muốn ta làm lão bà của hai người bọn họ !”

“Cái gì!! Ha ha ha ha ha. . Loại mộng này cũng mơ được! Lâm tử ! Nguoi là dục cầu bất mãn đi! Oa ha ha ha!”

“Đi chết đi!”

Thùng !

Một bình nước khoáng còn nửa chai vô cùng thuận lợi đáp lên đầu nam tử tóc vàng.

“Ôi! Tốt! Người cư nhiên dám đối đãi bạn cùng phòng thân ái như vậy? Xem ta không hảo hảo giáo huấn người! Có gan thì xuống đây!”

“Xuống thì xuống ! Ai sợ ai a!”

Đêm nay xem ra lại là một đêm không ngủ.

Phòng ngủ cách vách.

Kính nhò ~ chúng ta cũng là người, cũng là buồn ngủ đa. . .

Alger

John Kant là ai?

Việc này cũng không thể không nhắc lại hành trình đến Mỹ Quốc của Lâm tử.

Chuyện kể sau khi Hạ Phong đem Lâm Úc phóng tới Mĩ Quốc New York rồi không chịu phụ trách liền lập tức rời đi, làm hại tiểu Lâm tử thành tích tiếng Anh vô cùng thối nát khóc không ra nước mắt.

Tiểu Lâm tử cử mục vô thân* lưu lạc đầu đường, tình hình quả thực là người thấy thương tâm, người nghe rơi lệ. . . Khụ! Xé xé.

_cử mục vô thân : không ai quen biết ??!

Phải biết rằng, một người phương đông đi dạo một mình ở Mĩ Quốc New York, đó là một chuyện nguy hiểm cỡ nào.

Vì thế lúc tiểu Lâm tử đang bị một đám phản tử bắt lương dây dưa, cảnh sát xuất hiện .

Người trùng hợp đi ngang qua đó để báo nguy, phát hiện không ổn chính là Alger

John Kant.

Ân nhân cứu mạng. . .

Thông hiểu tiếng Trung, Alger cũng sắp đến Trung Quốc du học.

John Kant tự nhiên trở thành phao cứu sinh của tiểu Lâm tử.

Sau đó, Lâm Úc bị đưa đến lãnh sự quán Trung Quốc, trực xuất về nước, cuối cùng là hoàn toàn xong hành trình đến ngoại quốc có thể nói là chẳng biết tại sao này.

Khiến y không nghĩ tới chính là, duyên phận của y cùng ân nhân cứu mạng cư nhiên vẫn chưa chấm dứt.

Ngày khai giảng đầu tiên, y lại thấy thân ảnh của Alger John Kant ở trong phòng ngủ dành cho hai người.

Bạn cùng phòng mới. . .

Trên đường rợp bóng cây, hai “Gấu mèo ” sóng vai đi tới. Đưa tới vô số ánh mắt.

Cao gần hai thước, hơn nửa đầu Jonh Kant đầy tóc vàng cùng Lâm Úc gần 1m73 đi cùng một chỗ, tuyệt đối là sự đối lập mãnh liệt.

“Lâm tử, ta nói buổi tối người không thể yên tĩnh một chút được sao?”Khang đức nhu dụi mắt. Nhiều ngày không ngủ đủ giấc làm cho ngày hôm nay hẳn đều buồn ngủ.

Lâm Úc tròn trĩnh mắt một cái. Chuyện đó ta có thể không chế sao?

“Bất quá nói lại, hai người nam nhân trong mộng của người hình dáng như thế nào a?”

“Thấy không rõ lắm. . .” Có chút ẻo oải nói, Lâm Úc thờ dãi. Vì cái gì chính mình lại có thể mơ mộng giấc mộng khó tưởng tượng như vậy chứ? Ai! Chẳng lẽ ta sinh bệnh? Cần xem bác sĩ tâm lý ?

“Được rồi Lâm tử, All will be good!” Khoác bả vai Lâm Úc, vỗ vỗ y như một người anh em tốt của Alger.

“Buông tay!” Hai nam nhân mặc tây trang cùng giày da đối diện đen mặt, lửa giận ngút trời trừng mắt nhìn hai người đang dính nhau thành một đồng.

“A?”Không chờ Alger kịp phản ứng, Lâm Úc không biết lúc nào đã chạy tới bên đối phương.

Alger khó tin nhìn hai người giống nhau như đúc này , nam nhân diện mạo xuất chúng, bỗng nhiên một ý niệm ngu xuẩn trong đầu hần hiện ra.

Sẽ không phải. . . Bọn họ chính là người tiểu Lâm tử mơ đi?

“Uy! Các người muốn làm cái gì. . .”

Kháng nghị thanh xa dần, mắt thấy Lâm tử bị người ra về bắt cóc nhét vào trong chiếc xe tuyết trần mà đi. Khang Đức này mới hồi phục tinh thần lại.

Có phải hay không. . . Nên đi báo nguy a?

Phiên ngoại : song bội hi hoan

Trời a! Vì cái gì lại chọn ta! ! ! Ánh mắt của người mù sao! ! ! (đương nhiên, tiểu Lâm tử hoàn toàn không biết, y chính là tên đầu sỏ tạo nên hoàn cảnh y hiện nay chứ không phải là ông trời trong lời y nói)

Lâm Úc phi thường buồn bực.

Sau khi nghe được chân tướng sự việc, đến nay y vẫn bị vây bởi một loại trạng thái quỷ dị tinh thần rời rạc.

Vốn tưởng rằng cái màn nguy hiểm không hiểu tại sao lúc trước đã kết thúc, nhưng cư nhiên không nghĩ tới sự tình lý kỳ này không chỉ không thể kết thúc, mà càng làm y thêm bình tĩnh chính là còn làm bản thân y xảy ra sự biến hóa nghiêm trọng trở thành bất tử ? ?

Phòng chừng ở trên thế giới này không còn tên nào so với y may mắn hoặc xui xẻo hơn.

Nên làm cái gì bây giờ? Nên lựa chọn đấu tranh? Hay là cứ như vậy mà khuất phục?

Đương nhiên, Lâm Úc tất nhiên là hy vọng khôi phục cuộc sống bình yên lúc trước, dựa theo lộ tuyến cơ bản của một người nam nhân cả đời mà tiến lên. Trước tạo lập sự nghiệp, sau đó cưới vợ sinh con, cuối cùng an hưởng lúc tuổi già. (Cái gì? Muốn tạo phản à ? Không không không. Trước sự nghiệp sau mới tới người yêu mà thôi. Xã hội hiện nay người không có tiền mà cũng muốn lấy vợ sao ? Kính nhờ, ít nhất phải có một căn nhà rồi sau đó mới nói chuyện sau!)

Bất quá theo tình hình bây giờ xem, tỉ lệ cơ hội đấu tranh thắng lợi so với hai lần bị sét đánh không chênh lệch bao nhiêu*.

* : câu này ít Lâm tử nói là thua chắc gory

Nhìn gương mặt của đám người vừa xa lạ vừa quen thuộc trước mặt, Lâm Úc có loại cảm giác còn đang nằm mơ.

Bọn họ không phải nhân loại... Ta cũng không tính là nhân loại ... Hết cách xoay chuyển trời đất ... Ai...

Hay là thật muốn nhận mệnh như vậy? Thừa nhận mình là lão bà của song bào thai kia ?

Tuy nói đồng tính mến nhau ở hiện tại thực đúng là đang lưu hành, chính là Lâm Úc cho tới bây giờ chưa từng tính qua việc này. Hiện tại tính cái gì? Ép mua ép bán sao?

Nhưng nói lại, cho dù như vậy, Lâm Úc tầm mắt vừa chuyển, đang nhìn đến hai người đang bình tĩnh giống nhau như đúc kia.

Vì sao lập tức liền cho ta đến hai người ? ? ? Ta số khổ a!

Lâm Úc không nói gì hỏi trời xanh.

“Ta xem tiểu Lâm tử cũng nhận mệnh , chúng ta đây cũng an tâm. Thân thân, chúng ta đến Ai Cập đi chơi đi!” Nam nhân xinh đẹp cực kỳ đang tươi cười hạnh phúc như đóa hoa, lời kéo nam nhân tuần tú trên mặt phiếm đồ nói. Vừa dứt lời, trong phòng hai người liền hư không tiêu thất, lại đi hưởng tuần trăng mật lần thứ N đi.

Trong phòng bỗng nhiên mất đi hai người, Lâm Úc lại cảm thấy không khí trong phòng hình như đang loãng đi ni ?

Biểu tình hơi sợ hãi nhìn hai người đang chậm rãi hướng hướng về phía mình đi tới, Lâm Úc vội vàng lên tiếng, hai tay còn loạn vũ* đứng lên.

_ loạn vũ : múa tùm lùm, quơ lung tung

“Không, không cần a! Ta, ta, ta còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt...”

“Đừng nhúc nhích!”

“Đừng ồn!”

Ngay sau đó, hai người liền một trái một phải chiếm lấy ***g ngực của mình. Đầu hai gia khóa vững vàng đặt trên ngực mình, bốn cái tay đem thân thể của mình bao quanh ôm lấy...

Mẹ nó! Lão tử không phải gồi ôm!

Lâm Úc chỉ có thể ở trong lòng bi thương hô to.

Lão tử thờ không nổi rồi rồi!

Hô —— Y đã trở lại rồi ——

Lúc này, hai người đang ngủ say trong lòng kia đang nghĩ như thế .

Mùa xuân, tức là mùa vạn vật sống lại, cũng là... Ách, mùa xuân tình này lắm.

Bất quá, nắng dương quang trước mắt không chút nào chiếu không tiến vào đám mây xám xịt trong lòng Lâm Úc.

Hôm nay là ngày kỷ niệm tháng thứ nhất y trở thành lão bà của hai người kia.

Nói thật, nếu Lâm Úc là một nữ nhân, y hiện tại tuyệt đối sẽ cười ngây ngô suốt cả ngày.

Nhưng vấn đề mấu chốt là —— y là nam nhân a! Hơn nữa còn là một nam nhân thích nữ nhân !

Bất quá nói lời này có ích lợi gì chứ ?

Ngày đó từ khi y tỉnh lại, hai người nam nhân có độc chiếm dục khó tưởng tượng kia đầu tiên là làm phép y, nghe nói là dấu hiệu một chút, tiếp theo cư nhiên còn tính đưa y bắt về trong nhà giam lỏng ba năm tháng, mỹ danh viết là dưỡng cảm tình.

Kháo ! Lão tử cũng không phải là ngòi không!

Kết quả là Lâm Úc quá hùng uy ! Hào hảo lợi dụng thân phận mới của mình, mỗ ta một mình kiên quyết chống lại việc hạn chế tự do thân thể của người khác, bất quá đại giới chính là, y phải cùng hai "lão công" của mình ở dưới một mái hiên.

Kết quả Lâm Úc khóc chia ly bạn cùng phòng thân ái của y, bắt đắ dĩ dọn đến nơi ở của hai ác lang, đáng thương cả ngày gặp quấy rầy.

Nhưng đáng được ăn mừng chính là, lúc trước y đã lấy danh nghĩa bồi dưỡng cảm tình để giữ được "Trình tiết ", đồng thời còn hưởng thụ phục vụ nóng bỏng của hai người.

Rõ ràng hai vị này mới trước đây đáng yêu như vậy, vì cái gì sau khi lớn lên liền biến thành như vậy rồi ?

Lâm Úc là trăm tư không được giải đáp.

Suất* là suất, nhưng chỉ có vấn đề về phương diện tính cách bị nghiêm trọng...

_suất : đẹp trai

Ngô ——

"Đã về rồi." Trương Tôn Minh Thụy mỉm cười tiếp nhận túi sách Lâm Úc, thuận tiện ở trên tay y nhéo một phen.

"Mau đưa áo khoác cời ra đi, bên ngoài đầy bụi." Hạ Hữu Tường mỉm cười cời áo khoác Lâm Úc , thuận tiện ở trên lưng y sờ soạn một phen.

Hai người đem Lâm Úc nghênh đến trong phòng khách ngồi xuống, Trương Tôn Minh Thụy lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bưng tòi một ly nước ấm.

"Muốn uống nước hay không? Đề ta uy người đi." Cái chén vừa mới đưa tới bên miệng Lâm Úc, đã bị một bàn tay ngăn.

"Vẫn là uống lạnh đi, nóng dễ dàng xuất mồ hôi." Hạ Hữu Tường không biết từ chỗ nào lấy ra một ly lạnh đưa đến bên môi Lâm Úc.

Nhất thời, thiên lôi câu động địa hỏa*.

_thiên lôi câu động địa hỏa : sấm sét bùng nổ đất lửa chuyển động

Hai cái cái chén âm thầm đấu lực, gió thổi quỷ dị thổi bay tóc Lâm Úc, làm cho y đang bị kẹt ở giữa khóc không ra nước mắt.

"Đủ rồi!" Rốt cục, Lâm Úc phát hỏa.

"Hai người các người cái đến tột cùng đang tranh cái gì! Lão tử không phải đều là lão bà của các người sao! Các người đến tột cùng còn muốn thế nào?"

Nghe vậy, hai người đồng thời đối mặt Lâm Úc, vẻ mặt tươi cười quý dị.

“Chúng ta ở tranh lần đầu tiên của ngươi a!”

“...”

Vì cái gì lão thiên gia phải đối với ta như vậy! Lão tử mặc kệ !

Lâm Úc lại không nói gì hồi thương thiên!

“Ngươi, các ngươi muốn làm gì?”

Dựa vào gần như vậy để làm chi?

“Ha ha, hôm nay là ngày mấy chẳng lẽ tiểu Lâm tử không biết sao?”

Đáng giận! Đừng liếm ta lỗ tai!

“Ha ha, xem ra tiểu Lâm tử đã quên nga!”

Oa! Tay đừng vói vào bên trong y phục của ta a!

Ô ô —— ông trời cũng diệt ta ! !

_TBD : úi giờ.. hai có 1 lượt 2 người còn than a ! đồ trong fúc mà ko biết hưởng a

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Phiên ngoại 2

Phiên Ngoại : Ba Người Đi

Chờ đợi dài đằng đẳng là phi thường phi thường phi thường thống khổ ——

Mượn danh nghĩa đó, hai huynh đệ hung hăng ở trên người tiểu Lâm Tử áp bức , suốt ba ngày để cho chân của y chạm đất.

Chết tiết!

Nghiến răng nghiến lợi lấy tốc độ của rùa đi đến trường học, toàn thân đều đau nhức giống như một khối đá bị vỡ rụng làm nước mắt Lâm Úc muốn chảy xuống, trong lòng vô cùng hối hận, vì sao lúc trước không chịu cho hai người đó lái xe đưa y đi.

Làm bộ rất có khí phách, rồu kết cục lại đắc thế thảm như thế.

Ô ô ô —— đau quá a!

Sớm biết thế thì ở nhà... Không không không, tuyệt đối không thể ngốc ở nhà nữa, nếu không bọn họ còn không đem ta ăn sống a...

“Con mẹ nó! Hai người hỗn đản các ngươi đang chết ở chỗ nào ! ! !”

Vừa dứt lời, Lâm Úc đã cảm thấy thân thể mình liền nhẹ đi, ngay sau đó liền bị người ôm ngang lên.

“Ha ha, còn tưởng rằng tiểu Lâm tử sẽ không kêu chúng ta mà.” Vừa nhấc mắt, liền gặp kia khuôn mặt tuấn tú trương ra cái nụ cười hi hi chết tiết kia.

“Đúng vậy a đúng vậy, bất quá ta thật còn muốn nhìn biểu tình ủy khuất của tiểu Lâm tử thêm một chút nữa, thực đáng yêu a!” Nam nhân không có cơ hội giành lấy trước đành đứng một bên.

“Chính là chính là, ta cũng thấy thực đáng yêu a.” Ôm Lâm Úc Hạ Hữu Tường cũng phụ họa nói, trong ánh mắt một trận hào quang lóe ra.

Vốn trong lòng còn có chút cao hứng, sau khi Lâm Úc nghe lời bọn họ nói đều sắp tức giận đến học máu , không an phận mà giãy giụa.

“Buông! Hai người biến thái các ngươi!”

Gắt gao nhìn xuống một cổ xúc động mạnh mẽ đè nặng tâm can tỳ phệ thận, Lâm Úc a Lâm Úc, vì cái gì người phải cùng hai cái người giống như ác thú này một chỗ? Mụ nội nó hung! Rõ ràng mới trước đây còn là hai tiểu tử ngoan ngoãn như thiên sứ, như thế nào chỉ chớp mắt liền biến thành như vậy rồi chứ ? A, tuyệt đối tuyệt đối là đi theo phụ thân điên điên khùng khùng kia của bọn họ mà học ! Giáo dục thất bại a!

“Tiểu Lâm tử ——” Ý thức Lâm Úc đang bay lượn chung quanh đột nhiên hoàn hồn, phát hiện cái mũi anh tuấn của Hạ Hữu Tường đang nhẹ nhàng huých tiểu chóp mũi y, trong cặp mắt như viên đá đen óng thể nhưng lộ ra một tia xin lỗi.

Chẳng lẽ là ta nhân tình thoát song *? Lâm Úc theo bản năng xoa bóp hai mắt.

_nhân tình thoát song : mắt lé

“Thực xin lỗi... Là chúng ta... Rất không biết tự chế”, Hơi hơi thở dài, “Nhưng... Tiểu Lâm tử người biết không? Hai huynh đệ chúng ta thật sự đã chờ lâu lắm lâu lắm...”

Yên lặng chui, vui đầu trong lòng nhân trong lòng, Hạ Hữu Tường nhắm mắt lại cảm thụ hơi thở kia ấm áp. Trương Tôn Minh Thụy bên cạnh cũng lại dựa vào, nắm chặt tay Lâm Úc.

Năm tháng cô tịch mấy trăm năm, bỏ qua sợ hãi, gặp lại rồi lại không thể nhận ra nhau, yên lặng ở bên chờ đợi, rốt cục có một ngày, có thể quang minh chánh đại đứng ở trước mặt người đó. Thử hỏi, có ai có thể không chế chính mình?

Cái mũi Lâm Úc bị cổ đau thương nồng đậm làm đau xót, đáng giận! Để dùng loại n ngữ khí này nói với ta làm chi...

“... Uy, ta bị muộn rồi...”

“Chúng ta đưa người.” Điều chỉnh tốt cảm xúc, Hạ Hữu Tường ngẩng đầu mỉm cười trả lời nói.

“Còn có, buổi tối mang ta đi ăn bữa tiệc tôm hùm lớn liền tha thứ các người!” Lâm Úc cố ý dùng ngữ khí hung tợn đối bọn họ nói, thuận tiện còn trừng mắt nhìn liếc hai người một cái, nhưng gương mặt ửng đỏ cùng ánh mắt mang theo nhiều chút ngượng ngùng lại bán đứng tâm tình thực tại của y.

Huynh đệ hai người vừa nghe lời này, ngẩn người, theo sau khuôn mặt nở nụ cười tươi thật to.

Bảo bối của chúng ta a!

“GAD! Lâm tử cuối cùng đã trở lại!” Tiến phòng học, nghênh đón Lâm Úc là một cái ôm nhiệt tình của người bạn thân ái cùng phòng đã lâu không thấy.

“Buông! Lão tử không thể thờ...” Lâm Úc một trận choáng váng.

“Buông ra buông ra!”

A?

Không đợi Lâm Úc muốn làm rõ ràng sao lại thế này, áp lực trên người nhất thời biến mất.

Đội y phục hồi tinh thần lại, đang muốn cảm tạ người có ân cứu mạng, nhưng liền nhìn rõ tình hình quỷ dị trước mắt.

Hồng mao này là ai a?

“Hắn là ai vậy?” Chỉ vào cái hồng tóc kia, một người có một đôi mắt xé dài mê người, nam sinh đáng yêu kia lại chẳng biết tại sao nhìn mình chăm chăm, Lâm Úc hỏi.

“Bạn cùng phòng mới của ta —— Phượng Thiên Lăng.” Khang đức cười khổ trả lời.

Lâm Úc nhìn chăm chăm tiểu nhân đang quấn chặt chẽ cánh tay của bạn cùng phòng mình.

Kỳ quái? Vì cái gì xung quanh người hắn có một tầng ánh sáng màu đỏ nhạt ?

Cùng lúc đó, người nọ cũng thẳng tắp nhìn Lâm Úc, không biết suy nghĩ cái gì.

“Uy uy uy, nhìn đi, Lâm tử phản thẳng đại. Ta cá là Lâm tử, người sao?”

“Khả Phượng Thiên Lăng so với Lâm tử đáng yêu hơn a.”

“Người thật không có hiểu chuyện? Tình yêu là không thể chỉ nhìn mặt ngoài —— “

Đang lúc ba người còn ở trong trạng thái dần co liên tục thì đến chuông vào học vang lên.

Nhưng ở trong khóa học này, toàn bộ trong phòng học đều tràn ngập một loại không khí tên là xao động. Đại đa số mọi người ở khe khẽ nói nhỏ lẫn nhau, về mặt phô bày vẻ kích động, làm cho lão sư đang đứng ở trên giảng đài chẳng biết tại sao cộng thêm khó chịu.

Hừ, cuộc thi cuối kỳ lần này, khiến ta quai một nửa!

*

“Phượng Thiên Lăng!” Vừa nghe tên này, Hạ Hữu Tường cùng Trương Tôn Minh Thụy đồng thời kêu lên, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Hắn cư nhiên ở chỗ này!”

“Các người quen hắn?”

“Đúng vậy a”, Hạ Hữu Tường hung hăng nhìn Trương Tôn Minh Thụy đang cảm thấy kỳ lạ vì ôm Lâm Úc.

“Hắn là con của tộc trưởng phượng tộc.”

“Cái gì!” Lần này đến phiên Lâm Úc mở to hai mắt.

“Hiện tại người của phượng tộc nơi nơi đang tìm hắn mà. Nghe nói lần này hắn lại bỏ nhà đi ra ngoài.”

“Đúng vậy a đúng vậy, “Trương Tôn Minh Thụy giống nghĩ tới điều gì đó, nở nụ cười.

“Hắn mới 19 tuổi, nhưng khi hắn mới bắt đầu tròn một tháng thì đã thích đi tìm lùm, lúc trước số lần rời nhà bỏ đi thực sự không thể đếm được, tất cả mọi người nói điểm này hắn cùng phụ vương ta quả thật rất giống nhau mà. Bất quá sau khi hắn 6 tuổi lúc thì không còn chạy ra ngoài nữa.”

“Là như thế này a...” Lâm Úc nhớ lại lúc ấy trong ánh mắt Phượng Thiên Lăng tràn ngập độc chiếm dục, như là nghĩ tới điều gì. “Chẳng lẽ hắn là vì...”

Miệng bị ngăn chặn không chút lưu tình nào.

Làm gì? ! Nói chỉ mới một nửa, ngược lại tiểu Lâm tử chỉ có thể dụng cửa sổ tâm linh nhấn chìm tinh thần đang thực mất hứng nhìn kẻ tập kích là Hạ Hữu Tường. Cảm giác được sau gáy bị người nóng bỏng liếm, thân thể lập tức trở nên mềm yếu.

Biết sẽ không ổn mà.

Bọn họ sẽ không phải là muốn phải...

“Ha ha a, ba ngày làm sao mà đủ chứ?”

A a a a ! ! ! Thiên a, giết ta đi!

Lâm Úc bị buộc trầm luân bề dục lại ở một lần nữa trong lòng la lên.

Hừ, quyết không thể làm cho tiểu Lâm tử cùng cái người tên Alger gì đó ở cùng nhau!

Huỳnh đệ hai người liếc nhau, một cỗ tín nhiệm cùng kiên định.

Phiên Ngoại : Bái Kiến Nhạc Phụ Nhạc Mẫu

Thời gian: giữa trưa 12 giờ.

Địa điểm: ×× phố ×× tòa nhà × lầu × bàn ăn giữa phòng khách.

Nhân vật chủ yếu:

Diễn viên một, Lâm Úc (năm nay 20, ×× đại học đệ tử. Thành tích học tập ưu dị (?), phẩm hạnh đoan chính (==b), là một gã thanh niên có tiền đồ sáng lạng thật là tốt)

Diễn viên hai,Hạ Hữu Tường (năm nay... Ách, coi như cho qua đi, chủ tịch lâm thời tập đoàn Lân Hàng (chính thức người đang hưởng tuần trăng mật kia đi), tuyệt đối người đàn ông độc thân hoàng kim * thứ nhất)

ý nói người đàn ông sáng giá, trong mơ các lady

Diễn viên ba,Trương Tôn Minh Thụy (năm nay... Giống như trên,tổng giám đốc lâm thời tập đoàn Lân Hàng (giống như trên), tuyệt đối người đàn ông độc thân hoàng kim thứ 2)

Diễn viên bốn, Lâm Hoài Chí (năm nay 49, ×× bộ phận thiết kế cho một công ty, công tác cần cù và thật thà, cẩn thận tỉ mỉ)

Diễn viên năm, Tổng Khả Nhân (năm nay 44, bà chủ gia đình chuyên nghiệp .)

Diễn viên sáu, Lâm Bảo Bảo (năm nay 14, nữ, ×× học sinh trung học, kết quả ngoài kế hoạch hoá gia đình. Thành tích học tập —— còn đi, phẩm hạnh —— dị đoan, tiền đồ sáng lạng —— một nữ thanh niên đam mỹ*)

_ hủ nữ a

~Thứ nhất phối hợp diễn, Điểm Điểm (năm nay 2 tuổi, con chó nhỏ cầu một con)

Thứ hai phối hợp diễn, Tiểu Cường (năm nay... Không biết, một con gián nho nhỏ)

Cảnh tượng nhất:

Đặc tả màn ảnh —— Lâm Úc.

Tình hình biểu cảm—— gắt gao cúi đầu, thái dương chảy xuống một giọt mồ hôi trong suốt, ánh mắt sáng ngời hữu thần cộng chặt chẽ nhìn thẳng hồng thiêu nhục(thịt kho tàu) trên bàn com.

Tập! Cát —— khách quý đặc biệt Tiểu Cường chính không sợ hãi chút nào từ mặt bàn bên cạnh hướng về trung tâm bàn tiến quân, thỉnh thoảng vỗ vỗ cánh, tùy thời chuẩn bị cất cánh.

Màn vấn đề ngoài lề thứ nhất: trên bàn com như thế nào sẽ có con gián chứ ? Vì sao mọi người đối nó dung túng như thế thể thể cho nên cho tới bây giờ nó không kiêng nể gì mà? Đây là vì cái gì mà? Ân ?

Giải đáp: đây là có nguyên nhân tích... (đáp án gấp sau)

Cảnh tượng nhị:

Đặc tả màn ảnh —— Hạ Hữu Tường.

Mặt bộ đặc tả —— hormone giống đực toàn bộ khai hỏa, chức nghiệp mỉm cười, ánh mắt có điện, thẳng bức diễn viên năm (kháo! Ngươi muốn làm gì?)

Tập! Cát —— diễn viên năm ý chí cứng như sắt thép đang nguy ngập nguy cơ, bị vây hồng bên cạnh.

Màn vấn đề ngoài lề thứ nhị: lấy một thân phận tương lai “Con dâu ” mà nói, đối đãi nhạc mẫu đại nhân như vậy hay không có chỗ không ôn năm? (TBD : quá ko ôn a !)

Giải đáp: dùng thủ đoạn gì không trọng yếu, là tôi trọng yếu là kết quả!

Cảnh tượng tam:

Đặc tả màn ảnh ——Trưởng Tôn Minh Thụy.

Mặt bộ đặc tả —— thành thực khẩn thiết, trong cửa sổ tâm linh nói lên hình ảnh nam nhân đối với người yêu có tình cảm sau nặng cùng ý thức trách nhiệm, mưu toan lay động diễn viên bốn

Tập! Cát —— diễn viên bốn mặt không chút thay đổi, nhưng đã trọn khả cảm nhận được trong tường đồng vách sắt đã có một lỗ hồng nhỏ bé.

Màn vấn đề ngoài lề thứ ba: Trưởng Tôn đi a! Nói nói các ngươi đến tốt cùng là định câu thông như thế nào?

Giải đáp: cái này là nam nhân cùng nam nhân trong lúc đó trao đổi tâm linh, người ngoài không thể hiểu. (==b thực có lệ a...)

Cảnh tượng tứ:

Đặc tả màn ảnh —— Lâm Bảo Bảo.

Mặt bộ đặc tả —— mắt phóng lục quang, như lang như hổ nhìn chăm chăm cổ thân ái ca ca bên cạnh có một cái ấn ký màu đỏ, cười gian.

Tập! Cát —— trong lòng diễn viên nhị phối hợp thờ hơi khó khăn.

Màn vấn đề ngoài lề thứ tư: Điểm Điểm a, ngươi sao không kêu chứ ?

Giải đáp: gâu gâu gâu! (kính nhờ! Nếu quấy rầy hưng trí của nàng còn không biết về sau sẽ chinh ta như thế nào nữa! Khóc ——)

Quay lại màn vấn đề ngoài lề thứ nhất.

Giải đáp: bởi vì tất cả mọi người đem lực chú ý đặt ở nơi hấn nên đặt.

Đây là trận tấn công dồn dập của ý chí cùng ý chí!

Đầu khà đoạn, huyết khà lưu! Tuyệt bất đề hạ cách mệnh đầu!* ...

_Đầu khà đoạn, huyết khà lưu! Tuyệt bất đề hạ cách mệnh đầu! : đầu rơi máu chảy quyết không đầu hàng.

“A! Trong bát có con gián!”

“Ồ bên trong canh sùn!”

“Từ khi nào bay vào chứ!”

“Mau đồ canh đi!”

“Vừa rồi ai mới uống?”

“...”

“gâu gâu!”

×××××

“Làm cha mẹ như chúng ta tư tưởng cũng rất tiến bộ.”

“Đúng vậy, các người cũng đã... Ai, kia tiểu Úc liền giao cho các người.”

“Ca! Ngày nào đó ta muốn đi tới nhà các người ngoạn nga! Được chứ! Hắc hắc hắc ~ “

Đến tốt cùng là vì cái gì? ? ?

Lâm Úc vẻ mặt hoảng hốt dọc theo đường, Nguyên tưởng rằng cha mẹ sẽ thể sống chết phản đối, dù sao y cũng là con trai trong nhà. Nhưng như thế nào lại biến thành như vậy chứ?

Thế giới này thật sự thay đổi a...

“Người đứng lại đó cho ta!”

Trước mắt bỗng nhiên lờ ra một bé trai mắt to, hai gò má phình to, vừa thấy khiến cho người rất muốn nắm ngất một phen.

“Có chuyện gì?” Tầm mắt Lâm Úc vẫn mờ mịt giữa khoảng không như trước.

Bé trai kia tức giận cả người phát run, một bàn tay chỉ vào hắn.

“Ta nhận được người! Chính là người hại ta!” Hô hô rồi hướng người Lâm Úc nhào lại.

Tiếp theo giây, bé trai đang giương nanh múa vuốt lại bị người từ phía sau ôm lấy, chặt chẽ khóa vào trong ngực.

Mà Lâm Úc cũng bình yên vô sự hăm sâu ở trong ôm ấp quen thuộc.

Ai, coi như hết, như vậy cũng rất tốt.

Lâm Úc sâu kín thở ra một hơi. Thả lỏng thân mình, an tâm dựa vào ở trong lòng người phía sau.

“Tiểu Mạc, trông nom hảo người của người!” Hạ Hữu Tường trách cứ rùng mắt nhìn bé trai người phía sau liếc mắt một cái. Trương Tôn Minh Thụy ôm Lâm Úc xoay người bước đi.

“Uy! Người đừng đi! Ta còn muốn báo thù...”

“Người muốn báo thù sao? Ta thật rất ngạc nhiên.”

“Ách...” Bé trai vừa nghe âm thanh trầm ổn trấn định của nam nhân phía sau, ngữ khí không hề lên xuống, đáng về bề vệ hùng hực lúc trước nhất thời không còn một mảnh.

“Tiểu Mạc, người tính báo thù chúng ta ‘hồng nương’ của chúng như thế nào chứ?”

Nam nhân âm đạm cười.

“Cái kia... Kỳ thật... Trên thực tế...”

“Theo ta thấy, về loại vấn đề quan trọng, để chúng ta về nhà hảo hảo nói chuyện đi.”

“...”

xxxxxx

Đương nhiên, đau khổ của tiểu Lâm tử chưa chấm dứt như vậy, chỉ cần thoáng ngẫm lại hai huynh đệ là như thế nào ra tới vấn đề này, tin tưởng mọi người trong lòng liền đinh đinh hiểu rõ.

Ha hả a ——

Tương lai là vô hạn quang minh đích! Dừng cảm đi tới đi! ——

Hoàn ——

TBD : ôi hết thật rồi... thật muốn khóc quá.. Phong phong a ta thiệt luyến tiếc người *nú kéo*

tiểu Minh : *nhìn chăm chăm *

TBD : ý tiểu Minh người không được ăn dấm bậy bạ với nghĩa mụ mụ nghe ... đáng ghét !! ta muốn coi tiếp Lâm tử cơ >.< Chúc Các Bạn Đọc Vui vẻ !!

Bạn đang đọc truyện *Hắn Là Vương Phi Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.